CĂRȚI ROMANTICE

Încă o șansă

DEBBIE MACOMBER

SERIA „CEDAR COVE"

Judecătoarea Olivia Lockhart devine o știre de interes în ziarul local din micuțul oraș Cedar Cove, Washington, atunci când respinge cererea de divorț depusă de Cecilia și Ian Randall. Hotărând că tânărul cuplu nu a depus suficiente eforturi ca să facă relația lor să meargă după tragica moarte a bebelușului lor, Olivia atrage atenția redactorului-șef al ziarului, Jack Griffin, abia mutat în Cedar Cove, un bărbat despre care nu se știu prea multe. Însă atenția lui Jack se dovedește a fi nu tocmai neplăcută pentru Olivia, a cărei viață de femeie divorțată devine brusc complicată de persoanele apropiate ei. Mama ei, Charlotte, se implică în rezolvarea unui mister lăsat de un bătrân prieten chiar înainte să moară; fiica Justine crede că și-a găsit bărbatul perfect, care îi împărtășește atât ambițiile profesionale, cât și ideile privind căsătoria, dar se îndrăgostește fulgerător de un vechi coleg de școală. Iar cea mai bună prietenă a Oliviei, Grace, descoperă că viața ei a fost o minciună când soțul îi dispare fără urmă și fără vreun cuvânt, și ies la iveală tot felul de secrete din trecut.

Cititorii vor fi fascinați de intrigile, dramele, secretele, pasiunile și iubirile pe care neobositul Cedar Cove le adăpostește.

Debbie Macomber este autoarea numărul 1 a *New York Times* și una dintre cele mai populare scriitoare, cu peste 200 de milioane de exemplare vândute în întreaga lume. Romanele ei au rămas mai mult de 990 de săptămâni pe lista de bestselleruri, și 16 dintre ele au ocupat prima poziție.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1730-9
9 786063 317309
Lira®

DEBBIE MACOMBER

Încă o șansă

16 Lighthouse Road
Debbie Macomber
16 Lighthouse Road © 2001 Debbie Macomber
Toate drepturile rezervate inclusiv acela
de reproducere în întregime sau parțial în orice formă.
Ediție publicată prin înțelegere cu Harlequin Books S.A.

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viață sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Încă o șansă
Debbie Macomber

Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACOMBER, DEBBIE
Încă o șansă / Debbie Macomber;
trad.: Dara Vargan – București: Litera, 2017
ISBN 978-606-33-1730-9
I. Vargan, Dara (trad.)
821.111(73)-31=135. 1

DEBBIE MACOMBER

Încă o șansă

Traducere din limba engleză
Dara Vargan

Lira®

În amintirea Ritei Adler,
26 decembrie 1950 – 12 decembrie 2000.
Nu te vom uita niciodată.

cuvânt înainte

Dragi prieteni,

Bine aţi venit la Cedar Cove, în statul Washington. Sper că o să vă facă plăcere să-i cunoaşteţi pe noii mei prieteni. Şi mai sper că alături de Olivia, Grace, Charlotte, Cecilia, Jack, Ian şi Seth vă veţi simţi la fel de bine ca alături de vecinii voştri. Veţi vedea, sunt chiar vecinii mei. Mă rog, nu tocmai. Cedar Cove seamănă cu oraşul meu natal, Port Orchard, Washington, dar personajele şi poveştile lor sunt în întregime imaginare. Cu toate acestea, cei care cunosc Port Orchard s-ar putea să recunoască unele clădiri, străzi sau evenimente. Biblioteca, noua primărie şi chiar concursurile de imitare a pescăruşilor fac parte din viaţa de zi cu zi a orăşelului.

După ce am situat povestiri în Alaska, Texas şi Dakota de Nord, am primit zeci de scrisori prin care mi se cerea să introduc şi alte state în cărţile mele. Pe când încercam să mă hotărăsc, mi-am dat seama cât de mult sunt ataşată de regiunea Washington. Fiecare orăşel pe care l-am inventat, indiferent că este în Texas sau în Alaska, poartă în el o parte din viaţa pe care o duc alături de familia mea aici, în Port Orchard. Seria Cedar Cove este, astfel, o recunoaştere oficială a acestei surse de inspiraţie.

Înainte să mă întrebaţi, vă voi spune cu sinceritate că nu ştiu care va fi numărul volumelor din această serie. Probabil atât cât este necesar pentru a vă istorisi toate poveştile. Ca de fiecare dată, sper ca, atunci când deschideţi un volum, primul sau al zecelea, să vă simţiţi imediat bineveniţi.

Aşadar, aşezaţi-vă comod şi savuraţi un roman de dragoste, cu puţin mister şi câteva pilde de înţelepciune.

Obișnuiți-vă cu o întreagă comunitate de noi prieteni. Vă promit că abia așteaptă să faceți cunoștință!

P.S. Îmi place întotdeauna să aud părerile voastre. Mă puteți contacta la P.O. Box 1458, Port Orchard, WA 98366 sau pe website-ul meu www.debbiemacomber.com

capitolul 1

Cecilia Randall auzise de oameni care, dacă şi-ar fi putut pune o dorinţă, ar fi ales să-şi retrăiască viaţa. Nu era cazul ei. Din contră, s-ar fi lipsit bucuroasă de douăsprezece luni din cei 22 de ani pe care îi trăise. Ultimele douăsprezece luni.

În ianuarie, la scurt timp după intrarea în noul an, îl întâlnise pe Ian Jacob Randall, ofiţer pe submarin. Se îndrăgostise de el şi făcuse ceva complet iresponsabil – rămăsese gravidă. Apoi complicase întreaga situaţie măritându-se cu el.

De la această a treia greşeală, erorile de judecată începuseră să se rostogolească. Nu fusese neapărat proastă, cât naivă şi îndrăgostită şi – cel mai rău dintre toate – romantică. Marina militară şi viaţa o lecuiseră destul de repede.

Fetiţa se născuse prematur, pe când Ian era pe mare, fiind clar de la început că avea probleme cu inima. Micuţa Allison Marie îşi dăduse sufletul înainte de revenirea soţului ei. Cecilia se regăsise singură, în ploaia nemiloasă a regiunii Pacificului de nord-vest, în timp ce micul sicriu cu trupul neînsufleţit era coborât în pământul rece, noroios. Fusese obligată să ia decizii de viaţă şi de moarte fără sfaturi din partea familiei şi fără susţinerea soţului ei.

Mama Ceciliei locuia pe Coasta de Est, iar o furtună o împiedicase să ajungă în statul Washington. Tatăl ei o susţinea pe cât putea – ridicol de puţin. Ideea sa despre „a fi alături de cineva" se rezuma la o carte poştală şi câteva rânduri de condoleanţe. Cecilia petrecuse zile şi nopţi nenumărate la căpătâiul pătuţului gol al bebeluşului, alternând între reprize de plâns şi stări de şoc. Alte soţii de marinari încercaseră să o consoleze, dar

Cecilia nu era obișnuită cu străinii. Le respinsese ajutorul și prietenia. Cum se afla de puțin timp în Cedar Cove, nu apucase nici să-și facă prieteni din comunitate. Prin urmare, își purtase singură pe umeri suferința.

Ian se întorsese cu întârziere, dând vina pe birocrația militară. Încercase să-i explice, dar Cecilia era sătulă de tot și de toate. Pentru ea nu exista decât o singură realitate: fiica ei era moartă. Ian nu știa și nici nu putea înțelege prin ce trecuse în lipsa lui. Își efectua serviciul pe un submarin nuclear, ceea ce impunea reducerea comunicațiilor la telegrame standard de cincizeci de cuvinte. Chiar și așa, întrucât la momentul respectiv se afla sub calota polară, contactul era imposibil. Își pusese toată durerea în aceste scurte mesaje, nepăsându-i că erau citite atent de personalul marinei. Comandantul lui Ian considerase nepotrivit să-i transmită informația înainte de încheierea turului de zece zile. „Nu am știut", repetase insistent Ian. Sigur, nu putea fi învinovățit. Dar ea îl judeca. Deși era nedrept, Cecilia nu putea să-l ierte.

Acum, tot ce-și dorea era să scape. Să scape din acea căsnicie, din mlaștina emoțională a vinovăției și regretelor, să *fugă*. Cea mai simplă formă de evadare era divorțul de Ian.

În timp ce aștepta în fața sălii de judecată, se simțea tot mai hotărâtă să pună capăt căsătoriei. Cu o lovitură scurtă de ciocănel, magistratul putea pune capăt coșmarului pe care îl trăise în ultimul an. Până la urmă, avea să uite până și faptul că îl cunoscuse pe Ian Randall.

Allan Harris, avocatul Ceciliei, intră în holul tribunalului din Kitsap County și o căută cu privirea. Când o zări, ridică mâna în semn de salut, după care veni să se așeze lângă ea pe banca tare, din lemn.

– Spune-mi încă o dată ce-o să se întâmple, îi ceru, simțind nevoia să se asigure că viața ei avea să revină măcar la ceva apropiat de ceea ce fusese cu un an înainte.

– Așteptăm până când se anunță ordinea audierilor. Judecătorul ne va întreba dacă suntem pregătiți. Îl voi anunța că suntem, iar el ne va aloca un număr de ordine, spuse Alan așezându-și servieta pe genunchi. Putem

primi orice număr, între unu și cincizeci, apoi ne așteptăm rândul.

Cecilia dădu din cap, sperând că nu avea să fie blocată la tribunal toată ziua. De parcă n-ar fi fost destul de rău că se găsea acolo, Ian nu-și făcuse încă apariția, deși prezența lui era obligatorie. Poate că se întâlnise pe undeva cu avocatul lui și discutau strategii – deși nu se aștepta ca el să conteste divorțul.

– Sper că nu vor fi probleme, da?

Palmele îi erau umede și o sudoare rece îi curgea pe frunte. Nu voia decât să se termine odată și să-și vadă de viața ei, dar nu credea că acest lucru este posibil înainte de introducerea divorțului.

– Nu cred că vor apărea complicații, mai ales că ați acceptat împărțirea tuturor datoriilor. În ciuda contractului prenupțial pe care l-ați semnat, zise el și se încruntă ușor.

Cecilia simți un nod în stomac și își strânse poșeta în mâini. „În curând", își aminti, în curând acele uși aveau s-o îndrepte către o nouă viață.

– Este un contract... oarecum neobișnuit, murmură avocatul.

Privind retrospectiv, contractul fusese încă o greșeală din lista celor comise în ultimul an, dar una ce putea fi rectificată lesne, după părerea avocatului. Atunci când îl semnase, i se păruse perfect logic; într-un efort de a-și demonstra sinceritatea, ajunseseră la ideea că soțul care solicita divorțul urma să plătească nu numai cheltuielile de judecată, ci și datoriile acumulate în cursul căsătoriei. Putea fi considerată o clauză punitivă sau de descurajare. În orice caz, nu funcționase, iar acum nu era decât o altă bătaie de cap ce se cerea rezolvată.

Cecilia se învinovățea pentru că insistase să aibă ceva scris. Dorise să se convingă că Ian nu o lua de soție doar din obligație. Da, sarcina fusese cu totul neprevăzută, însă ar fi preferat să-și crească singură copilul decât să rămână blocată într-o căsnicie nefericită sau să-l forțeze pe Ian într-o relație pe care nu și-o dorea. Cu toate acestea, el fusese categoric. Jurase că o iubea, că îl iubea pe

copilul lor sortit pieirii şi că nu-şi dorea nimic mai mult decât s-o ia de nevastă.

Avea zece ani când părinţii ei divorţaseră, iar lumea ei de copil se prăbuşise; refuzase să aplice acelaşi tratament propriei progenituri. În mintea ei, căsătoria era veşnică, aşadar ar fi vrut să încheie un angajament pe viaţă. Cât de naivă fusese, îşi dădea seama acum. Cât de sentimentală. Cât de *romantică.*

Ian nu dorea altceva, dar, la fel ca alte promisiuni din ultimul an, şi aceasta se dovedise iluzorie. Cecilia *avusese nevoie* să-l creadă, să creadă în puterea de neînfrânt a iubirii, să creadă că dragostea urma s-o apere de astfel de suferinţe.

Până la urmă, orbită de elocvenţa unui soţ care afişa un devotament neabătut şi de speranţa unui viitor fericit, acceptase căsătoria, cu o singură condiţie: contractul.

Întrucât unirea lor urma să se confunde cu viaţa însăşi, imaginaseră o prevedere care să-i oblige să-şi respecte jurămintele. Sau aşa crezuseră... Înainte de ceremonie, redactaseră singuri contractul şi îl legalizaseră la notar. Cecilia uitase de document până la întâlnirea cu Allan Harris, care o întrebase imediat dacă semnaseră ceva înainte de căsătorie. Cu siguranţă, nu era un document standard, dar Allan considerase necesar să obţină anularea în justiţie.

Mariajul ei n-ar fi trebuit să se termine aşa, dar după decesul copilului totul se dusese de râpă. Pierderea erodase dramul de iubire ce existase între ei. Copiii nu trebuie să moară înaintea părinţilor, nici chiar cei născuţi prematur. Orice sentiment al corectitudinii, al dreptăţii dispăruse din lumea Ceciliei. Căsătoria ce ar fi trebuit să o susţină devenise o sursă de vinovăţie şi de suferinţă. Experienţa o învăţase că era *singură,* iar statutul ei legal trebuia să reflecte această realitate.

Posomorâtă, se gândi că nu mai avea rost să-şi întoarcă problemele pe toate părţile. Îl căută cu privirea pe Ian, încordându-se pentru confruntarea inevitabilă. Nu se văzuseră şi nu vorbiseră în ultimele patru luni, deşi avocaţii lor menţineau contactul. Se întrebă dacă toţi aceşti oameni se găseau acolo din motive la fel de triste.

Probabil că da. Altfel, ce să caute la tribunal? Jurăminte încălcate, contracte rupte...

– Suntem la judecătoarea Lockhart, anunță Allan întrerupându-i șirul observațiilor.

– E bine?

– E corectă.

– E doar o formalitate, da?

Mai mult nu voia să știe.

– Sigur, răspunse Allan cu un zâmbet reconfortant.

Își privi ceasul. Mai rămăseseră cinci minute până la ora nouă, când urma să fie anunțată lista dosarelor, iar Ian nu se vedea nicăieri.

– Și dacă soțul meu nu se prezintă?

– Vom cere reprogramarea.

„Ah, nu, nu încă o amânare", se rugă ea în tăcere.

– Va veni, o asigură Allan. Brad mi-a mărturisit că Ian își dorește să se termine la fel de mult ca tine.

Simți cum nodul din stomac i se strângea mai tare. Își alungă nervozitatea spunându-și că asta era partea ușoară. Trecuse deja de partea grea – durerea și doliul, dezamăgirea unei căsnicii eșuate. Audierea nu era decât o formalitate, așa spusese Allan. Odată ce se anula contractul, divorțul amiabil era ca și pronunțat, iar acest coșmar rămânea în urma ei.

Chiar în acel moment apăru Ian. Cecilia îi simți prezența înainte de a-l vedea, așa că se întoarse brusc în direcția intrării. Preț de o clipă se priviră în ochi, înainte de a-și întoarce capetele stânjeniți.

Ușile sălii de judecată se deschiseră aproape simultan cu sosirea lui. Mulțimea se ridicase și se scurgea înăuntru cu un entuziasm greu de explicat. Allan păși alături de clienta sa prin ușile de mahon. Ian și avocatul său intrară imediat după ei și se așezară în partea opusă a sălii.

Grefierul începu să citească fără întârziere lista de nume, ca și cum ar fi făcut prezența. După fiecare strigare, se auzea un răspuns și se aloca un număr. Totul se întâmpla atât de repede, încât Cecilia aproape că nu-și auzi numele.

– Randall.

Atât Allan Harris, cât şi Brad Dumas răspunseră.

Cecilia nu deslusi ce număr le fusese alocat. Allan se aşeză lângă ea şi scrise treizeci pe un blocnotes galben.

– Treizeci? murmură, şocată la gândul că urmau douăzeci şi nouă de audieri până la a ei.

– Nu te speria, va merge repede, spuse avocatul dând nonşalant din cap. Cred că scăpăm înainte de ora unsprezece. Depinde de alte decizii ce urmează a fi luate.

– Trebuie să stau aici?

– Nu, nu în sală. Puteţi aştepta afară, dacă preferaţi.

Prefera. Într-un atac de claustrofobie, se ridică şi se repezi către holul aproape golit, rostogolindu-se practic afară din sala de judecată.

După doi paşi în foaier se opri brusc, evitând în ultima clipă coliziunea cu Ian. Îngheţară amândoi, holbându-se unul la altul. Cecilia nu ştia ce să spună, iar Ian părea a avea aceeaşi problemă. Arăta bine în uniformă, amintindu-i de prima lor întâlnire. Era înalt, bine făcut, şi avea cei mai fermecători ochi albaştri pe care îi văzuse ea vreodată. Îşi spuse că, dacă ar fi supravieţuit, Allison Marie ar fi moştenit ochii tatălui ei.

– Aproape s-a terminat, spuse Ian pe un ton coborât, lipsit de emoţie.

– Da, răspunse ea. Nu te-am urmărit aici, se simţi obligată să adauge după o scurtă pauză. Dorea ca el să o ştie.

– Mi-am dat seama.

– Simţeam că zidurile se prăbuşesc peste mine.

Fără vreun comentariu, Ian se lăsă să cadă pe una dintre băncile din lemn ce se înşirau pe lângă pereţi şi se aplecă înainte, sprijinindu-şi coatele pe genunchi. Cecilia se aşeză la capătul celălalt al băncii, sprijinită incomod chiar pe margine. Diverşi oameni părăseau sala de judecată şi dispăreau sau alegeau colţuri discrete unde să se consulte cu avocaţii. Şuşotelile lor erau amplificate de zidurile de granit.

– Ştiu că nu mă crezi, dar îmi pare rău că s-a ajuns la asta.

– Și mie, dar era necesar, spuse ea, temându-se că Ian i-ar fi putut interpreta regretul ca pe o invitație la împăcare.

– Sunt perfect de acord.

Se ridică în picioare, drept ca un catarg, și își încrucișă brațele pe piept, privind ostentativ în altă direcție.

Era o situație jenantă, dar și ea se putea preface că nu-l vedea. Pe nesimțite, își găsi o poziție mai comodă, sprijinindu-se de spătar. Urma o așteptare lungă.

– Ei, salutare! Înțeleg că ești nou pe aici, zise Charlotte Jefferson când intră în mica rezervă de la Centrul de recuperare Cedar Cove.

Bătrânul îi aruncă o privire cețoasă din scaunul său cu rotile. În pofida ravagiilor bolii și ale vârstei – avea nouăzeci de ani, aflase Charlotte – era limpede că fusese un bărbat chipeș odinioară.

– Nu trebuie să-mi răspunzi, continuă ea. Știu că ai avut un atac. Nu vreau decât să mă prezint, sunt Charlotte Jefferson și am trecut să văd dacă îți pot fi cumva de ajutor.

Bătrânul își ridică privirea pentru a o întâlni pe a ei și, cu mare efort, clătină din cap.

– Nu e nevoie să te prezinți. Am citit pe ușă că ești Thomas Harding. Făcu o pauză. Janet Lester, asistenta socială de aici, mi-a vorbit despre tine acum câteva zile. Întotdeauna mi-a plăcut numele Thomas, îmi închipui că prietenii îți spun Tom, continuă ea să sporovăiască.

Un surâs șters îi confirmă intuiția.

– Știam eu că am dreptate. Una dintre cele mai bune prietene ale mele a locuit aici ani de zile, veneam să o văd în fiecare joi. Mă obișnuisem atât de tare, încât după ce Barbara a plecat la Domnul, am continuat. Janet mi-a spus săptămâna trecută că abia ai ajuns, așa că am venit să facem cunoștință. Charlotte nu voia să pară pisăloagă, dar înțelegea ce înseamnă să fii singur, într-un oraș străin unde nu cunoști pe nimeni.

Bărbatul încercă să-și miște o mână, fără succes.

– Cum te pot ajuta? întrebă Charlotte, dorind să se facă utilă.

El clătină din cap şi, cu un deget tremurător, îi indică fotoliul din faţa sa.

– Aha, vrei să mă aşez.

Bătrânul reuşi să schiţeze un zâmbet cam strâmb.

– Ei bine, nu trebuie să-mi spui de două ori. Mă dor picioarele. Se aşeză în fotoliu şi, scoţându-şi un pantof, începu să-şi maseze uşor degetele.

Tom o privea cu vădit interes.

– Presupun că vrei să ştii mai multe despre Cedar Cove, şi nu te condamn. Slavă Domnului că ai fost transferat aici. Janet mi-a spus că asta a fost prima ta opţiune, dar ai fost trimis la centrul acela din Seattle. Am auzit ce s-a întâmplat *acolo*. Este pur şi simplu revoltător.

Janet îi povestise că instituţia respectivă fusese închisă pentru o serie de deficienţe grave. Pacienţii, majoritatea fără aparţinători, fuseseră trimişi la diferite alte centre de îngrijire din Washington.

– Sunt atât de bucuroasă că eşti aici, la Cedar Cove. E un orăşel minunat, Tom.

Îi accentuă prenumele, deoarece voia ca bărbatul să se simtă *acceptat* ca persoană în toată puterea cuvântului. Trecuse prin experienţa unui centru de proastă calitate, unde fusese tratat fără compasiune şi fără a i se respecta demnitatea. Janet îi povestise că personalul de acolo era pur şi simplu neglijent, ceea ce o şocase profund. Era de neînţeles. Cum puteai fi crud cu o persoană ca Tom? Cum îl puteai lăsa să zacă într-un pat murdar, fără să-i adresezi niciodată un cuvânt...

– De aici ai vedere la port. Suntem foarte mândri de faleza noastră. În timpul verii se organizează un festival simpatic, iar în fiecare sâmbătă parcarea de lângă bibliotecă se transformă în piaţă pentru fermierii din împrejurimi. Din când în când, pescarii acostează în port şi îşi vând marfa. Crede-mă, Tom, nu există ceva mai bun decât creveţii proaspeţi din Hood Canal.

Ezită puţin, dar, cum pacientul părea să o asculte, sporovăi mai departe.

– Ei bine, să vedem ce-ţi pot spune despre Cedar Cove. Este un oraş mic, cred că suntem mai puţin de cinci mii de locuitori. Am venit împreună cu soţul meu,

Clyde, din zona Yakima, aflată în partea de est a statului, stabilindu-ne aici după cel de-al Doilea Război Mondial. Pe vremea aceea, Cedar Cove avea singura intersecție semaforizată din regiune. Asta era acum cincizeci de ani. Cincizeci de ani. Nici nu știu când a trecut timpul... Cedar Cove s-a schimbat în unele privințe, iar în altele a rămas la fel. O mulțime de locuitori lucrează la șantierul naval Bremerton, la fel ca în anii patruzeci. Firește, marina militară influențează puternic economia orașului.

Probabil că Tom înțelesese și sigur atâta lucru, căci șantierul era foarte vizibil de cealaltă parte a micului golf. Linia coastei era marcată de portavioane uriașe și de submarine diesel. Cele nucleare erau adăpostite la baza specializată de la Bangor. În zilele noroase, flotila gri se confunda cu cerul.

Tom își duse brusc mâna dreaptă la inimă.

– Ai fost militar? îl întrebă ea.

Bătrânul înclină din cap abia perceptibil.

– Dumnezeu să-ți dea sănătate! Se spune despre noi că suntem cea mai puternică generație, că am supraviețuit Marii Crize și războiului, și știi ce cred eu? Chiar așa este. Tinerii din ziua de azi nu mai știu ce înseamnă sacrificiul, au obținut totul prea ușor, dar, în fine, e doar părerea mea.

Ochii lui Tom se măriră, iar Charlotte putu citi în ei aprobarea. Nedorind să divagheze, luă o pauză, mușcându-și buza de jos.

– Oare ce-ți mai pot spune? murmură ea peste câteva clipe. Ei bine, suntem pasionați de sport. Toamna, în serile de vineri, juma' de oraș asistă la meciurile de fotbal dintre licee. În această perioadă a anului e sezonul de baschet. Acum doi ani, echipa de softball a câștigat campionatul statal. Nepotul meu mai mare, Jordan – ezită și își feri privirea, emoționată de subiect – era foarte promițător la baseball, dar s-a înecat acum cincisprezece ani. Nu știa ce anume o făcuse să-l pomenească pe Jordan, se gândi ea năpădită de tristețe. Cu inima strânsă, mărturisi: Nu cred că voi putea să trec peste pierderea lui.

Tom, în ciuda propriei slăbiciuni, se aplecă spre ea, ca şi cum ar fi încercat s-o ia de mână. Era un gest înduioşător.

– Îmi pare rău, nu voiam să vorbesc despre asta. Fiica mea locuieşte şi ea în Cedar Cove, continuă Charlotte cu o veselie forţată. Este judecătoare – judecătoarea Olivia Lockhart. Sunt nespus de mândră de ea. Olivia a fost un copil mic şi slab, dar s-a înălţat la adolescenţă, spre surpriza generală. Deşi are cincizeci de ani, încă mai sucеşte capete pe stradă. Secretul este atitudinea, doar privind-o oamenii îşi dau seama că au de-a face cu o persoană importantă. Pentru mine va rămâne însă pentru totdeauna o fetiţă cu ochi căprui. Mă amuză foarte tare să asist la procesele prezidate de ea. Dar ce fac? Vorbesc despre mine mai mult decât despre Cedar Cove. I-ar fi fost mai uşor dacă interlocutorul ar fi pus întrebări; din păcate, Tom nu putea vorbi. Se ajunge imediat la Seattle cu feribotul, însă am rămas o comunitate rurală. Eu stau în centru, dar spre margine o mulţime de oameni cresc găini şi cai.

Tom făcu un semn din cap către ea.

– Vrei să ştii mai multe despre mine?

Zâmbetul lui o asigură că ghicise corect. Charlotte surâse, la rândul ei, puţin nervoasă. Îşi ridică mâna la cap pentru a-şi netezi părul lipsit de fermitate şi complet alb, la cei şaptezeci de ani pe care îi avea. Considera că îi stătea bine. Nu avea nici un rid pe chip şi fusese întotdeauna mândră de tenul ei – o femeie putea să-şi permită puţină vanitate, nu-i aşa?

– Sunt văduvă, spuse pe un ton fără intonaţie. Clyde s-a dus de aproape douăzeci de ani. A murit prea tânăr – cancer, murmură ea coborându-şi privirea. Lucra la şantierul naval. Am avut doi copii, William şi Olivia, judecătoarea. William lucrează în domeniul energetic şi călătoreşte des, în timp ce Olivia s-a măritat şi s-a stabilit chiar aici, în Cedar Cove. Pe pereţii şcolii din centru, unde au absolvit şi copiii ei, sunt expuse pe pereţi fotografii ale generaţiilor succesive. E foarte interesant să te uiţi la acele mutriţe zâmbitoare şi să te gândeşti ce s-a ales de ei. Charlotte căzu pe gânduri. Acolo e şi poza

lui Justine, sora geamănă a lui Jordan. Sunt îngrijorată pentru ea. La douăzeci și opt de ani umblă cu un bărbat mai în vârstă, în care nici eu, nici mama ei nu avem încredere. Nevrând să zăbovească asupra acelui subiect, Charlotte trecu la alt membru al familiei: James este fiul cel mai mic al Oliviei și își face serviciul militar la marină. Când s-a înrolat a fost un șoc pentru toți. William și soția lui au refuzat să aibă copii și, câteodată, mă întreb dacă nu cumva regretă acum. Will, poate, dar nu și Georgia.

Deși copiii săi aveau peste cincizeci de ani, încă își făcea griji pentru ei.

Ochii lui Tom se închiseră încet și se deschiseră brusc.

– Ești obosit, exclamă Charlotte, dându-și seama că vorbise mai mult despre rudele ei în loc să-i ofere o descriere a orășelului.

Bătrânul clătină din cap încet, ca și cum n-ar fi vrut ca ea să plece. Charlotte se ridică și îi puse o mână pe umăr.

– Mă voi întoarce curând, Tom. Trebuie să te odihnești, iar eu trebuie să ajung la tribunal. Olivia prezidează astăzi, și mai am puțin de lucru la o păturică pentru copii. Simțind nevoia să se explice, adăugă: Tricotez cel mai bine în timpul audierilor. Săptămânalul *The Chronicle* mi-a dedicat chiar un articol acum câțiva ani, cu poză! Să mă fi văzut cum stăteam acolo, cu andrelele și cu ghemul meu. Ceea ce-mi amintește să te întreb dacă vrei să aduc ziarul local ca să-ți citesc din el. Până săptămâna asta apărea doar o ediție, miercurea, dar s-a schimbat proprietarul, și noul redactor-șef vrea să publice două numere pe săptămână. O veste bună, nu-i așa?

Tom zâmbi.

– Avem un orășel minunat. O să te simți excelent aici, vei vedea.

În timp ce se îndrepta spre ușă, Charlotte observă că noul ei prieten nu avea un pled pentru genunchi. Doamnele de la Centrul pentru seniori aveau să regleze problema fără întârziere. Clădirea era foarte răcoroasă,

mai ales în timpul iernilor umede. Cât de tristă era situația acestui om, să nu aibă pe nimeni destul de apropiat încât să-i asigure un minim confort!

– Mă întorc, îi spuse din nou.

Tom aprobă din cap și îi surâse strengărește. Fusese, fără îndoială, un tip șarmant la vremea lui.

Pe coridor, Charlotte dădu nas în nas cu Janet.

– Ai făcut cunoștință cu Tom Harding?

– Da. Ce om drăguț.

– Știam că așa vei spune. Ești exact ce-i lipsește.

– Nu are pe nimeni?

– În dosarul lui nu apare nici o rudă. Au trecut cinci ani de când a avut atacul, și se pare că de atunci n-a primit nici o vizită. După o scurtă pauză, Janet adăugă: Pe de altă parte, nu știu câtă bază putem pune pe dosarul întocmit la Senior Haven.

– Cât a stat acolo?

– Nu-mi amintesc exact. Cel puțin cinci ani, după ce a fost externat de la Terapie intensivă.

– Ah, bietul om. Are nevoie de...

– Are nevoie de un prieten, îi încheie Janet propoziția.

– Ei bine, a găsit unul.

Charlotte fusese întotdeauna vorbăreață. Clyde obișnuia să spună că s-ar fi putut împrieteni și cu un zid de cărămidă. Voia să fie un compliment, iar ea îl acceptase ca atare.

Gândindu-se mai bine, hotărî să nu le ceară angajatelor de la Centrul pentru seniori să găsească un pled pentru Tom. Avea să i-l tricoteze chiar ea. La următoarea vizită avea să-i poată oferi ceva care să-l încălzească... alături de prietenia ei.

Divorțurile erau obligația profesională cea mai neplăcută pentru judecătoarea Olivia Lockhart. Împărțea justiția de doi ani și credea că le văzuse pe toate, dar, din când în când, apăreau spețe ca aceasta.

Ian și Cecilia Randall cereau anularea unui contract prenupțial scris de mână și autentificat la notar. Odată depășit acest obstacol, urmau să solicite desfacerea

căsătoriei. Avocații se ridicară în fața ei, alături de clienții lor.

Olivia aruncă o privire peste document, remarcând că fusese semnat cu mai puțin de un an înainte. Nu înțelegea cum putea o căsătorie să se ducă de râpă atât de repede. Ridicând privirea, examină cuplul cu mai multă atenție. Erau foarte tineri și stăteau cu ochii pironiți în pământ. Ian Randall făcea impresia tânărului responsabil care își servea patria, aflat pentru prima dată, probabil, departe de familie și de casă. Perechea lui părea un copil pribeag, imposibil de slabă și cu ochi întunecați, expresivi. Părul drept, castaniu, îi punea în evidență chipul de forma unei inimi; vârfurile pletelor i se împrăștiau pe umeri. Își aranja tot timpul, probabil din nervozitate, o șuviță după ureche.

– Recunosc, n-am mai văzut așa ceva, murmură ea după ce reciti textul de câteva rânduri.

Era destul de limpede, deși neobișnuit. Conform contractului, soțul care cerea divorțul își asuma toate datoriile acumulate de cuplu.

Aparent, se răzgândiseră atât asupra acestui punct, cât și asupra căsniciei. Olivia examină scurta listă a datoriilor pe rol și constată că erau împărțite egal. Dacă ar fi continuat împreună, datoriile s-ar fi amplificat – ar fi apărut un credit ipotecar, cheltuieli cu mașina și așa mai departe. Ceea ce i-ar fi dat soțului nemulțumit un motiv de a rămâne în cuplu. În orice caz, era vorba de numai câteva mii de dolari, în total. Randall își asumase lichidarea creditelor bancare, iar Cecilia Randall se angaja să acopere cheltuielile curente, ce includeau o factură telefonică de trei sute de dolari și, surprinzător, o datorie de două sute de dolari la o florărie. Costurile cele mai mari, pe care hotărâseră să le împartă egal, erau legate de o înmormântare, remarcă magistratul.

– Părțile au ajuns la un acord asupra tuturor datoriilor acumulate de-a lungul căsniciei, declară Allan Harris.

– A avut loc un deces în familie? îl întrebă judecătoarea pe avocat, intuind că situația era mai complexă decât părea.

– Un copil, admise Allan.

– Înţeleg. Olivia simţi instantaneu cum i se strângea stomacul.

– Fiica noastră s-a născut prematur, iar inima nu i-a rezistat. Numele ei era Allison, spuse Cecilia Randall cu o voce greu audibilă.

– Allison Marie Randall, adăugă Ian.

Olivia urmări schimbul de priviri dintre soţ şi soţie. Cecilia îşi întoarse capul rapid, dar nu înainte ca judecătoarea să-i surprindă durerea, furia, suferinţa profundă. Poate că recunoscuse atât de repede aceste sentimente pentru că le trăise şi ea, odată cu dezintegrarea propriei căsnicii.

Cele două părţi continuau să-i aştepte decizia. Cum totul era în regulă şi tinerii se puseseră de acord, nu existau motive pentru întreruperea procedurii. Audierea era doar o formalitate menită să îngăduie pronunţarea divorţului.

– Văd că aţi acumulat şapte mii de dolari în numai câteva luni, o datorie destul de mare, prelungi ea aşteptarea.

– Sunt de acord, onorată instanţă, dar au existat circumstanţe speciale, interveni repede Brad Dumas.

Olivia îşi zări mama în zona rezervată publicului. Obişnuia să stea în primul rând, ocupată aproape întotdeauna cu andrelele şi cu ghemul ei. Dar acum Charlotte nu tricota. Degetele îi rămăseseră încleştate în poală, ca şi cum şi ea ar fi înţeles că nu era o audiere obişnuită.

Olivia ezită, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Era cunoscută pentru viteza şi fermitatea cu care lua decizii. Acest cuplu avea nevoie de o mână blândă, iubitoare, care să-i ajute să-şi depăşească pierderea. Olivia ştia din propria experienţă că desfacerea căsătoriei nu va servi la mare lucru. Dacă soţii Randall insistau să finalizeze divorţul, nu putea decât să le paveze drumul cu sens unic al suferinţei şi vinovăţiei. Pe de altă parte, nu avea nici un motiv legal pentru care să refuze anularea contractului.

– Suspend şedinţa timp de zece minute... pentru a studia acest document, anunţă ea. Apoi, fără a lăsa timp

celor două tabere să-și revină din șoc, se ridică și se îndreptă către biroul ei. Auzi freamătul din sală și un cor de voci șoptite.

Olivia își lăsă capul să se odihnească pe spătarul scaunului de la birou și închise ochii. Nu-și putea alunga din cap comparațiile dintre ea și Cecilia Randall. Cu cincisprezece ani în urmă, Olivia își pierduse fiul mai mare. Anii trecuseră, dar durerea morții lui Jordan nu se estompase câtuși de puțin. În anul de după accident întreaga ei lume se prăbușise. Mai întâi își pierduse fiul, apoi soțul. Odată cu trecerea anilor, o serie de probleme mărunte se infiltraseră în căsnicia ei – nimic important, nimic copleșitor sau neobișnuit, pur și simplu stresul tipic suferit de orice cuplu în care cei doi au cariere de succes și copii care cer o atenție permanentă. După moartea lui Jordan însă, stresul se multiplicase exponențial, devenind insurmontabil. Înainte ca Olivia să priceapă pe deplin ce se întâmpla, prăpastia dintre ei se adâncise. În scurt timp, ea și Stan se regăseau în fața unui judecător, care nu ezitase să pronunțe divorțul.

La numai trei luni după aceea, Stan șocase pe toată lumea recăsătorindu-se. Rezultase că se consola de ceva vreme cu o altă femeie, fără știința Oliviei.

Dintr-odată, cineva bătu în ușă. Peste o clipă, fără să mai aștepte răspunsul, Charlotte pătrunse în birou. Olivia își îndreptă spatele. Ar fi trebuit să știe că mama ei avea să profite de oportunitate ca să-i vorbească.

– Bună, mamă.

– Nu te deranjez, nu?

Olivia neagă din cap. Mama ei știa că o putea vizita oricând.

– Ei bine, spuse aceasta trecând brusc la subiect, e trist când doi tineri vor să se despartă fără să fi avut șansa de a se cunoaște cu adevărat.

Olivia se gândea la același lucru, deși nu putea și nu voia s-o recunoască.

– Mi se pare că nici unul nu-și dorește cu adevărat divorțul. Poate că mă înșel, dar...

– Mamă, știi foarte bine că nu pot discuta cazurile aflate pe rol.

– Da, da, știu, dar nu mă pot abține. Charlotte o luă spre ușă, dar se opri în prag, ca și cum s-ar fi răzgândit. Nu cred că ți-am spus-o vreodată, dar eu și tatăl tău nu ne-am înțeles în primul an de căsătorie. Clyde era un om încăpățânat, ca și mine, de altfel.

Olivia nu știa nimic despre asta, dar cunoștea prea bine caracterul acerb al mamei sale.

– În primul an n-am făcut decât să ne certăm. Apoi, înainte să mă dezmeticesc, eram însărcinată cu fratele tău și... și am făcut lucrurile să meargă. Am trăit mulți ani fericiți alături de tatăl tău. Mâinile i se strânseră pe poșetă și pe setul de tricotat. El a fost iubirea vieții mele.

Acestea fiind zise, Charlotte ieși din birou și închise fără zgomot ușa în urma ei.

Pe chipul Oliviei se întipări un surâs. Ca întotdeauna, mama ei o ajutase să ia decizia corectă, așa că se putea întoarce în sala de judecată. Ochii mari, expresivi, ai Ceciliei fixau un punct incert în spațiu, pe când expresia lui Ian Randall era încordată, ca și cum ar fi așteptat inevitabilul.

– Nu pot exclude posibilitatea ca părțile să fi încheiat acest contract având în minte exact o situație precum cea adusă în fața noastră astăzi, și anume divorțul, spuse judecătoarea. Este limpede că soții au acordat o mare valoare căsniciei lor și că acest considerent a stat la baza încheierii documentului. Scopul lor era tocmai evitarea rezultatului urmărit aici – un divorț ușor. Prin urmare, nu voi respinge contractul prenupțial; chestiunea va fi abordată în cadrul procesului de divorț. În același timp, invit insistent părțile să caute consiliere familială sau să apeleze la un mediator specializat.

Atât soții Randall, cât și avocații lor se aplecară în față, ca și cum nu le venea să creadă ce auzeau. Allan Harris și Brad Dumas începură să scotocească frenetic printre hârtiile din fața lor. Era de-a dreptul comică frenezia cu care cei doi încercau să recitească acordul prenupțial.

– Vă rog să-mi permiteți, onorată instanță... Brad Dumas interveni primul, cu mâna ridicată.

– Părțile s-au pus de acord, îl întrerupse Allan Harris. Doamna Randall a acceptat să ignore contractul prenupțial, asumându-și responsabilitatea pentru o parte din cuantumul datoriilor comune.

– Ce-a spus doamna judecător? își întrebă Cecilia Randall avocatul, ca picată din cer.

– Onorată instanță, am dori o clarificare, ceru Brad Dumas cu o expresie perplexă pe chip.

– Contractul rămâne valabil, declară Olivia.

– Nu anulați contractul prenupțial? rosti lent Allan Harris. Părea să nu mai înțeleagă nimic.

– Nu, domnule avocat, nu îl anulez, din motivele deja expuse.

Cei doi avocați se holbau la ea parcă negăsindu-și cuvintele.

– E vreo problemă, domnilor? Vă rog să discutați cu grefierul pentru fixarea datei procesului. Cu aceste cuvinte, Olivia le făcu semn să se retragă.

– Înseamnă că nu putem continua procedura de divorț? își întrebă Cecilia avocatul.

– Să știi că îmi doresc despărțirea la fel de mult ca și tine, se răsti Ian Randall.

– Ordine în sală! Olivia lovi cu ciocănelul în masă. Dacă doresc să se certe, cei doi soți să o facă în particular.

Cu gesturi mașinale, în stare de șoc, Allan Harris și Brad Dumas își strânseră hârtiile și servietele.

– Mai avem vreo opțiune? întrebă Cecilia în timp ce se îndreptau spre ușă.

– Am putea face apel, dar... începu avocatul.

– Dar asta ar ridica și mai mult costurile, îl completă Ian. Brad părea încă incapabil să răspundă.

– Nu înțeleg ce se petrece, bombăni Cecilia. Chiar nu putem face *nimic?*

– Contractul va fi discutat la proces? Cât de mult ne va mai costa? întrebă Ian.

– Foarte mult, răspunse rapid Allan Harris, parcă satisfăcut că factura soțului clientei sale urma să crească.

– Dar nu asta voiam, se plânse Cecilia.

– Atunci, vă sugerez să urmaţi sfatul judecătoarei şi să căutaţi asistenţă specializată sau să contactaţi un mediator.

– Nu-mi voi expune viaţa intimă în faţa unui grup de străini, declară Ian ritos, după care se îndepărtă cu paşi mari.

Brad Dumas îşi urmă clientul, nu înainte de a-i arunca Ceciliei o privire nemulţumită.

Allan Harris rămăsese pe loc, cu o expresie incredulă pe chip, deşi grefierul strigase numărul următor. Cecilia Randall întorsese capul, dar judecătoarei nu-i scăpară lacrimile ce-i umpleau ochii. Olivia simţi o mică undă de regret, însă era convinsă de justeţea deciziei pe care o luase.

– Cum s-a putut întâmpla asta? întrebă tânăra femeie.

– Nu înţeleg nici eu, mormăi avocatul ei. Este o nebunie.

– Ai dreptate, răspunse Cecilia clătinând din cap. Nimic din toate acestea n-ar fi trebuit să se întâmple, şi uite totuşi că s-au întâmplat...

capitolul 2

În acea dimineaţă de sâmbătă, Olivia mormăi nemulţumită când auzi telefonul sunând pentru a cincea oară. Fără îndoială că şi acest apel, ca şi primele patru, se datora articolului publicat de Jack Griffin. Noul redactor-şef al publicaţiei locale, *Cedar Cove Chronicle*, hotărâse, din motive numai de el ştiute, să scrie despre ea. Pusese titlul mare „Divorţ respins" de-a latul paginii rezervate editorialelor. Olivia suspină; toată această atenţie nejustificată îi strica sfârşitul de săptămână, şi nimic nu-i displăcea mai tare.

– Bună ziua, răspunse, cu o voce care-i reflecta iritarea.

Dacă interlocutorul avea chef să discute despre decizie, atunci greşise adresa. Primele conversaţii se încheiaseră destul de abrupt.

– Bună, mamă.

Era Justine, ce ușurare! Olivia nu mai vorbise cu fiica ei de o săptămână. Înainte obișnuiau să se sune periodic. Justine se întâlnea cu un bărbat pe care Olivia în considera dubios, ceea ce crea o tensiune în relația dintre mamă și fiică. În consecință, Justine o evita. Waren Sager era un dezvoltator imobiliar în vârstă de patruzeci și opt de ani – cu douăzeci mai mult decât ea – care încheiase la viața lui mai multe afaceri suspecte. Pe Olivia o deranja mai mult omul în sine decât diferența de vârstă.

– Ai văzut că au scris despre tine în ziarul de dimineață?

Ca și cum ar fi putut să nu vadă. *Cedar Cove Chronicle* trecuse la două ediții pe săptămână, iar aceasta era chiar primul număr ce apărea sâmbăta. Poate că Griffin ar fi trebuit să se mulțumească cu un singur număr hebdomadar, se gândi Olivia, dacă tot nu era capabil să găsească destule subiecte interesante. Articolul de fond era dedicat în întregime proceselor judecate de ea în ziua respectivă. Fără a menționa explicit numele familiei Randall, jurnalistul spunea că decizia ei în acel caz venise mai mult din inimă decât din cărțile de drept și o lăuda, numind-o curajoasă și neconvențională. Oliviei nu-i displăceau complimentele, dar ar fi preferat mai puțină publicitate în jurul acelui caz. Deși ea se bucura de un tratament favorabil, pe alți magistrați autorul nu-i menajase. Părea să aibă un dinte împotriva judecătorilor și procurorilor și nu se temea să-și expună opiniile. Doar șansa îl făcuse pe Jack Griffin să aleagă sala ei de judecată în acea zi; sau poate *neșansa*, rectifică mental Olivia.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Justine. Cum se face că Griffin te place, în ciuda ideilor sale despre justiție?

– Nici măcar nu-l cunosc personal, încercă Olivia să eschiveze, ghicind amuzamentul din vocea fiicei sale.

– Interesant, credeam că te ferești de mine.

– Că mă feresc?

– Că nu vrei să aflu că ai o relație.

– Te rog, încetează!

– Ei bine, atunci se pare că ai un admirator, mai ales cu acel „divorţ respins".

Olivia fusese conştientă că îşi asuma un risc atunci când luase decizia în cazul Randall. Sentimentele ei nu aveau ce căuta în sala de judecată, dar era convinsă că cei doi tineri făceau o greşeală uriaşă despărţindu-se. Nu făcuse decât să întârzie puţin lucrurile, sperând că acest răgaz le va permite să-şi rezolve problemele în loc să fugă de ele.

– Jack a scris că nu te temi să iei decizii controversate.

– Am citit deja editorialul, răspunse Olivia repede, încercând să-şi oprească fiica din lectura întregului articol la telefon.

– Aşadar, ştii totul?

– Din păcate, da. Apoi, încercând să schimbe subiectul, o invită la prânz, pretextând că nu se mai vizitaseră de mult. Justine venise la ea de Crăciun, dar plecase imediat după ce luaseră masa şi deschiseseră cadourile. Olivia nici nu avea idee unde îşi petrecuse fiica ei Revelionul. În realitate, ştia, dar nu-i făcea nici o plăcere gândul că fusese împreună cu individul acela, Warren Saget. Vine şi bunica ta, îi spuse. Ne-am dori atât de mult să fii şi tu cu noi...

– Îmi pare rău, mamă, eu şi Warren ne-am făcut alte planuri.

Ah, ar fi trebuit să ştie. Warren o ţinea din scurt pe Justine. Nu prea avea timp liber în această perioadă. Acest lucru o supăra enorm pe Olivia, dar ori de câte ori deschidea subiectul, fiica ei intra în defensivă.

– O să ne vedem curând, îi promise Justine. Acum trebuie să închid.

Olivia era pe punctul de a-i propune o zi, dar nu apucă s-o facă. Bombănind nemulţumită, îşi termină lista de cumpărături, apoi îşi luă geanta şi haina. Ianuarie era o lună cenuşie şi umedă, iar acum ploua uşor, ca o ceaţă fină. Încuie uşa după ea şi se grăbi spre maşină. Olivia îşi iubea casa, aflată pe Lighthouse Road[1], pe malul mării. Farul însuşi nu era prea departe, pe o limbă de pământ ce se întindea în apele protejate ale golfului.

[1] Strada Farului

Trebuia să facă mai multe opriri – la băcănie, la curățătorie, la bibliotecă. Spera să termine cu toate până la prânz, când urma să se vadă cu mama ei. Își dori din nou ca Justine să le fi acceptat invitația. Luă hainele de la curățătorie, returnă cărțile la bibliotecă și se duse rapid la magazinul local Safeway, de unde își făcea întotdeauna cumpărăturile. Din fericire, ajunsese destul de devreme pentru a scăpa de aglomerația de sâmbătă dimineața. Începu cu rafturile de legume, unde se opri întrebându-se dacă merita să plătească un preț exorbitant pentru o căpățână de salată verde.

– Doamna judecător Lockhart. Nu mă așteptam să vă găsesc aici,

Olivia se trezi față în față cu omul care reușise să-i strice ziua. Îl recunoscu pe bărbatul care stătea în primul rând în sala de judecată, cu un stilou într-o mână și un blocnotes în cealaltă.

– Ce surpriză, nu cumva sunteți chiar domnul Jack Griffin?

– Cred că n-am avut ocazia să facem cunoștință.

– Credeți-mă, domnule Griffin, după ziarul de astăzi, știu cine sunteți.

Erau de vârste apropiate, se gândi Olivia, cam cincizeci de ani, și cam de aceeași înălțime. Era brunet, cu ceva fire albe, bărbierit proaspăt, iar chipul lui avea trăsături plăcute, regulate. Nu o impresiona ca un bărbat frumos, dar avea ceva atrăgător. Zâmbea ușor, iar privirea îi era limpede și directă. Părea puțin dezordonat, într-un pardesiu larg și cu o cămașă *casual* deschisă la primii doi nasturi.

– Detectez o undă de dezaprobare? o întrebă el cu un zâmbet jucăuș.

Judecătoarea nu era sigură ce atitudine să adopte. Era supărată pe el, dar n-ar fi folosit la nimic să o arate.

– Presupun că doar vă făceați meseria, strecură ea printre dinți în timp ce arunca un ardei gras verde în cărucior cu cumpărături. Cei roșii costau mai puțin, dar îi prefera pe cei verzi și simțea nevoia să se premieze, mai ales după această dimineață agitată. Ardeii verzi

erau pentru ea ca înghețata cu unt de pecan. Începuse să-și împingă căruciorul spre ieșire, când Jack o opri.

- Alături e o cafenea. Hai să stăm puțin de vorbă.

- Nu cred că este cazul, îi răspunse Olivia clătinând din cap.

Jack o urmări până în dreptul standului cu fasole verde.

- Poate că e doar imaginația mea, dar nu ați vrut să vedeți acel cuplu divorțând, nu-i așa?

- Nu-mi discut cazurile în afara tribunalului, îi răspunse ea cu fermitate.

- E normal, răspunse ziaristul pe un ton conciliant. Dar a fost o decizie personală, nu-i așa?

Pierzându-și răbdarea, Olivia îl privi direct în ochi. Ca și cum ar fi putut să admită așa ceva în fața unui reporter. Ar fi interpretat totul ca pe o gravă încălcare a eticii profesionale. La naiba, nu greșise cu nimic! Acționase mânată de cele mai bune intenții și în limitele precise ale legii.

- Ați pierdut un fiu? o presă el.

- Încercați să adunați informații despre mine pentru următorul articol, domnule Griffin? îl întrebă ea cu răceală.

- Nu, și îmi puteți spune Jack, răspunse bărbatul. Îi arătă palmele deschise într-un gest menit să o liniștească, însă efectul nu era deloc cel scontat. Fiul meu a fost foarte aproape de moarte, continuă el.

- Aveți obiceiul să hărțuiți oamenii care își văd de treburile lor, sau faceți o excepție pentru mine?

- Dumneavoastră sunteți un caz special, zise jurnalistul fără a-i lăsa timp să continue. Am înțeles asta atunci când ați verdictul în cazul Randall. Ați avut dreptate, să știți. Toată lumea din sală și-a dat seama că divorțul nu era soluția pentru acei tineri. Ceea ce ați făcut însă presupune curaj.

- Așa cum am spus mai devreme, nu-mi discut cazurile în public.

- Dar asta nu exclude o cafea, nu?

Nu pleda și nu se ruga, dar reușise să-i erodeze cumva zidurile de apărare. Avea simțul umorului, chiar

o anumită obrăznicie. Într-un final, Olivia se hotărî să accepte invitația. Nu făceau decât să discute. Își privi căruciorul, întrebându-se cât timp mai avea la dispoziție.

– Treizeci de minute, sugeră Jack cu un zâmbet triumfător. Ne vedem acolo.

Olivia simțea că nu se putea opune. Acest om îi stârnea curiozitatea, iar comentariul lui despre cum aproape își pierduse fiul îi sugera că poate aveau mai multe în comun decât își închipuia.

Douăzeci și cinci de minute mai târziu, cu cumpărăturile puse în portbagaj, Olivia intra la *Java and Juice*, cafeneaua de lângă Safeway. Jack o aștepta, cu mâinile în jurul unei căni de cafea cu lapte fierbinte. Alesese o masă rotundă de lângă fereastră și se ridicase la intrarea ei. Era un gest mărunt ce dovedea bună creștere și respect, dar nu-i spunea mai multe despre el decât știa deja.

Se așeză în scaunul de vizavi și făcu un semn către chelneriță. Ceru o cafea simplă, iar după câteva minute în fața ei se materializase o cană groasă de ceramică. Jack aștepta ca tânăra chelneriță să se îndepărteze înainte de a vorbi.

– Voiam doar să știți că nu glumeam când am spus că admir ceea ce ați făcut săptămâna trecută. Probabil că nu v-a fost ușor.

Olivia era pe punctul să-i repete că nu discuta cazurile din instanță, dar el o întrerupse clătinând din cap.

– Știu, știu... dar, după părerea mea, ați făcut un gest îndrăzneț pe care nu-l puteam lăsa să treacă neobservat.

Olivia ar fi preferat ca opiniile lui să rămână private, nu să fie expuse întregii populații a orașului. Acum era însă prea târziu, cuvântul tipărit nu mai putea fi modificat. În schimb, hotărî să-i accepte invitația de a i se adresa pe numele mic.

– De când ești în Cedar Cove, Jack?

– De trei luni. Încerci anume să abați conversația către viața mea?

– Exact asta fac. Așadar, ai un fiu?

– Da, îl cheamă Eric. Are douăzeci şi şase de ani şi trăieşte la Seattle. Când avea zece ani, a fost diagnosticat cu o formă rară de cancer. Nu credeam că va supravieţui... Chipul i se întunecă sub apăsarea rememorării.

– Dar a făcut-o, zise Olivia.

– E în viaţă şi sănătos, iar pentru asta voi fi veşnic recunoscător. În timp ce Jack îi povestea că Eric lucra la Microsoft şi că îi mergea foarte bine, privirea Oliviei se îndreptă din reflex către inelarul lui. Vorbise despre fiul său, dar nu şi despre soţie. Evident, el îi surprinsese ocheada rapidă, căci spuse: Eric a supravieţuit bolii, din păcate nu şi căsnicia mea.

– Îmi pare rău. Înţelegea, aşadar, la un nivel profund, ceea ce se petrecuse în viaţa ei.

– A trecut multă vreme de atunci, zise el dând din umeri cu nonşalanţă. Viaţa merge mai departe, la fel fac şi eu. Şi tu eşti divorţată?

Olivia ştia că Jack cunoştea deja răspunsul.

– Da, de cincisprezece ani.

După acest schimb, conversaţia decurse fără impedimente. În cele din urmă, constatând că timpul trecuse pe nesimţite, Olivia se văzu obligată să-şi ia la revedere pentru a ajunge la timp la prânzul cu mama ei. Se ridică şi îi întinse mâna lui Jack.

– Mă bucur că am făcut cunoştinţă.

– Şi eu mă bucur, Olivia.

Se ridică şi, luându-i mâna într-a lui, îi strânse scurt degetele, ca pentru a-i semnala că între ei se formase o legătură. O enervase la început, dar reuşise cumva să-i alunge nemulţumirea. Pe când se îndrepta către uşă, Olivia simţi că-şi făcuse un prieten. Cu toate acestea, ştia că Jack Griffin nu era un bărbat oarecare; nu avea să comită greşeala de a-l subestima.

Ian Randall stătea în maşină în faţa blocului soţiei sale, temându-se de ceea ce se prefigura drept o nouă confruntare. Judecătoarea afirmase cu fermitate că anularea contractului prenupţial era exclusă. Ce aveau să facă acum? Cele câteva opţiuni rămase nu-i conveneau nici lui şi, după toate aparenţele, nici soţiei sale.

Cecilia era cea care dorise divorțul și angajase prima un avocat. La naiba, îl forțase practic să accepte. Voia să plece. Foarte bine. Dacă ea nu-l mai dorea, Ian nu intenționa să lupte pentru privilegiul de a-i rămâne soț. Dar acum încercarea lor de a pune capăt căsniciei era blocată, numai și numai din cauză că le venise ideea să încheie acel acord stupid! Trebuia luată o decizie.

Nu avea rost să mai aștepte. Se dădu jos din mașină și intră în clădire, îndreptându-se spre apartamentul de la primul etaj pe care îl împărțiseră odinioară. Îl enerva că trebuia să sune la ușa pe care altădată o putea deschide când dorea. Din fericire, își dusese cea mai mare parte din lucruri la prietenul său, Andrew Lackey. Apăsă cu toată forța pe butonul soneriei, luptând cu propriile resentimente, apoi își retrase mâna și își îndreptă spatele. Marina îl învățase să-și oțelească sentimentele, Cecilia nu trebuia să vadă nimic din ceea ce simțea sau gândea el.

Tânăra femeie deschise ușa și se încruntă la vederea lui.

– M-am gândit că ar trebui să luăm o decizie, o anunță pe un ton hotărât.

Indiferent de câte ori își spusese că nu mai simțea nimic pentru ea, își dădu seama că nu era adevărat. Nu putea sta în aceeași cameră cu ea fără a-și aminti cum fusese când făceau dragoste sau cum simțise pentru prima dată bebelușul mișcând în pântecul ei. La fel, nu putea să uite cum stătuse la micul mormânt al fetiței pe care nu apucase s-o țină în brațe și să-i spună că o iubea.

– Bine, spuse Cecilia, ținând ușa deschisă. Ezitarea din vocea ei nu lăsa loc de îndoială.

Ian o urmă în mica sufragerie și se așeză pe marginea canapelei. O cumpăraseră imediat după nuntă, la mâna a doua. O cărase de unul singur, pentru că ea era deja gravidă în trei luni. Încăpățânarea îl costase o durere zdravănă de șale, așa că piesa de mobilier îi trezea amintiri neplăcute.

Cecilia se așeză în fața lui, cu mâinile împreunate și o expresie ce nu trăda nici un sentiment.

– Recunosc, decizia judecătoarei m-a luat prin surprindere, începu el.

– Avocatul meu zice că putem face apel.

– Da, sigur, bombăni Ian, furia începând să-i iasă la suprafață. Și să mai plătim cinci sau șase sute de dolari. N-am bani de aruncat și presupun că nici tu.

– Starea finanțelor mele nu e treaba ta, izbucni Cecilia.

Așa începeau toate discuțiile lor. La început erau curtenitori, aproape prea politicoși, dar cearta izbucnea imediat și toate i se spărgeau lui în față. După naștere – și moartea – fetiței lor ajungeau tot mai repede la această stare de furie irațională. Ian oftă, simțindu-se neajutorat. Relația lor actuală n-ar fi lăsat pe nimeni să-și imagineze că împărțiseră odată același pat. Se grăbi să-și alunge gândurile despre viața lor sexuală frenetică. În pat nu avea multe neînțelegeri, dar asta fusese înainte de...

– Avocatul meu a mai sugerat o cale.

– Adică? Ian nu avea câtuși de puțin intenția să urmeze sfaturile lui Allan Harris, care reprezenta interesele soției sale, nu pe ale lui.

– Allan a recomandat să urmăm decizia judecătoarei și să ne adresăm unui mediator specializat.

Ian își aminti că judecătoarea Lockhart făcuse un comentariu în acest sens.

– Și la ce ne-ar putea ajuta chestia asta? întrebă el, încercând să pară rezonabil și conciliant.

– Ei bine, nu știu cu siguranță, dar cred că fiecare ne vom prezenta punctul de vedere în fața unei persoane obiective.

– Cât va costa?

– Chiar *totul* se reduce la bani pentru tine?

– Sincer? Da.

Divorțul îi produsese deja o gaură serioasă în buget. Nu el îl ceruse, își repetă Ian cu încăpățânare. E adevărat că după moartea lui Allison începuseră să se certe, dar nu se gândise niciodată că se va ajunge aici.

Cecilia nu reușise cu nici un chip să înțeleagă ce trăise el, deși încercase să-i explice de nenumărate ori.

Nu primise telegramele ei decât la finalul misiunii. Comandantul submarinului îi ascunsese informațiile despre nașterea prematură și decesul copilului, având în vedere că oricum nu putea face nimic, nici măcar nu-și putea contacta soția. Până când ajunsese înapoi la bază, nu apucase să asimileze realitatea pierderii pe care o suferiseră.

Cecilia îi aruncă o privire dezgustată.

– Ai *tu* altă soluție? îl întrebă pe un ton superior ce-l făcu să strângă din dinți. Știa că detesta să fie tratat ca un copil fără discernământ.

– Da, chiar am, spuse el ridicându-se în picioare.

– Foarte bine, abia aștept să o aud. Cecilia își încrucișă brațele cu acea aroganță pe care i-o cunoștea prea bine.

– Eu zic să ne vedem, pur și simplu, fiecare de viața lui.

– Cum adică? zise ea încruntându-se.

– Vrei să te recăsătorești?

– Nu, nu știu. Poate că da la un moment dat.

– Eu nici nu mă gândesc. Mi-am luat porția cu tine, cu căsătoria, cu tot acest dezastru. În ceea ce-l privea, Ian era hotărât să nu se mai supună niciodată astfel toanelor și hachițelor unei femei.

– Lasă-mă să văd dacă am înțeles bine ce vrei tu.

Cecilia traversă rapid mica încăpere și se plasă fix în fața lui. Simțindu-i parfumul, Ian făcu eforturi să nu închidă ochii pentru a-l savura. Ura puterea pe care ea încă o exercita asupra lui, făcându-l slab, făcându-l să o dorească...

– Cred că nu e atât de greu, răspunse el cu un sarcasm ce-i trăda furia. Nu putea să-și suprime resentimentele când se afla în preajma ei. Mai ales pe cele îndreptate contra propriei slăbiciuni.

– Propui să nu mai divorțăm?

– Cam așa ceva.

Nu dorea să lase impresia că ar fi căutat reconcilierea, dar știa că nu avea nici o șansă. În lunile de după moartea micuței făcuseră tot posibilul să depășească situația, fără succes.

– Cam așa ceva? îl imită ea fluturându-și mâna. De ce nu-mi spui mai multe? Ai început să mă pui pe gânduri.

– Ne-am putea *preface* că am divorțat. „Sigur că te pun pe gânduri", își zise Ian în sinea lui.

– Să ne prefacem? Era rândul Ceciliei să-și iasă din fire. E cea mai proastă idee din câte am auzit. Să ne prefacem. Tu chiar crezi că putem ignora toate problemele dintre noi, că ne putem *preface* că ele nu există?

O privi atent, neîndrăznind să vorbească. Poate că soția lui avea dreptate, el nu dorea să aibă de-a face cu acest divorț.

– Ai căutat întotdeauna să scapi ieftin, îi aruncă ea cu dispreț.

Putea fi acuzat de nenumărate lucruri, dar nu de iresponsabilitate. Marina militară îi dăduse pe mână un submarin nuclear de sute de milioane de dolari – nu-i dovedea asta cu prisosință seriozitatea? La naiba, fusese crescut cu obsesia obligațiilor, fusese dresat să-și respecte cuvântul.

– Dacă încercam să fug de răspundere nu te-aș fi luat niciodată de nevastă, se răsti el, dar își dădu seama imediat că o dăduse în bară.

– N-am vrut să te însori cu mine din cauza fiicei noastre! Ne-ar fi fost foarte bine... Cecilia ezită și își feri brusc privirea. Abia peste câteva clipe reuși să continue: Nu aveam nevoie de tine.

– Sigur că aveai și încă mai ai.

Fie și numai pentru asigurarea de sănătate oferită de armată, soția și fiica lui avuseseră nevoie de el.

– Nu te-ai fi însurat în veci cu mine dacă nu intervenea sarcina.

– Nu-i adevărat.

– Nu pot să cred că am fost atât de proastă! exclamă ea dându-și părul pe spate.

– Tu! izbucni el.

„Îți închipui că numai tu ai regrete!" ar fi vrut să-i spună. „Ei bine, eu le am pe ale mele, și toate te includ pe tine."

– Eu și Allison eram... Cecilia șovăi, cu vocea slăbită. Noi...

– Allison era și fiica mea, n-am nevoie să-mi spui tu ce să simt. Nu-mi pune cuvinte străine în gură și nu bagateliza ceea ce am simțit pentru ea. Dacă nu eram aici când s-a născut, nu înseamnă că nu am iubit-o. Pentru numele lui Dumnezeu, eram sub calota polară când ai intrat, prea devreme, în travaliu...

– Acum dai vina pe mine. Tânăra femeie își duse mâna la gură, ca pentru a-și ascunde emoția.

Nu avea nici un sens să continue. La naiba, încercase, dar nu ajungea nicăieri. Cu ea nu era posibil nici un compromis. Preferând să întrerupă agonia, ieși furios din apartament. Auzi ușa bubuind în urma lui, dar nu putea spune cine o trântise.

Ieși din clădire aproape în fugă și intră în mașină. Era atât de furios, încât se gândi că n-ar fi trebuit să conducă, dar era exclus să rămână în fața blocului ei. Femeia ar fi putut crede că stătea pentru ea.

Porni motorul și demară în trombă, astfel că pneurile scrâșnirăă mușcând din asfalt. Nu făcuse nici cinci sute de metri când văzu în spate luminile roșii și albastre ale unei mașini de poliție.

La naiba! Încetini și se opri lângă trotuar, coborând geamul. Scosese permisul militar din portofel înainte ca polițistul să ajungă în dreptul lui.

– Bună dimineața! spuse pe un ton degajat, întrebându-se dacă avea talent de actor.

– Te cam grăbeai mai devreme, nu? îl întrebă polițistul. Era între două vârste, cu o ținută rigidă și o tunsoare scurtă. Totul indica un fost militar, ceea ce îi dădu lui Ian speranțe că putea beneficia de clemență.

– Să mă grăbesc? Nu, deloc, spuse el încercând să se relaxeze.

– Aveai șaizeci la oră într-o zonă de treizeci. Polițistul examină carnetul de conducere și, fără a părea impresionat de statutul militar al lui Ian, începu să scrie o amendă.

Se părea că n-avea cum să scape. Calculă mintal costul, adăugând și creșterea primei de asigurare. „Îți

mulţumesc, Cecilia", se gândi el cu amărăciune. Preţul căsătoriei tocmai crescuse.

Grace Sherman şi Olivia Lockhart fuseseră cele mai bune prietene aproape întreaga viaţă. Se cunoscuseră în clasa a şaptea, pe vremea când atât elevii de la South Ridge Elementary, cât şi cei de la Mariner's Glen intrau la Colchester Junior High. Grace fusese domnişoară de onoare când Olivia se măritase cu Stanley Lockhart, imediat după terminarea facultăţii, şi era naşa fiului ei mai mic, James.

În vara ce urmase absolvirii, Grace se măritase cu Daniel Sherman şi făcuse repede două fete. Când Kelly, cea mai mică, împlinise şase ani, Grace îşi reluase studiile şi obţinuse licenţa în biblioteconomie. Apoi începuse să lucreze la biblioteca din Cedar Cove, pe care, după zece ani, ajunsese să o conducă.

Rămăseseră apropiate chiar şi de-a lungul perioadei în care Olivia frecventa o facultate prestigioasă pentru fete din Oregon, iar Grace creştea doi copii. Erau foarte apropiate în continuare, dar, având amândouă un program încărcat, stabiliseră anumite tabieturi care să le susţină prietenia: prânz o dată pe lună şi gimnastică aerobică în fiecare miercuri la clubul YMCA local.

Grace îşi aştepta prietena într-o parcare bine luminată. Nu se simţea bine încă de când plecase de acasă. Fizic, era obosită, luase în greutate, şi nu mai putea da vina pe ciclul menstrual pentru aceste simptome. Ani de zile reuşise să se menţină aproape de greutatea din liceu, dar în ultimii cinci ani luase şapte kilograme, în ciuda tuturor eforturilor. Cumva, greutatea se acumulase. Mai erau şi alte aspecte exterioare ce o deranjau. Părul ei grizonant avea nevoie urgentă să fie tuns. Sau poate prefera să trăiască periculos, lăsându-l să crească. Îşi dorea o schimbare, dar nu credea că asta ar fi fost suficient.

Nici emoţional nu se simţea mai bine. După treizeci şi cinci de ani de căsătorie îşi cunoştea soţul ca pe ea însăşi. Ceva îl tulbura pe Dan, dar când îl întrebase

cu tandrețe despre ce e vorba, el o repezise și se certaseră. Cu sentimentele rănite, Grace renunțase fără să rezolve nimic.

Dan lucrase aproape toată viața în lemnărit. Când industria intrase în criză, își luase o slujbă la ocolul silvic local. Munca nu aducea prea multe satisfacții, dar cu salariul ei și o gestiune atentă a bugetului, se descurcaseră. Nu le rămâneau bani pentru mici extravaganțe, însă asta nu conta pentru Grace. Se mulțumise cu soțul, copiii și prietenii săi și cu un acoperiș decent deasupra capului.

Văzu berlina albastră-închis a Oliviei intrând în parcare și pe prietena ei coborând cu geanta de sport în mână.

- Cum te simți ca vedetă? îi aruncă Grace.

- Nu începe și tu! Prostia aia de articol nu mi-a adus decât nervi, răspunse Olivia în timp ce se îndreptau spre clădire.

Grace zâmbi când văzu că prietena ei se îmbujorase.

- I-am spus ce părere am despre ce-a făcut, bombăni Olivia peste câteva clipe.

Ajunse în vestiar, își așezară gențile pe bancă, își scoaseră bluzele și își schimbară pantofii.

- Te-ai întâlnit cu Griffin? Când? întrebă Grace cu un picior pe marginea băncii, legându-și șireturile.

- Sâmbătă.

- Unde?

- În oraș...

- Hei, ce se întâmplă aici?

- Ce să se întâmple? M-am întâlnit întâmplător cu Jack la Safeway și... am stat puțin de vorbă.

- De ce am impresia că-mi ascunzi ceva?

- Nu am mare lucru să-ți povestesc, crede-mă, te rog, zise Olivia potrivindu-și pe frunte o bentiță contra transpirației.

- Să te cred? N-ai observat că atunci când cineva îți cere asta, de obicei se pregătește să te mintă?

Grace își urmă prietena în zona de aerobic a clubului. Copii și adulți făceau mișcare prin sală, obligându-le să se oprească pentru a-i lăsa să treacă.

- Nu am observat, dar ai dreptate, spuse Olivia.

Ridică un picior pe bara de balet și își lipi fruntea de genunchi. Grace se sprijini de bară, invidioasă pe mobilitatea prietenei sale. Propriul ei corp nu-i permitea astfel de performanțe.

– Știai că localnicii au dezbătut articolul tot weekendul?

– Minunat.

– De fapt, s-a vorbit foarte mult despre Jack Griffin, continuă Grace pe un ton înșelător de neutru, ignorând sarcasmul.

– Ceva interesant? întrebă Olivia ridicând capul.

– Ah, una-alta... murmură prietena ei ajustându-și elasticul de la pantalonii din spandex.

– Ca de exemplu?

Grace era hotărâtă să nu se lase ușor. De la divorț, Olivia nu manifestase niciodată atâta interes pentru un bărbat. Simțea de ceva vreme că prietena ei era pe cale să „reintre pe piață", cum se spune. Un comentariu foarte adecvat pentru o bibliotecară, se gândi amuzată.

– Chiar vrei să știi?

Întrebarea părea să necesite o reflecție serioasă.

– Nu, las-o baltă. Apoi, respirând adânc, Olivia se răzgândi. Recunosc, sunt curioasă. Spune-mi ce-ai auzit.

– S-a mutat în Cedar Cove acum trei luni.

– E veche. Dacă asta e tot ce ai...

– Din regiunea Spokane.

– Presupun că a lucrat și înainte în presă?

– Da, la un ziar cu un tiraj de zece ori mai mare decât *The Chronicle*. Grace nu era bârfitoare din fire, dar Jack Griffin îi trezise curiozitatea încă de când citise editorialul de sâmbătă. Îi plăcuse atitudinea lui, și era clar că aproba hotărârea Oliviei. Îl întâlnise imediat ce se mutase în Cedar Cove, la o reuniune a Camerei de Comerț, dar n-o impresionase prea tare. De ce ar renunța cineva să lucreze la un ziar prestigios și s-ar muta în cealaltă parte a statului, într-un orășel ca Cedar Cove? se întrebă ea cu glas tare.

– N-am nici o idee. Poate că și-a dorit să fie mai aproape de fiul lui.

– Are un fiu? Nimeni dintre cei cu care stătuse de vorbă Grace nu era la curent.

– Eric. Trăiește la Seattle.

Asta era interesant. Dar nu apucă să comenteze că instructoarea lor, Shannon Devlin, intră în sală și bătu din palme, chemându-și elevele.

– Crede-mă, e ceva ciudat cu această schimbare de carieră.

– Să te cred, *pe tine?*

– Da, crede-mă, răspunse Grace tot în glumă.

Zâmbitoare, Olivia își puse palmele pe șolduri și își roti trunchiul, aplecându-se adânc, în timp ce Shannon începea încălzirea.

– Ai stat prea mult pe lângă rafturile cu romane polițiste de la bibliotecă, îi șopti pe când se aliniau în fața oglinzii cât peretele.

Shannon nici nu împlinise douăzeci ani, probabil. Era o fată drăguță, cu membre mobile și un trup lipsit de orice urmă de grăsime. Așa fusese și ea odată, se gândi Grace, la fel de subțire și de perfectă, înainte de două sarcini și de instalarea menopauzei.

Muzica, infernal de tare, îi dădu un impuls de energie. Avea o relația ambiguă cu orele de aerobic. Dacă nu ar fi fost Olivia, ar fi renunțat de multă vreme. Din păcate, avea nevoie de aceste pufnete, gâfâieli și sforțări. În pofida durerilor din mușchi, exercițiile la saltea, flotările și genuflexiunile nu o deranjau, dar detesta micile mișcări de dans ale lui Shannon. „Un pas în spate, un pas în stânga, un pas în dreapta..." Olivia nu părea să aibă o problemă cu seriile complicate de mișcări; Grace, pe de altă parte, nu se ridica la înălțimea numelui ei.

După cincizeci de minute de transpirație și bombăneli sufocate, urmate de exercițiile de relaxare, terminaseră. S-ar fi putut și mai repede, din punctul ei de vedere. Încheiaseră cu dușul și cu îmbrăcatul, când Olivia readuse vorba despre Jack. Faptul că dorea să continue conversația o surprinse pe Grace.

– Ai mai aflat ceva despre Jack Griffin?

Îi luă o clipă să răspundă. Întotdeauna după aerobic avea dificultăți să-și adune gândurile.

– De fapt, tu știi mai multe despre el decât mine.

– Mă îndoiesc, spuse Olivia luându-şi geanta de sport.

– Chiar te interesează personajul, din cât se pare.

– Ei, nici chiar aşa. Am avut destule necazuri, numai o relaţie îmi lipseşte.

– Necazuri? Sigur, prietena ei trecuse prin diverse probleme, dar asta era viaţa.

– Mama îmbătrâneşte, Justine. Parcă nu mai reuşesc să am un dialog cu ea, iar pe James nu l-am mai auzit de două săptămâni.

– Credeam că e pe mare.

– Chiar este, ceea ce nu l-ar împiedica să-mi scrie un e-mail din când în când.

– Sigur, sigur, cu toţii avem probleme cu copiii şi bătrânii, dar asta nu înseamnă că trebuie să încetăm să trăim.

– Crezi că eu am încetat? Pentru că nu există un bărbat în viaţa mea? se răsti Olivia.

Grace îşi dădu seama că întrebarea o ofensase. Întâi Dan, soţul ei, acum cea mai bună prietenă, pe când ea nu voia să supere pe nimeni.

– Nu mă înţelege greşit, bătu ea în retragere. Cred însă că, în ceea ce-l priveşte pe Jack, ar fi bine să-ţi păstrezi toate opţiunile deschise.

– De ce?

– Pentru că. Grace nu dorea să spună mai mult, dar era convinsă în sinea ei că noul redactor-şef de la *Cedar Cove Chronicle* avea să aducă ceva special în viaţa Oliviei.

capitolul 3

Cecilia lucra ca animatoare la The Captain's Galley în noaptea în care îl cunoscuse pe Ian Randall şi continuase să muncească acolo cinci seri pe săptămână. Tatăl ei, Bobby Merrick, era unul dintre barmani şi o ajutase să obţină slujba.

Curând după finalizarea liceului, Cecilia ascultase sfatul tatălui ei şi se mutase la Cedar Cove. Bărbatul

o contactase după o lungă separare, cu promisiuni de recuperare a timpului pierdut. Păruse sincer, iar ea acceptase cu bucurie. Avea zece ani când părinții ei divorțaseră, iar de atunci nu-și mai văzuse decât rareori tatăl. Refuzând să asculte avertismentele materne, își împachetase întreaga viață și se mutase în cealaltă parte a țării, din New Hampshire în acest colț din Washington, pe malul oceanului. După numai trei luni își dăduse seama că săvârșise o greșeală. Visurile ei despre absolvirea unei facultăți nu erau nimic altceva decât visuri. Ideea lui Bobby despre viitorul ei se rezuma găsirea unei slujbe în restaurantul unde lucra el. Cecilia nu dorea să-și petreacă următoarele decenii din viață ca animatoare și chelneriță, dar nici nu știa ce să facă altceva. Fără să-și dea seama, viața ei intrase pe o linie secundară.

Acum era pe punctul de a divorța, copleșită de datorii și profund nefericită. Iluziile despre tatăl ei și despre bărbați în general se spulberaseră. Bobby voia să fie prietenul ei, dar tânăra avea mai multă nevoie de un tată.

Își promisese că într-o bună zi va găsi o modalitate să se înscrie la facultate, dar nu avea idee cum va plăti cursurile. Cu cheltuielile de judecată și cu înmormântarea fiicei sale, își făcea socoteala că abia pe la treizeci de ani avea să-și poată începe studiile. Era exclus ca Bobby s-o ajute financiar, i-o spusese fără ocolișuri.

În încercarea de a câștiga mai mult, începuse să lucreze ore suplimentare în weekend, servind băuturi la bar după închiderea restaurantului, la ora zece. I se întâmpla să ajungă acasă și pe la două-trei dimineața.

Vineri seara, când sosise la muncă, înțelesese imediat că urma o tură dificilă. Portavionul *Carl Vinson*, cu echipajul său de 2 500 de marinari, era la chei. Restaurantul The Captain's Galley servea cele mai bune fructe de mare din regiune, iar barul era un loc de întâlnire popular. Aici venise și Ian să bea ceva, într-o noapte din ianuarie anul trecut. Pusese ochii pe ea, ceea ce nu-i displăcuse. Apoi, el... Cecilia alungă amintirea. Nu voia să se mai gândească la soțul ei, însă arareori reușea.

Nu mai vorbiseră de o săptămână, de când ieşise furios din casa ei. Nu luaseră nici o decizie despre viitor, ceea ce era tipic pentru Ian, se gândi Cecilia cu amărăciune. Lăsa totul pe umerii ei. În cazul în care continuau cu divorţul, cea mai bună opţiune rămânea mediatorul specializat. Dar asta nu însemna că disputa lor îşi putea găsi rezolvarea... Oftă resemnată. Evident, trebuia să facă o programare. Ideea lui Ian, de a se preface că divorţaseră, era ridicolă. Absolut ridicolă!

Barul fremăta deja când se închise restaurantul. Cecilia îşi luă tava şi li se alătură colegelor ei, Beverly şi Carla, celelalte două chelneriţe de cocktailuri. Localul era plin de fum şi de miros de bere stătută. Muzica se scurgea din tonomat la un volum aproape insuportabil. Cecilia făcea eforturi serioase să înţeleagă comenzile clienţilor.

Un bărbat care bea singur părea să i se adreseze anume în şoaptă pentru a o obliga să se aplece. Era mai în vârstă, la circa patruzeci de ani, şi trimitea toate semnalele că era interesat de ea. Pe cât posibil, încerca să-l evite, dar modul în care o urmărea cu privirea prin sală îi dădea frisoane.

Numărul clienţilor se redusese înainte de ora închiderii, însă admiratorul ei nu plecase. Pe Cecilia o dureau picioarele şi ochii o usturau de la fum. Abia aştepta să-şi colecteze bacşişurile şi să plece acasă. Exact când credea că terminase pe noaptea respectivă, Ian şi Andrew Lackey, un coleg din marină, îşi făcură apariţia în bar.

Cecilia intră în alertă, mai ales că atitudinea lui Ian demonstra că The Captain's Galley nu era prima sa escală. Soţul ei nu suporta bine alcoolul, niciodată nu fusese capabil, drept care evita băuturile mai tari ca berea. Atenţia Ceciliei se oprise asupra lui, deşi ar fi fost mai prudent din partea ei să nu uite de bărbatul care nu-şi dezlipise ochii de ea în ultimele patru ore.

– Vrei să mănânci ceva? Vocea aspră din spate o făcu să se întoarcă. Numele meu e Bart. Tu eşti Cecilia, nu-i aşa?

– Corect.

Ian şi prietenul lui se îndreptau către bar. Soţul ei părea să n-o bage în seama. Dar, de ce să se mire, asta era

reacția lui obișnuită față de orice situație neobișnuită sau jenantă.

– A fost o noapte lungă, poate altă dată, se scuză ea. „În visele tale", adăugă în gând.

– Atunci ar trebui să-ți fie foame...

În sfârșit, Ian se uita în direcția ei. Ochii i se îngustară când o văzu vorbind cu un bărbat străin.

– Hei, nu-ți închipui cine știe ce. Un mic dejun și conversație, continuă Bart să o preseze. Mi se pare că ai nevoie de un prieten, iar eu pot fi un foarte bun... prieten.

– Nu cred că e cazul. De fapt, Cecilia era mai preocupată de Ian, care îl fixa atent pe Bart.

– Atunci mâine, doar noi doi.

– Eu... Privirea îi fugi spre soțul ei, a cărui respirație se accelerase. Se temea că urma o scenă, ceea ce ar fi fost rău pentru toată lumea.

Ian îi șopti ceva prietenului său, care refuză energic din cap. Căuta necazuri, iar Andrew Lackey încerca să-l descurajeze.

– Poate altă dată, rosti Cecilia, respingându-l ferm pe Bart. I se păruse cea mai rapidă soluție, înainte ca Ian să facă ceva necugetat.

– Te deranjează? o întrebă soțul ei cu o voce păstoasă.

– Cară-te, mormăi Bart deranjat de întrerupere. Avea impresia greșită că făcea progrese cu Cecilia, însă Ian nu avea de unde să știe.

Andrew încercă să-l oprească, dar Ian îi respinse mâna și făcu un pas amenințător. Nu avea de gând să se retragă, chiar dacă Bart era de două ori mai solid ca el.

– Dacă nu știai, încerci s-o agăți pe nevastă-mea.

Bart îi aruncă o privire întrebătoare Ceciliei, care nu îndrăzni să ridice ochii.

– Am divorțat, îți amintești? îi aruncă sfidător lui Ian, amintindu-i că el propusese să mimeze despărțirea.

– Am divorțat pe naiba.

– Chiar tu ai spus că ar trebui să ne vedem fiecare de viața lui.

– Eu... eu... izbucni el fără a putea găsi o replică pe măsură.

– Ce-ţi pasă dacă mă întâlnesc cu un alt bărbat?

– Până la pronunţarea deciziei judecătoreşti eşti, legal, soţia mea!

– Pe scurt, eşti măritată sau nu? întrebă Bart, părând brusc plictisit.

– Măritată!

– Separată! strigă Cecilia.

– În cazul acesta, hai să mergem, sugeră din nou străinul luându-şi canadiana de pe scaun.

– Nu merge nicăieri, se burzului Ian, dar Andrew îl blocă la timp.

– Reglăm problema când vrei, amice, mormăi Bart.

– S-o facem chiar acum, exclamă Ian ridicându-şi pumnii încleştaţi.

– Afară! Ieşiţi afară! Oricum nu aveam intenţia să plec cu vreunul dintre voi. Cecilia fugi către magazie, unde tatăl ei îşi făcuse oportun de lucru cu inventarul.

– Ce se întâmplă acolo? întrebă acesta, ca şi cum nu ar fi ştiut în ce situaţie o lăsase să se descurce. Ian şi Bobby nu se înţelegeau deloc, drept care tatăl prefera să evite momentele neplăcute făcându-se scump la vedere.

– Nimic, suspină Cecilia scuturând din cap.

– Eşti sigură?

– A venit Ian şi o caută cu lumânarea, asta-i tot.

– Nu vreau probleme aici, trimite-l să se răcorească afară, răspunse acru tatăl ei.

– Mda, exact asta am făcut. Acum voi pleca.

– Scapă de Ian mai întâi.

– Nu-ţi face griji, sunt sigură că a plecat.

Îşi luă pardesiul, poşeta şi partea de bacşiş şi se îndreptă către uşă, sperând că nu avea să dea peste bărbatul ei tăvălindu-se cu străinul singuratic prin sală. Spre surpriza ei, Ian nu plecase, ci o privea din celălalt colţ al sălii. În bar mai rămăsese numai Beverly, care îi aruncă un „noapte bună" peste umăr, ocupată cu număratul încasărilor.

– Am închis, îl anunţă Cecilia pe Ian.

– Chiar aveai de gând să pleci cu individul acela respingător? o întrebă el cu dispreţ.

– Asta nu e treaba ta.

O privi lung, apoi făcu stânga-mprejur și părăsi localul.

Cecilia rezistă cu greu impulsului de a se repezi după el. Ian era prea beat pentru a se sui la volan. Ezită, certându-se în sinea ei. Grija nu i-ar fi fost apreciată și, mai mult, probabil i-ar fi lăsat o impresie greșită. Cu numai câteva clipe înainte îi ceruse s-o lase în pace. Era mai sigur să-și urmeze propriul sfat și să se țină departe.

Zgomotul ușii o făcu să ridice ochii, crezând că Ian se răzgândise. Era însă prietenul lui, Andrew, care părea jenat și nesigur pe el. Cecilia nu-l cunoștea prea bine, fiind mutat recent la Bremerton.

– Da? îl interpelă prudentă.

– Mă gândeam că ar trebui să știi că Ian pleacă pe mare. A fost transferat pe *John. F. Reynolds.*

Îi luă ceva timp să proceseze informația. Soțul ei era submarinist, tehnician specializat în sistemele electrice ale instalațiilor nucleare.

– Va lipsi șase săptămâni? întrebă cu un glas moale.

– Mai curând, șase luni.

– Șase luni? Oh!

– De aceea a ținut să trecem pe aici în noaptea asta. Voia să-ți spună. Nu voia să provoace necazuri.

– Nici n-a făcut-o, deloc... îngăimă Cecilia înghițind cu greutate.

Andrew se uită peste umăr, ca și cum cineva l-ar fi strigat.

– Trebuie să plec, dar țin să-ți spun că-mi pare tare rău pentru fetița voastră.

– Mulțumesc, reuși ea să articuleze cu eforturi supraomenești, dar tânărul plecase deja.

Zăbovi câteva secunde, apoi hotărî că liniștea ei sufletească era mai importantă decât mândria. Se repezi afară, însă mașina soțului ei nu se zărea nicăieri.

Se simți cuprinsă de un sentiment copleșitor de pierdere, de goliciune. Detesta gândul că Ian pleca pentru șase luni în misiune. Nu voia să simtă nimic pentru el, dar nu avea de ales. În orice caz, își spuse cu tristețe, Ian câștigase ce dorise. Odată plecat, divorțul se suspenda.

Obosită şi deprimată, cu umerii strânşi de frig, se îndreptă către hârbul ei. Putea simţi mirosul oceanului, iar dinspre golf se rostogoleau vălătuci de ceaţă. O maşină o depăşi încet. Ridicând privirea, văzu că era a lui Ian. Din fericire, la volan era Andrew. Întâlnind ochii soţului ei, care o căutau frenetic, Cecilia fu şocată de suferinţa ce răzbătea de dincolo de geamul maşinii. Se abţinu cu greu să-l strige. Ar fi dat orice pentru a-i ura misiune uşoară şi a-l lăsa să plece eliberat de animozitatea intervenită între ei.

Era însă prea târziu. Mult prea târziu.

Pentru următoarea vizită la Tom Harding, la Cedar Cove Convalescent Center, Charlotte Jefferson îşi alese se ţinuta cea mai elegantă - o bluză bleumarin cu buline şi cu mâneci lungi şi o fustă până sub genunchi. Lucrase fără preget la pledul pe care i-l promisese şi era mulţumită de ceea ce reuşise.

Îl găsi pe Tom în scaunul cu rotile. Noul ei prieten arăta bine, cu ochi strălucitori şi culoare în obraji.

- Ţi-am spus că o să revin, îl salută cu căldură, ţinând ziarul împăturit la subsuoară.

Tom dădu din cap, vizibil plăcut impresionat. Cu mâna dreaptă îi făcu semn să se aşeze pe scaunul liber.

- Mulţumesc, îi răspunse ea, aşezându-se recunoscătoare pe scaun. De obicei, nu mă îmbrac aşa decât duminica, dar vin direct de la înmormântarea unui prieten al soţului meu.

Tom o privi lipsit de expresie.

- Suntem prieteni cu familia Iverson de ani de zile. Era un om bun. A murit de cancer la plămâni. Fuma ca un turc. Clătină trist din cap, apoi îşi încrucişă picioarele şi îşi scoase pantoful drept. Am stat în picioare toată după-amiaza, se explică ea în chip de scuză. Nu mai sunt tânără, iar decesul lui Lloyd Iverson chiar m-a zguduit. Oftând, se uită lung la el. Tu cum ţi-ai petrecut săptămâna?

Tom ridică nepăsător din umeri.

- Eşti bine tratat?

Tom dădu din cap sugerând că nu avea motive să se plângă.

- Mâncarea cum e?

Încă o ridicare din umeri.

- Apropo de mâncare, zise ea însufleţindu-se brusc, am aflat la priveghi o reţetă de lasagna cu broccoli delicioasă. Ador să învăţ reţete noi. Luna trecută am înmormântat-o pe Marion Parsons, iar o doamnă de la biserica ei a adus cea mai incredibilă salată de paste frecate cu - aici e tot secretul - smântână. Paste cu sos de ciuperci şi smântână. Erau din altă lume, mai bună. Brusc, îşi dădu seama că era posibil ca Tom să nu fie interesat de reţetele pe care le afla ea la priveghiuri.

- Mă bucur că-ţi place aici, în Cedar Cove.

Bărbatul încuviinţă iarăşi din cap.

- Cred că o să fac o porţie mai mare de lasagna cu broccoli şi o să-i dau jumătate fiicei mele. Trăieşte singură, şi mă tem că nu consumă suficiente legume. Deşi are cincizeci şi doi de ani, e tot fetiţa mea şi îmi fac griji pentru ea.

Tom zâmbi şters.

- Vrei să-ţi aduc şi ţie?

Zâmbind, Tom clătină din cap.

- Nu-ţi place broccoli, nu-i aşa? Tu şi George Bush. Nu George W. Despre acesta nu ştiu ce gusturi are.

Tom clătină din cap încă o dată.

- Broccoliul e bun pentru digestie. La vârsta noastră, e o preocupare legitimă. Râse din toată inima, închipuindu-şi cum ar fi reacţionat Olivia dacă ar fi auzit-o vorbind aşa.

Manevrând cu piciorul drept, Tom îşi îndreptă cu dificultate scaunul către noptieră.

- Vrei să-ţi aduc ceva?

Capul său alb schiţă o mişcare de acceptare.

- E aici, în sertar?

Ochii lui căprui străluceau intens, ceea ce-i arăta că ghicise corect. În sertar se găseau un stilou, un blocnotes şi o punguţă de mărunţiş ce se închidea cu fermoar. Cu ani înainte, purtase şi ea una la fel. Gândindu-se că Tom o va ruga să scrie ceva pentru el, scoase hârtia

şi stiloul. Bărbatul se încruntă şi clătină din cap. Atunci, Charlotte întinse mâna după punguţă, verificându-l din nou cu privirea. Tom zâmbi fericit.

Înţelese ce dorea şi desfăcu fermoarul cu delicateţe, apoi scoase o bucată galbenă de hârtie împăturită. Puse deoparte mica borsetă şi simţi că hârtia adăpostea ceva tare. O cheie.

– Ce e asta? îl întrebă cu o curiozitate nedisimulată.

Tom se lăsă pe spate. S-ar fi zis că se aştepta ca ea să dezlege singură misterul.

Charlotte despături bucata de hârtie şi constată că era chitanţa de la o magazie de închiriat din Cedar Cove. Nu-şi putea da seama cum reuşise bătrânul să închirieze un depozit. Trebuia s-o întrebe pe Janet Lester.

Neştiind ce să facă cu cheia, se uită întrebătoare la Tom.

– Totul pare să fie în regulă, îl asigură, punând la loc cheiţa şi biletul galben în pungă.

Se pregătea să le aşeze în sertar, când el o opri, apucându-i antebraţul cu mâna dreaptă.

Ochii îi erau rugători.

– Nu vrei să le pun la loc?

Tom clătină din cap, respirând cu greutate din cauza efortului.

– Ce vrei să fac cu ea?

Privi fix către poşeta ei, rămasă pe podea lângă sacul de tricotaj.

– Vrei să o iau cu mine?

Bărbatul dădu din cap.

– Nu preferi s-o încredinţez cuiva de la administraţie?

Lui Charlotte i se părea un gest mult mai adecvat decât să o păstreze.

Tom scuturã energic din cap.

– Bine, dar cred că trebuie să vorbesc cu Janet despre asta.

El dădu din umeri.

– Nu-ţi face griji, cheia ta e pe mâini sigure. Strecură portofelul în poşetă şi se întinse după sacul de tricotaj. Ţi-am făcut o păturică să-ţi ţină de cald la picioare. Dimineţile astea de ianuarie sunt cam reci, nu-i aşa?

Îi întinse pledul în poală și se dădu puțin în spate pentru a-și admira opera.

Tom zâmbi și îi mulțumi printr-un gest vag.

– Cu mare plăcere! răspunse ea.

Ochii lui se închiseră rapid, dându-i de înțeles că era obosit.

– Te las să te odihnești, mă întorc joia viitoare, spuse ea adunându-și lucrurile.

Bărbatul încuviință din cap.

– Stai liniștit, nu uit să-ți aduc și o porție de lasagna.

Cu o strâmbătură, bătrânul clătină din cap.

– Bine, te scutesc de lasagna. Probabil că oricum ai regim special. Îți promit că voi păstra cu grijă cheia.

Bătrânul schiță un surâs și mângâie pătura ce-i acoperea coapsele.

– A fost plăcerea mea.

Charlotte părăsi camera fără zgomot și începu să o caute pe asistenta socială. Nu voia să ia cheia fără să informeze pe nimeni. Janet era în biroul ei, vorbind la telefon. Îi făcu semn să intre și puse capăt rapid conversației.

– Ce pot face pentru tine?

Îi explică despre cheia lui Tom Harding.

Janet își împinse scaunul către un dulap și deschise sertarul de sus, de unde luă un dosar pe care îl puse pe birou. Charlotte aruncă încă o privire la chitanța de la depozit. Își dădu seama că era vorba de o reînnoire plătită de serviciile sociale – în avans, pentru un an întreg. Așadar, Tom rămăsese fără bani și ajunsese la mila statului. Toate bunurile sale pământești se aflau depozitate acolo și urmau să fie vândute după deces.

– Din păcate, nu am prea multe informații aici, spuse Janet, aplecată în continuare asupra dosarului. Tom a suferit un atac cerebral în urmă cu cinci ani, dar nu apare nimic despre o familie și aproape nimic despre viața lui.

– Părea că dorește să păstrez cheia, rosti Charlotte nesigură.

– Atunci, ce te împiedică s-o faci! Eu și Tom știm că e la tine.

- Bine, aşa voi face. E un om deosebit.
- Da, dar puţin cam misterios.

Charlotte o aprobă, trebuind să admită că era intrigată.

Grace Sherman luă o cutie de lapte şi îl puse în coşul de cumpărături, apoi se îndreptă către casele de marcat, hotărându-se să facă un mic ocol pe la standul de publicaţii. Cărţile erau pasiunea ei şi citea de la clasic la ficţiune, de la bestselleruri la memorii, istorie... aproape orice. De aceea alesese să lucreze într-o bibliotecă. Adesea i se întâmpla să citească până târziu în noapte. Fetele ei îi împărtăşeau acest hobby, deşi Dan nu se avea prea bine cu cărţile.

Când ajunse în partea din faţă a magazinului, observă că la case erau cozi. Se aşeză la una dintre ele şi, ca să treacă mai repede timpul, începu să frunzărească revista *People*. Adevărul o lovi dintr-odată, pe când se îndrepta spre casier: îi era frică să se întoarcă acasă.

Conştientizarea acestui fapt îi tăie respiraţia. Nu prea mai aveau lapte, dar ieşirea la cumpărături era cu totul inutilă. Ar fi putut aştepta fără probleme încă două-trei zile. Dacă tot era acolo, aruncă şi două pachete de paste în coş, nişte hârtie igienică şi câteva iaurturi... ca pentru a-şi justifica prezenţa la supermarket. Nu făcea decât să amâne inevitabilul.

În ultima vreme, Dan trecea printr-o pasă proastă. Părea să aibă probleme la slujbă, dar nu putea şti cu siguranţă, pentru că soţul ei refuza să vorbească despre asta. Orice încercare de dialog era tăiată scurt cu răspunsuri monosilabice, iar televizorul părea să fie mult mai interesant decât ea.

Grace ar fi dat orice să afle ce nu era în regulă, dar soţul ei o repezea fără excepţie. În fiecare seară era la fel, se simţea de parcă ar fi stat în epicentrul unei furtuni electrice fără să ştie când o va lovi trăsnetul. Pentru că Dan era taciturn şi prost dispus, ea se vedea obligată să sporovăiască fără pauză despre diverse nimicuri, încercând să-l înveselească şi să-i evite izbucnirile de furie ce se produceau fără avertisment.

Dan îi asculta poveștile, dădea din cap la momentul potrivit și, din când în când, chiar râdea. Dar nu contribuia deloc la conversație. Pe cât era el de tăcut, pe atât de tare încerca ea să-l scoată din această stare, dar fără nici o șansă. Practic, în fiecare seară se înființa în fața televizorului și nu se mai ridica decât pentru a merge la culcare.

Situația devenise de nesuportat; parcă erau colegi de cameră, nu soț și soție, la atât se reduceau dovezile de afecțiune dintre ei. De altfel, căsnicia lor nu se ridicase niciodată la înălțimea așteptărilor ei. Îl luase de bărbat pe Dan când avea optsprezece ani și era deja însărcinată cu Maryellen. El se înrolase și fusese trimis aproape imediat în Vietnam, urmând doi ani de infern pentru amândoi. Se întorsese complet schimbat. Devenise amar și cinic, predispus la crize de nervi; apelase la droguri, iar opoziția ei fermă îi făcuse să se despartă pentru o vreme.

De dragul lui Maryellen reușiseră să se împace cumva, suficient cât să rămână din nou gravidă. Mai târziu, ambii făcuseră eforturi majore pentru a rămâne împreună spre binele fetelor.

Războiul încă îl obseda, și ani de zile suferise de coșmaruri, dar nu vorbise niciodată despre cele trăite pe front. Aceste amintiri, alături de multe altele, erau îngropate adânc în capul său. De-a lungul căsniciei, Grace tot sperase că situația se va ameliora. Poate după ce fetele începeau școala, poate după ce își termina ea studiile și își găsea de lucru la bibliotecă, poate după ce fetele absolveau liceul – cu siguranță, atunci avea să fie mai bine. An după an de speranță deșartă, de căutare a unui semn cât de mic...

Nu totul era atât de sumbru, însă. Cunoscuseră și vremuri bune. Când fetele începuseră școala primară, Grace intrase la Olympic College și apoi se mutase la Seattle ca să frecventeze Universitatea din Washington. Dan o susținuse fără comentarii, luându-și încă un serviciu și având grijă de fete.

Maryellen și Kelly trecuseră printr-o adolescență dificilă, dar se transformaseră în două tinere responsabile.

Dan îşi iubea enorm fetele, iar Grace nu se îndoise niciodată de devotamentul lui pentru ele; din contră, se întreba serios dacă bărbatul mai simţea ceva pentru ea.

Ultimii ani îi afectaseră serios stima de sine. Cariera i se încheiase, iar munca la serviciul municipal de igienizarea copacilor nu era nici pe departe la fel de satisfăcătoare ca aceea de şef de gater. Salariul ei acoperea acum o parte mult mai mare din cheltuielile casei, şi Grace bănuia că asta îl scotea din minţi, deşi el nu spunea nimic. E adevărat că nici nu vorbeau despre bani, pentru că ea evita orice subiect ce l-ar fi putut enerva.

Cumpărăturile duraseră cu o jumătate de oră mai mult decât de obicei, însă Dan nu comentă în nici un fel când Grace intră în bucătărie şi începu să rânduiască produsele.

– M-am întors, anunţă inutil, punându-şi poşeta pe blat.

Tolănit în faţa televizorului, Dan urmărea ştirile locale. Îşi scosese cizmele, iar picioarele, în şosete, i se odihneau pe scăunelul asortat cu bătrânul fotoliu.

– M-am gândit să mâncăm salată taco la prânz, ce părere ai?

– Minunat, răspunse bărbatul fără entuziasm.

– Cum a fost la serviciu?

– Ca de obicei. Ochii lui rămăseseră lipiţi de ecranul televizorului.

– Nu mă întrebi şi pe mine ce-am făcut azi? începu ea să se enerveze. Ar fi putut manifeste o urmă de interes pentru viaţa lor comună, ca efort simbolic măcar.

– Cum a fost la tine? mormăi el într-un final, fără a-şi da silinţa să mimeze interesul.

– Groaznic! Neprimind răspuns, insistă: N-ai de gând să mă întrebi de ce?

– Poţi să-mi spui singură, dacă vrei.

Bărbatului alături de care petrecuse treizeci şi cinci de ani nu-i păsa deloc de viaţa ei. Grace nu mai suporta. Toate încercările ei de a-l scoate din muţenie se loveau de refuzuri şi acuzaţii. Era nefericită din vina ei, nu a lui – acesta fusese argumentul lui Dan ultima oară când reuşiseră să discute.

Cu un gest hotărât, luă telecomanda și tăie sunetul televizorului, apoi, așezându-se pe marginea scăunelului pentru picioare, își privi soțul în ochi.

– Ce e? o întrebă el plictisit că nu era lăsat să vadă știrile în continuare.

– Mă iubești?

– Să te iubesc? Suntem căsătoriți de treizeci și cinci de ani, râse Dan ca de o glumă bună.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– Ce vrei să-ți spun? Sigur că te iubesc, nici nu-mi vine să cred că ai simțit nevoia să mă întrebi.

– Ai pe altcineva?

Bărbatul se așeză mai bine și o privi sever.

– Asta e o întrebare ridicolă.

– Ai sau nu?

– Nu. Când e gata masa?

– Îți amintești când am făcut dragoste ultima dată? stărui Grace.

– Ții un inventar?

Nu se lăsă distrasă, îi cunoștea prea bine tactica de a răspunde la o întrebare printr-o alta.

– Nu, doar că nu-mi mai amintesc. Tu îți amintești?

– Te detest când faci asta. Împinse violent scăunelul și se ridică brusc în picioare, băgându-și mâinile în buzunarele de la pantaloni. Dacă tot trebuie să ne certăm, măcar să avem un motiv serios. Nu știam că ești atât de disperată încât ai nevoie să-ți spun că încă te iubesc.

– Am nevoie de o declarație că vrei să rămâi în căsnicia asta.

– Nu înțeleg de ce ești atât de paranoică! strigă el îndreptându-se către partea opusă a camerei.

– Nu sunt!

– Tocmai m-ai acuzat că aș avea o amantă.

Adevărul că nici ea nu credea, dar era o modalitate la fel de bună ca oricare alta de a-i provoca o reacție, de a-i obține atenția.

– Atunci, ce vrei de la mine? întrebă el iritat.

– Un semn de *viață!* strigă ea.

– Ți-a trecut vreodată prin cap că aș putea fi obosit?

– Atât de obosit încât să nu poți vorbi?

– N-am fost niciodată un tip vorbăreţ. Ştiai asta când ne-am căsătorit. E prea târziu să mă mai schimb acum. Nu ştiu exact ce anume te deranjează cu adevărat, Grace, dar încearcă să-ţi revii.

– Nu procedezi corect! Încerc să te responsabilizez în privinţa relaţiei noastre.

– Tu eşti cea nefericită.

– Pentru că vreau mai mult decât atât de la viaţa mea în cuplu. Gesticulă amplu, într-un efort zadarnic de a fi mai convingătoare.

– Îţi dau absolut tot ce-ţi pot da, zise încruntându-se.

Şi ea făcea la fel, pentru numele lui Dumnezeu, la fel făcea şi ea!

– Dacă nu e suficient, nu ştiu ce să-ţi spun.

Grace simţi un nod dureros în gât. Asta era tot, nu avea să primească niciodată mai mult, dar ei nu-i ajungea.

Soneria telefonului îi făcu pe amândoi să-şi îndrepte atenţia către zidul bucătăriei. Îşi şterse ochii scăldaţi în lacrimi şi se repezi în camera alăturată.

– Lasă să răspundă robotul, strigă Dan în urma ei.

– De ce? vrei să mai discutăm?

– Nu, răspunse el cu brutalitate.

– Aşa mă gândeam şi eu. Ridică receptorul şi îşi drese glasul înainte de a vorbi, încercând să-şi recapete calmul.

– Mamă? Ah, mamă, nici n-o să crezi ce ni s-a întâmplat! strigă Kelly de la celălalt capăt al firului. Tocmai am aflat că vom avea un copil!

Bucuria din vocea tinerei sale fiice era cel mai pur şi mai înduioşător lucru auzit de Grace în viaţa ei.

– Eşti însărcinată? Eşti sigură?

Simţi că lacrimile o asaltau din nou, dar de această dată de bucurie. După zece ani de căsnicie, Kelly şi Paul îşi doreau cu disperare un copil. Trecuseră prin nenumărate teste şi proceduri, iar Grace, în sinea ei, renunţase la orice speranţă că fiica ei va fi vreodată mamă. Îşi dorea foarte mult nepoţi, însă începuse să se resemneze că nu aveau să apară, ţinând cont de problemele de fertilitate ale lui Kelly şi de recentul divorţ lui Maryellen. Era o veste minunată, extraordinară.

În acel moment, Dan intră în bucătărie.

– E Kelly, e gravidă, spuse Grace surescitată, acoperind cu mâna receptorul.

– La naiba, era și timpul.

Ochii lui Dan se luminaseră și pe chip i se desena un zâmbet. După luni de zile, era primul semn de viață autentică pe care îl dădea.

– Ah, iubito, eu și tatăl său suntem atât de bucuroși!

– Dă-mi-l la telefon și pe tata.

Grace îi întinse aparatul, gândindu-se că fiica mai mică fusese întotdeauna preferata lui Dan. Cei doi sporovăiră câteva minute, după care Dan puse receptorul la loc în furcă și se îndreptă spre aragazul unde soția lui prăjea hamburgerul pentru masa de prânz. Îi cuprinse mijlocul cu brațele și o strânse cu tandrețe.

– Te iubesc, îi șopti.

– Știu, știu că mă iubești.

– Totul va fi bine...

– Știu.

Era convinsă că așa va fi. Grace avea încredere, Grace spera. Iar acum avea un motiv să continue, o rază de soare către care să privească în viitor. Căsnicia ei nu era perfectă, dar poate că nu-i trebuia mai mult. Avea să se mulțumească pur și simplu cu ceea ce avea. Petrecuse treizeci și cinci de ani alături de Dan, unii mai buni, alții mai răi.

Un nepot, băiețel sau fetiță, dădea un sens încrederii ei în viitor.

capitolul 4

– Eu conduc mașina în seara asta, declară Olivia ritos. Ultima dată când se urcase într-o mașină cu mama ei la volan, își promisese că avea să fie și ultima. Era un coșmar s-o vezi pe Charlotte conducând prin oraș. Bănuia că nu suferise niciodată un accident pur și simplu fiindcă era genul care *provoca* accidente.

– Deși e rândul meu, te las pe tine. Nu-mi place să conduc noaptea.

Olivia își scoase roba neagră și o agăță în micul șifonier din biroul ei. Tribunalul își încetase activitatea pentru weekend, iar ea urma să petreacă o seară de vineri palpitantă cu mama. Își dădu seama că mânca mai des cu Charlotte decât cu oricine altcineva.

– Nu mă deranjează să conduc, îi spuse.

– Bine, dacă insiști.

Olivia nu insista, dar abia scăpase din ultima aventură motorizată cu mama ei. Se părea că Charlotte își pierduse capacitatea de a întoarce capul ca să se uite în spate. Își ajusta oglinzile laterale și claxona înainte de a ieși cu smucituri din locul de parcare. Mărturisise și că nu prea mai vedea bine. Toate acestea o puneau în încurcătură pe fiica ei, care nu voia să-i limiteze libertatea, dar își făcea griji în permanență.

– Ieșim ca fetele în oraș, se entuziasmă Charlotte, dar nu uita că până la unsprezece trebuie să fiu înapoi, altfel Harry își face griji. Dar nu e nici o problemă, piesa începe la opt, așa că ar trebui să se termine cu mult înainte de ora unsprezece. Vrei să mâncăm înainte? sugeră ea.

– Sigur, de ce nu?

Olivia era binedispusă. Cea mai bună prietenă a ei urma să fie bunică, iar mama ei de șaptezeci și doi de ani avea un fel de prieten. De fapt, Charlotte vorbea în neștire despre Tom, de la Centrul pentru seniori. Ea era singura în viața căreia părea să nu se petreacă nimic interesant. Dar se simțea gata de schimbare, pregătită să riște. Sperase să reia legătura cu Jack Griffin, însă acesta n-o sunase și nu mai venise nici în sala de judecată. Evident, nu era atras de ea. Ce putea face?

Ajunseră la teatru puțin după ora șapte și jumătate. Reprezentațiile se țineau la etaj, la Community Theater, situat pe Harbour Street, artera principală din centrul orășelului. În vechea sală de teatru încă rulau filme, dar numai după ce fuseseră deja proiectate la multiplexul din mallul de pe deal. Teatrul se afla deasupra cinematografului, într-o sală mică, dar prietenoasă. Ori de câte

ori asista la o piesă, Olivia era impresionată de talentul ascuns într-un orășel de provincie precum Cedar Cove.

Cum locurile nu erau specificate pe bilete, Charlotte alese chiar primul rând. Nici nu se instalaseră bine, când apăru Jack Griffin.

– Locul ăsta e liber? întrebă, privind spre scaunul de lângă Olivia.

– Jack! exclamă ea cu entuziasm înainte de a reuși să-și controleze bucuria.

– Jack Griffin, *acel* Jack Griffin?

Charlotte era deja în picioare și îl îmbrățișa cu entuziasm pe ziarist, spre disperarea Oliviei.

Bărbatul îi întâlni privirea peste umărul bătrânei. Olivia îi remarcă surprinderea și amuzamentul în fața unui salut atât de viguros.

– Îmi doream foarte mult să te întâlnesc, spuse Charlotte bătând cu mâna insistent pe scaunul liber de lângă ea. Ai scris un editorial atât de frumos despre fiica mea. M-am asigurat că a fost citit de toți prietenii.

Jack ridică din sprâncene, prefăcându-se mirat că mama ei fusese mai impresionată de articol decât însăși Olivia.

– Mi-a plăcut atât de mult ceea ce ai spus despre fiica mea. Este o judecătoare cu atitudine, capabilă să gândească independent, continuă ea.

Olivia era oripilată, dar, cum nu reușea să articuleze nici o vorbă, zâmbi prostește, simțind cum i se încingeau obrajii.

Mama ei aranjase lucrurile în așa fel încât Jack să se afle între ele. Olivia nu sesizase destul de repede mișcarea, iar acum nu mai putea face nimic. Și-ar fi dorit să fie în compania lui, dar în absența mamei, dacă se putea.

În scurt timp, Jack și Charlotte erau angajați într-o conversație pasionantă. La un moment dat, bărbatul izbucni în râs și se întoarse, încă zâmbind, către ea.

Olivia nu putea decât să se întrebe ce era atât de amuzant; era însă aproape sigură că e vorba despre ea. Ce ar fi putut să-i spună maică-sa? Vreo amintire ridicolă din adolescența ei, fără îndoială.

– Mama ta e atât de haioasă! spuse Jack un minut mai târziu, aplecându-se către urechea ei.

Asupra acestui punct nu exista nici o îndoială. Olivia dădu absentă din cap, iar Jack se întoarse spre bătrână, cu care continua să se distreze. Nu-i rămânea decât să aprofundeze programul. *Să ucizi o pasăre cântătoare* era un proiect ambiţios pentru o trupă atât de mică, dar cei care văzuseră piesa fuseseră satisfăcuţi de reprezentaţie. Se gândi că jurnalistul se afla acolo pentru a scrie o cronică.

Olivia se uita lung prin sală când îşi făcu apariţia Justine. Purta pantaloni negri şi un pulover de caşmir mulat, verde-deschis, iar părul lung şi negru i se revărsa pe spate. Mergea la braţ cu Warren Saget şi îl privea pe bărbatul mai în vârstă cu ochi mari, în care se ghicea adoraţia. Olivia simţi cum îi creştea pulsul. Nu-l plăcuse niciodată pe Warren şi detesta faptul că fiica ei se întâlnea cu el.

Omul de afaceri se stabilise în Cedar Cove cu douăzeci de ani în urmă. Cumpărase parcele mari de teren pe care construise case ieftine, din materiale de proastă calitate, care imediat începuseră să pună probleme. Acoperişurile lăsau ploaia să intre în casă, iar zidurile începuseră să facă igrasie. Subsolurile se inundau, pereţii se înclinau şi tavanele se crăpau. Proprietarii şi chiriaşii deschiseseră nenumărate procese. Olivia nu-şi amintea cum se soluţionase scandalul, la vremea respectivă trecând ea însăşi printr-o serie de traume, dar Warren şi firma lui supravieţuiseră cumva.

Olivia nu era nemulţumită doar de comportamentul lui în afaceri. Toată lumea ştia că Warren îşi înşelase nevasta, de fapt, nevestele. Îşi continuase relaţiile extraconjugale până când ambele femei divorţaseră şi părăsiseră oraşul. Ultima doamnă Saget plecase de vreo cinci ani, lăsându-i fostului soţ libertatea să dea iama printre fiicele oraşului ca un copil în magazinul de jucării.

Warren era obsedat de partenerele tinere. Cu cât mai tinere, cu atât mai bine. O femeie ca Justine – înaltă,

rasată și răpitor de frumoasă – îi potența imaginea. Arăta bine la brațul lui, iar bărbatul era conștient de asta.

Olivia se întreba a cui fusese ideea să vină la teatru. *Să ucizi o pasăre cântătoare* nu părea genul de piesă pe gustul unui om ca Warren. *Cel mai bun bordel cu adolescente din Texas* ar fi fost, probabil, un spectacol mai potrivit pentru el. Se părea că Justine nu le observase. Sau poate că o făcuse, dar prefera să ignore faptul că mama și bunica ei se aflau în sală, în primul rând. Tânăra femeie și Warren aleseseră locuri pe ultimul rând, unde întunericul era cel mai dens, astfel că nu puteau fi văzuți.

Relația lor o îngrijorase pe Olivia încă de la început, și nu doar din cauza vârstei și reputației lui Warren. De-a lungul timpului remarcase un model repetitiv în relațiile fiicei ei, care părea să prefere bărbații mai în vârstă, cu situații și personalități similare. Warren rezistase cel mai mult, iar Olivia se îngrozea la gândul unei eventuale căsătorii cu un astfel de om. Dar, la douăzeci și opt de ani, Justine nu dădea semne că ar fi vrut să se mărite. Olivia se ruga la Dumnezeu să nu fie Warren acela care s-o facă să se răzgândească.

Inima ei de mamă îi spunea că gusturile în materie de bărbați ale fiicei sale erau legate de acea zi fatidică din august 1986. Justine refuza să rişte durerea pe care i-ar fi putut-o provoca o apropiere adevărată. Fusese alături de fratele ei geamăn când acesta își dădea sufletul, iar iubirea i se transformase într-o durere atroce. Pradă agoniei, Olivia nu sesizase lovitura devastatoare pe care o primise fiica ei.

Acum, bănuia că Justine își făcea reproșuri amare. Fusese și ea la lac în ziua aceea cu o gașcă de prieteni, însă nu-i acordase prea multă atenție fratelui ei geamăn, Jordan. Acesta din urmă sărea în apă de pe un ponton flotant, glumind și stropindu-se alături de alți copii. Fusese o după-amiază fierbinte de vară, iar lacul părea cel mai frumos loc din lume. Apoi, în câteva secunde, viețile li se schimbaseră. Capacitatea lor de a trăi bucuriile simple, nevinovate, dispăruse pentru totdeauna. Jordan, hârjonindu-se cu prietenii lui, plonjase în lac

şi nu mai ieşise. În primul moment, crezuseră că glumea, iar când înţeleseseră că ceva nu era în regulă, era deja prea târziu. Jordan îşi frânsese gâtul şi se înecase.

Justine înotase până la ponton şi îi aşteptase pe medici cu trupul fratelui ei în braţe, dar orice speranţă era deşartă. Săptămâni în şir după aceea, biata fată nu reuşise să mai doarmă o noapte întreagă. Fusese pierdută şi confuză, crezând că ar fi putut face *ceva* pentru a-l salva.

Olivia îşi avea propria porţie de regrete. Dacă ar fi dat mai multă atenţie suferinţelor lui Justine, dacă i-ar fi găsit un psiholog, dacă ar fi petrecut mai mult timp cu ea ajutând-o să depăşească tragedia...

Nu reuşise să facă mai mult decât să improvizeze. Încercase să fie puternică pentru binele soţului ei şi al celorlalţi doi copii. Muncea enorm în fiecare zi, astfel încât să nu aibă timp să se gândească, însă această strategie dăduse greş lamentabil. Căsnicia ei se dusese de râpă, iar frumoasa ei fiică nu-şi revenise niciodată pe deplin.

– Aveam de gând să te sun, îi întrerupse Jack firul ideilor.

În sfârşit, o veste bună. Educaţia primită o împiedica să sune băieţii – condiţionare socială de care nu reuşise să scape niciodată. Ieşise cu câţiva bărbaţi de la divorţ, dar fusese neconcludent. Nici prietenii ei nu reuşiseră să-i găsească o pereche, oricât s-ar fi străduit.

Jack părea că aşteaptă un răspuns din partea ei, un semn de interes.

– Speram că vei suna. În sfârşit, o spusese, şi nu mintise câtuşi de puţin. Îi plăcea de Jack Griffin şi se simţise bine în cursul întâlnirii lor întâmplătoare.

Bărbatul o privi neîncrezător. Părea pe punctul de a spune ceva, când Bob Seldon păşi în centrul micii scene. Bob şi soţia lui, Peggy, conduceau Thyme and Tide, o pensiune locală. Bob era foarte activ în grupul de teatru orăşenesc. Obţinând atenţia publicului, explică măsurile de siguranţă antiincendiu şi indică ieşirile de urgenţă, apoi prezentă piesa şi actorii. Înainte de a coborî de pe scenă, se uită insistent către primul

rând și, în mod cu totul neașteptat, îi făcu cu ochiul lui Jack.

- Ce-a fost asta? întrebă Olivia.

- Bob e un prieten.

- Îl cunoști dinainte de a te stabili în Cedar Cove?

Aprobă absent din cap, urmărind cum actorii își ocupau locurile pe scenă.

- E modul lui Bob de a mă încuraja, explică el pe o voce joasă.

- Ca să faci ce?

- Să te invit la masă, răspunse Jack ridicând din umeri. Te bagi?

„Te bagi?" era cu siguranță o invitație originală.

- Ai întrebat-o? Charlotte se aplecă pentru a-i vedea pe amândoi.

- Tocmai am făcut-o.

- Ce s-o întrebe? se auzi vocea unui necunoscut din spate.

Jenată, Olivia se lăsă în scaun și își strânse umerii.

- Vrei? o întrebă Jack în șoaptă.

Olivia acceptă pe tăcute. Ei bine, de ce nu? Recunoscuse deja că își dorea să-l revadă. Acum făcuse pasul următor. O cină.

Dimineața de sâmbătă o găsi pe Cecilia de-a dreptul deprimată. Nu mai știa nimic despre Ian. Se minți singură că avea s-o sune. Poate că era deja pe mare; nu știa precis când trebuia să plece vasul *John F. Reynolds*, de unde să știe? Se informa doar din zvonuri și, din când în când, din *The Chronicle*. Mai mult, Ian nu catadicsise să o informeze că fusese transferat de pe submarin pe portavion. Avea impresia că soțul ei îi ascundea și altele.

Acum regreta că nu-și făcuse prietene printre celelalte soții de marinari. Încercase, dar se simțise ca o intrusă, căci femeile își formaseră deja bisericuțe. Între serviciu și sarcină nu găsise nici timpul și nici rezervele emoționale necesare socializării intense, astfel că declinase invitațiile primite.

Aşa se face că la naşterea fetiţei nu o vizitase nimeni la spital, iar la înmormântare fusese rândul Ceciliei să respingă toate iniţiativele caritabile – ale celorlalte neveste, ale familiei lui Ian din statul Georgia, ale surorilor medicale şi ale pastorului marinei militare. În ceea ce o privea, era prea puţin şi prea târziu. Tatăl ei avea oroare de tot ce era legat de moarte, aşa că o evitase cu grijă. Îi trimisese un mesaj de condoleanţe şi o bătuse pe spate mormăind nişte păreri de rău formale. Iar Ian... Ian fusese plecat.

Hotărând că n-avea nici un rost să-şi mai bată capul cu soţul ei, cu divorţul şi cu rănile trecutului, făcu un duş şi îşi puse o pereche curată de blugi şi o bluză largă, comodă. Ca de obicei, sâmbăta era rezervată pentru cumpărături, dar astăzi se simţea lipsită de energie. Plecă de la băcănie doar cu un buchet mare de flori. Cimitirul de la marginea oraşului era acoperit de un nor dens de ceaţă ce nu-ţi permitea să vezi nici trotuarul de vizavi, darămite celălalt braţ al golfului, cu şantierul naval. Cecilia alesese special acest loc cu vedere la port. Poate că nu avea nici un sens, dar îşi dorise ca micuţa să fie cumva aproape de tatăl ei.

Pe măsură ce înainta către mormânt, picioarele i se afundau în pământul umed, spongios. Se aşeză pe vine şi înlătură cu mâna câteva frunze căzute pe mica piatră tombală. Vaza era prea îngustă, aşa că alese doar florile cele mai frumoase, iar pe celelalte le răspândi peste celelalte morminte de pe alee. Când se ridică îl văzu pe Ian, la câţiva metri distanţă, privind-o. Nu scoaseră nici o vorbă. Era îmbrăcat cu pardesiul gros al uniformei şi purta boneta albă de marinar. Mâinile îi erau îndesate în buzunare, iar braţele lipite de corp.

– Te-am văzut când ai ieşit de la băcănie, murmură el.

– M-ai urmărit până aici? Ideea o îngrijora.

– Nu e o obişnuinţă, dacă la asta te gândeşti. Pur şi simplu te-am văzut şi voiam să-ţi vorbesc.

Cecilia îşi înfipse şi ea mâinile în buzunare, neştiind ce să spună.

– M-am gândit că vei veni aici şi văd că nu m-am înşelat. Cred că trebuie să discutăm.

– Ce mai avem de discutat? îi răspunse ea încordată.

Ultima dată când se văzuseră, bărbatul ei era beat și certăreț.

– Vreau să-mi cer iertare pentru cum m-am purtat la restaurant, noaptea trecută. Ian oftă adânc și privi dincolo de ea, peste șirurile de morminte.

– Andrew mi-a spus că pleci cu *John F. Reynolds*.

– Mda, replică el sec.

– Când ai fost transferat pe portavion?

– Ai fi știut răspunsul dacă nu te-ai fi grăbit să introduci divorțul, spuse Ian cu o amărăciune nedisimulată.

– Vom fi vreodată în stare să discutăm serios fără să ne răstim unul la celălalt? O durea sufletul că vorbeau peste mormântul fiicei lor, fiecare de câte o parte.

– Ce importanță are? Sunt tot în marina militară.

Cecilia clătină din cap. Motivele era neimportante, iar el nu-i datora explicații. Discursul defensiv devenise un răspuns automat, o modalitate de a ține oamenii la distanță, mai ales pe el...

– La naiba! exclamă Ian. De ce e atât de greu să vorbească cineva cu tine?

Nu știa deja? Ce altceva îi putea spune?

– Cum ziceam, îmi pare rău pentru noaptea trecută. Nu se va mai repeta. Făcu brusc stânga-mprejur, decis să se îndepărteze.

– Pleci curând? îl întrebă Cecilia, dorind să-l mai rețină. Când Ian se întoarse către ea și încuviință din cap, adăugă: Aș vrea să știu mai multe despre transfer.

– Eu l-am cerut, răspunse el privind în jos, la mormântul copilei. Dacă aș fi fost pe portavion când s-a născut Allison, ar fi existat o șansă să prind un zbor spre casă, să fiu cu tine. Acum e prea târziu, dar nu vreau să-mi mai asum astfel de riscuri pe viitor.

Cecilia nu știa că o astfel de mutare era posibilă.

– Voi lipsi șase luni.

Părea mai mult decât o viață. Reacția i se citise, probabil, pe chip.

– N-am ce să fac, se justifică el.

– Știu, șopti ea.

– Presupun că ești îngrijorată cu divorțul tău.

Întotdeauna folosea această formulă, subliniind cine era responsabil de despărțirea lor.

– Întârzierea nu contează. Oricum nu am bani să plătesc avocatul.

– Nu spuneai că ai vrea să încercăm cu un mediator?

– Ba da, dar cu tine plecat pe mare ar fi o pierdere de timp, nu?

Ar fi putut discuta cu un specialist imparțial, dar n-ar fi rezolvat nimic în absența lui Ian.

– Legal rămânem căsătoriți, nu-i așa?

Cecilia se gândi că acesta era modul lui de a-i spune că regreta propunerea de a se preface că divorțaseră.

– Da, îi răspunse. Stai liniștit, nu mă voi întâlni cu nimeni în lipsa ta.

Bărbatul se încruntă. Poate că îl înțelesese greșit.

– Dar asta spuneai, nu? Nu se putea împiedica să-și amintească de reacția lui față de bărbatul de la bar.

– Nu, dar sunt bucuros s-o aud. Nici unui bărbat nu-i place să creadă că soția lui are o relație extraconjugală, indiferent de situație.

Era rândul ei să fie descumpănită.

– Ce vrei să spui, mai exact? Vrei să rămânem căsătoriți sau doar să-mi amintești că juridic sunt încă legată de tine?

– Aș vrea să nu uiți că suntem blocați împreună – juridic și *financiar* – până când vom rezolva toată încurcătura asta cumva, înțelegi?

Cecilia aprobă din cap, încrucișând brațele; avea sentimentul că restul raționamentului avea să fie greu de suportat.

– Ultima dată când am fost plecat – făcu o pauză și ochii îi alunecară către mormântul fiicei lor – ai golit cardurile de credit. Cât suntem căsătoriți, știi foarte bine că în fața legii eu sunt responsabil pentru aceste plăți, așa că aș aprecia puțină moderație în viitor.

Ar fi durut-o mai puțin dacă o lovea cu pumnul.

– Vrei să spui că te temi că-ți voi cheltui banii cât vei fi pe mare? Nu-i venea să creadă că fusese capabil să afirme așa ceva. Fiecare bănuț cheltuit a fost pentru înmormântarea lui Allison!

Cecilia simți cum începea să tremure, mai întâi de la furie, apoi de indignare. Cum îndrăznea? Cum îndrăznea! Dacă mai avea nevoie de un motiv pentru a pune capăt acestei căsnicii, atunci el i-l oferise cu vârf și îndesat.

– Nu asta voiam să spun, murmură Ian.

– Nu se va repeta, spuse ea pe o voce plângăreață, imitându-i intenționat scuzele de mai devreme.

– Nici nu știu de ce am pomenit despre bani. Îmi pare rău.

Cecilia nu se obosi să răspundă; spera că tăcerea ei va fi o replică elocventă.

– Așa faci de fiecare dată, spuse el exasperat. Încerc să discut cu tine, să ajungem la niște concluzii, iar tu te porți ca și cum aș vorbi singur.

Continua să țină mâinile încrucișate pe piept și capul coborât.

– Fiecare bănuț cheltuit a fost pentru înmormântare, iar factura telefonică de trei sute de dolari... știu că te-a supărat, dar am făcut-o pentru mine. N-am vrut să mor și eu! izbucni ea, fără a-și mai putea ascunde furia și durerea. Îmi pare rău, Ian, dar nu sunt la fel de puternică; sunt slabă. Aveam nevoie de mama... trebuia să vorbesc cu cineva. Tata nu mă ajuta cu nimic, iar tu nu erai aici... Nedorind ca el să-i vadă lacrimile, se întoarse brusc și începu să caute frenetic prin poșetă.

– Cecilia, ce faci?

– Uite! strigă din nou vârându-i sub ochi dreptunghiul de plastic al cardului de credit și aruncându-l către el. Cardul ateriză pe iarba umedă și verde. Ia-l, dacă vrei. Mie nu-mi trebuie.

– Poate vei avea vreo urgență... El ezită înainte de a-l ridica.

Ca și cum moartea lui Allison nu ar fi fost de ajuns.

Scutură din cap vehement. Decât să mai utilizeze un card pe numele lui ar fi preferat să putrezească în iad. Avea să-și scoată unul pe numele ei, pe numele de fată.

Ian examină cardul trecându-și degetul mare peste literele în relief: *Cecilia Randall.*

– Nu am venit aici ca să-ți iau cardul.

– Ei bine, acum îl ai, răspunse ea spontan, refuzând să-l privească.

Ian nu spuse nimic. Trecu un lung moment de tăcere.

– Îmi pare rău, Cecilia, şopti el într-un târziu.

– Pentru ce, de data asta?

– Voi fi plecat şase luni. Aş fi vrut să putem regla divorţul dintre noi înainte, dar... Nu era prima dată când aveau această discuţie. Nu vreau să ne despărţim supăraţi, continuă el peste câteva clipe. Ştiu că ţi-ai dori să nu mai fii măritată cu mine, dar nu putem rezolva asta acum.

– Aşa, treci la subiect! îi ceru ea cu un sarcasm deliberat.

– La naiba, Cecilia! Tu auzi cum vorbim între noi? Asta îţi doreşti? Aşa vrei să se petreacă lucrurile între noi? Eu nu. Te-am urmărit aici fiindcă credeam... speram că există o şansă să ne despărţim prieteni.

– Divorţurile nu sunt prietenoase.

– Aşa este, dar îţi face plăcere?

Nu, nu-i făcea câtuşi de puţin plăcere. În plus, ştia că Ian nu voia să plece pe mare cu un uriaş gol în stomac din cauza ei.

– La revedere, Ian, misiune uşoară, îi spuse cu tandreţe.

– Eşti sigură? o întrebă încruntându-se neîncrezător.

– Nu vreau să ne certăm, n-am vrut-o niciodată. Du-te cu inima uşoară. Când te întorci, vom regla toate problemele juridice.

– Îţi mulţumesc.

Uşurarea lui era evidentă, iar ochii i se îmblânziseră. Cecilia îl urmări dispărând în ceaţă până ce nu-i mai putu distinge forma întunecată.

Închise ochii. Se gândi cum s-ar fi derulat despărţirile lor dacă Allison ar fi trăit. Ar fi stat pe chei, alături de celelalte soţii de marinari, şi Ian ar fi sărutat-o de rămas-bun, ar fi sărutat-o pe fetiţă şi apoi din nou pe ea, pentru ultima dată. El ar fi fugit spre portavion şi ea ar fi ridicat-o în braţe pe Allison să-şi vadă tatăl pe punte. În loc de asta, se despărţeau certându-se deasupra mormântului fiicei lor.

*

Justine își evitase mama tot weekendul, și pe bună dreptate. Imediat ce rămâneau împreună, Olivia începea să-l critice pe Warren, nu direct, ci cu insinuări meșteșugite. De pildă, ar fi adus vorba despre una dintre fostele neveste ori s-ar fi referit la defectele grave ale caselor pe care le construise firma lui.

În opinia lui Justine, relația cu Warren nu era deloc treaba mamei sale. Într-adevăr, era cu câțiva ani mai în vârstă. De acord, reputația lui nu era tocmai nepătată. Dar existau și părți pe care mama ei nu le cunoștea și nu avea să le afle niciodată. Warren avea în avea încredere în ea, și asta însemna enorm.

Al doilea motiv pentru care Justine își evita mama era legat de fratele ei, James. Cu un an înainte, fără să anunțe pe nimeni, se înrolase în marina militară și, drept rezultat, plecase pentru prima dată departe de casă. Îi lipsea familia, iar mama lor era foarte îngrijorată. Acum, fratele ei mai tânăr luase o altă decizie radicală și îi încredințase tocmai ei sarcina de a o aduce la cunoștința familiei.

– Spune-i tu, eu nu pot, o rugase, iar ea acceptase prostește, pentru că îl iubea.

Acum, confruntarea era inevitabilă. Luni de dimineață se decisese pe jumătate să-și sune bunica și s-o lămurească pe ea să-i dea vestea Oliviei. Ridicase receptorul și formase numărul, dar la prima sonerie închisese, blestemându-se pentru lașitate.

Toată după-amiaza abia reușise să se concentreze asupra dosarelor de împrumuturi și ședințelor cu personalul – era managerul filialei din Cedar Cove a First National Bank și, în această calitate, avea numeroase responsabilități presante. Suspină. Știa că era obligată să-i aducă vestea mamei sale în persoană și cât mai curând posibil.

Plecă de la serviciu direct către casa părintească de la numărul 16 de pe Lighthouse Road, unde trăise până la începerea liceului, cu zece ani înainte. Era *acasă* într-un mod cum nu se mai simțise în altă parte. De câte ori lua curba și se regăsea în fața intrării era

străbătută de o senzație unică. Mama ei trebuie să o fi văzut pe fereastră, căci deschise ușa pe când Justine urca cele câteva trepte.

– Draga mea, ce surpriză plăcută! o întâmpină Olivia cu brațele deschise.

Justine se strădui să zâmbească.

– Ai venit la timp pentru masă.

Nu-și putea explica de ce mama ei ținea întotdeauna s-o îndoape, la fel și bunica. Probabil un impuls matern ancestral. Deși nu mai avea nevoie să fie îngrijită așa, ci în alte moduri.

– Minunat, îi răspunse fără entuziasm.

– Te supără ceva? o întrebă Olivia cu o privire lungă.

Radar, își spuse Justine. Mama ei avea implantat un radar.

– Hai să facem un ceai, îi sugeră.

– Ești însărcinată, nu-i așa? Dumnezeule mare, nu-mi spune că te vei căsători cu Warren!

– Mamă, te rog fă ceaiul acela. Și nu, să știi că nu sunt însărcinată.

– Slavă Domnului! oftă ușurată Olivia.

Oare nu-și dădea seama cât de jignitoare era această reacție?

Olivia intră în bucătărie, urmată de Justine.

– Îmi dau seama că am fost nepoliticoasă, draga mea. Te rog să mă ierți, dar îmi cunoști opinia despre Warren, îi spuse punând ibricul pe aragaz. Dar ție îți face plăcere compania lui, și asta e tot ce contează.

Justine nu răspunse la aceste scuze rostite cu o jumătate de gură. Ce rost avea? Da, îi plăcea de Warren, dar nu era oarbă nici la defectele lui. Ceea ce găsea atrăgător la el era vârsta. Îi plăceau bărbații mai în vârstă. Erau așezați, încrezători și, de obicei, stabili emoțional. Nu dorea copii, ci o relație matură. I se părea că tinerii de vârsta ei erau copilăroși și iresponsabili.

Olivia turnă ceaiul și duse cele două cești pe masa din sufragerie.

– Ia spune-mi, dacă nu ești gravidă, atunci ce se întâmplă?

– Săptămâna trecută am vorbit cu James, răspunse Justine amestecând zahărul.

– Care e legătura cu James?

– Părea bine.

– Adică?

– Fericit.

– Are o nouă iubită?

– Nu, nu tocmai.

Era uluită că mama ei făcuse legătura.

– Se vede cu aceeași fată? Selina? Pe moment, nu-mi amintesc acum numele de familie.

– Solis.

– Aha. James nu-mi povestește decât despre cum se ceartă cu ea pe diverse nimicuri.

– Acum se înțeleg destul de bine, spuse Justine străduindu-se să nu izbucnească în râs de-a dreptul. Mama ei părea complet pe dinafară.

– Mă bucur pentru ei.

– Chiar te bucuri? insistă Justine.

– Sigur că da, replică Olivia după o scurtă ezitare. Încerci să-mi spui că s-au logodit?

– Nu, de fapt am venit să te anunț că s-au căsătorit.

– *S-au căsătorit?* Olivia se ridică din scaun și aproape instantaneu căzu la loc. *Căsătorit?* Și mie de ce nu mi-au spus? De ce aflu abia acum?

– Lui James îi era frică de cum ai putea reacționa.

– Ar trebui să se teamă mai tare de ce-i voi spune acum, bombăni Olivia. Cum a putut să-mi facă asta? A fost un șoc și pentru familia Selinei?

– Se pare că nu.

– Cum adică?

– Tatăl Selinei a insistat să se unească în fața unui preot.

– Dar James nu este catolic.

– S-a convertit.

Justine putea citi în ochii mamei ei durerea pe care i-o provoca această veste. Fiul pe care îl crescuse în credința protestantă devenise, peste noapte, catolic.

– Probabil că o iubește foarte mult, răspunse Olivia îngândurată.

– Sunt sigură.

– Așadar, ca să înțeleg mai bine: fiul meu se însoară cu o tânără catolică pe care n-am întâlnit-o niciodată, fără să anunțe pe nimeni din familie?

– Exact.

– De ce?

Justine își ținu respirația timp de o secundă.

– Se temea că tu și tata v-ați fi opus căsătoriei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce să ne opunem? Pentru că Selina este hispanică? Atât de puțin ne cunoaște James?

Fiica ei ridică din umeri. Nu era de acord cu ceea ce făcuse fratele ei, dar era prea târziu ca să mai repare ceva.

– Când voi putea să o cunosc?

– Mamă, mai e ceva.

Olivia își așeză ceașca înapoi pe farfurioară.

– E gravidă, nu-i așa?

„În sfârșit, mamă, ai înțeles. Ți-a luat ceva timp."

– Am vorbit și cu Selina, răspunse Justine pe un ton vesel. Era în culmea fericirii. James e nebun după ea, și sunt sigură că va fi o nevastă bună.

Mama ei nu părea la fel de optimistă.

– De cât timp?

– Mai are patru luni până la termen.

– Patru luni, repetă Olivia. Peste patru luni voi deveni bunică.

– Cam așa se pare.

Olivia rămase tăcută. Clipea des și era vizibil pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Te deranjează atât de rău că vei fi bunică?

– Ah, nu, dar aș fi preferat ca fiul meu să-mi aducă vestea el însuși, răspunse ea ștergându-și ochii cu un șervețel.

– Așteaptă să vorbiți chiar acum. Vrei să formez numărul? o întrebă Justine strângând-o la piept.

– Te rog!

capitolul 5

Cecilia sosi la serviciu la ora patru, cu o oră mai devreme decât ar fi trebuit. Barul începea deja să se aglomereze. Se strecură pe un scaun înalt, sperând să reușească să discute cu tatăl ei.

– Ce faci, puștoaico? Vrei ceva de băut? o întrebă Bobby Merrick din cealaltă parte a tejghelei.

Cecilia detesta să fie tratată ca o clientă.

– Ce zici de o cafea?

– Ești sigură că nu vrei ceva mai tare?

– Sigură.

În unele privințe, tatăl ei rămăsese un adolescent. Părul grizonant îi cădea pe umeri, iar garderoba lui consta în tricouri imprimate pe care le purta cu blugi. Această atitudine nu o deranja de obicei, dar câteodată și-ar fi dorit, ar fi avut nevoie, de un tată adevărat. Acum trecea prin unul dintre acele momente.

Îi aduse o cană de cafea neagră stătută, mai servi pe cineva și reveni la ea.

– Ai mai vorbit cu maică-ta în ultima vreme?

După divorțul părinților ei, Bobby – chiar el insistase să i se adreseze așa – plecase din New Hampshire și se stabilise mai întâi în New Mexico, apoi în Arizona, de unde eșuase în statul Washington.

– M-a sunat în weekend.

– Cum îi merge?

Din câte știa, părinții ei nu-și vorbiseră și nu se văzuseră ani de zile, până la nunta ei, în luna mai, când mama venise la Cedar Cove. Era ciudat că Bobby se interesa așa, din senin, de soarta ei.

– Mama e bine.

– Mă bucur pentru ea, e o femeie cu totul deosebită, spuse tatăl ei aplecându-se peste bar.

Auzind acestea, Cecilia se întrebă de ce le abandonase pe amândouă, dar nu dorea să deschidă încă un subiect sensibil. Își înțelegea tatăl. Nu suporta deloc conflictele, ar fi dorit ca oamenii să se iubească și să se înțeleagă perfect unul cu celălalt, după cum îi explicase

de mai multe ori. Nu putea funcţiona normal dacă cineva era supărat pe el; detesta să se afle în preajma unor oameni care se certau. Când o situaţie devenea prea intensă pentru el, pleca.

Se interesase de fosta lui soţie, dar nu avea nici cea mai mică intenţie să o vadă ori să-i telefoneze. Era perfect de înţeles. Nu dorea să audă de dificultăţi sau de dezamăgiri - mai ales dacă erau provocate de el însuşi. La moartea micuţei Allison Marie se ţinuse deoparte, atât emoţional, cât şi fizic. Era incapabil să-i ofere Ceciliei susţinerea morală de care avea nevoie. Ei îi luase multă vreme să ajungă la această concluzie. N-ar fi ajutat la nimic să se enerveze pe el. Aşa era Bobby, şi ea fie se descurca fără tată, fie îl accepta, oricând de prost şi-ar fi jucat rolul.

- În după-amiaza asta am fost la Olympic College.

- Ce-ai căutat acolo?

- M-am înscris la cursurile de algebră şi de engleză.

Era nivelul de bază, dar trebuia să înceapă de undeva. Pentru prima dată după multă vreme, îşi îndrepta ochii spre viitor în loc să se afunde în trecut.

- Algebră?

Întotdeauna îi plăcuse matematica şi se descurcase bine în liceu. Îi plăcea sentimentul ordinii pe care i-l oferea. Toate se aşezau curat la locul lor şi orice problemă avea o soluţie. Poate că asta îi plăcuse cel mai mult.

- La ce-ţi va folosi algebra?

Cecilia încă nu ştia, dar era mai mult un curs de recapitulare decât pregătirea pentru o carieră.

- Trebuie să aflu valoarea lui *x*, înţelegi? Aşa pot rezolva secretele universului, precum Einstein. Totul începe cu *x*, îi răspunse în glumă.

- Chiar aşa? făcu Bobby căscând ochii mari.

- Sigur. Cam aşa ceva. Era doar o glumă, iar el o luase în serios. Clar că n-ar fi putut să o ajute cu nimic la matematică în liceu, dacă ar fi fost prin preajmă. Ce părere ai de iniţiativa mea? îl întrebă, căutându-i aprobarea.

- Mi se pare marfă, îi răspunse el cu o privire inexpresivă.

„Marfă?"

Iar o făcuse lată. Încă o dată, reușise să se expună dezamăgirii. Ar fi trebuit să se aștepte ca răspunsul lui inadecvat, în cel mai bun caz.

Cum Bobby se ocupa deja de un alt client, Cecilia coborî de pe scaun, gata să-și înceapă tura.

– Vorbim mai târziu, îl auzi strigând în urma ei.

Dădu din cap fără să se mai întoarcă. Asta era toată conversația pe care o putea purta cu el. Omul chiar nu înțelegea, și nimeni nu avea ce să-i facă.

În scurt timp, restaurantul se umplu. Se ținu ocupată escortând clienții la masă, răspunzând la telefon și operând casa de marcat. Era mai bine așa. În timpul liber, gândurile i se îndreptau către Ian. Vasul *John F. Reynolds* părăsise Cedar Cove de două zile. Îl privise la știrile de seară alunecând maiestuos dincolo de apele protejate ale golfului.

Cecilia stătuse lipită de televizor. Oricum nu ar fi putut face altfel, nici dacă ar fi vrut. Ian plecase într-o misiune de șase luni. Se întrebă dacă avea să-i scrie. S-ar fi putut duce la bibliotecă, să-i trimită un e-mail, dar rezista, deși asta era exact ceea ce și-ar fi dorit să facă.

La naiba, totul era atât de complicat! Nu-și înțelegea propriile sentimente și, cu atât mai puțin, pe ale lui. Toate aceste emoții contradictorii – furie și dor, și regrete! Ei bine, avea șase luni să reflecteze la divorț și la calea de urmat. Și Ian avea timp să se gândească. Plecarea lui era bună pentru amândoi, își spuse. Cu toate acestea, se vedea obligată să admită că detesta ideea de a nu-l revedea timp de o jumătate de an.

Încă de când urmărise la televizor plecarea portavionului, în capul Ceciliei se învârteau diferite replici pe care i le-ar fi putut adresa atunci la cimitir. Acum îi părea rău că se enervase atât de repede; își dădea seama că Ian nu încerca să o jignească atunci când îi vorbise despre cardul de credit. Fusese doar stângaci. Apoi, înțelese că nici ea, nici el, nu prea știau să-și exprime sentimentele. Își dorea să-l fi îmbrățișat la despărțire. S-ar fi simțit bine din nou în brațele lui.

Cecilia se pregătea să plece, când fu oprită de tatăl ei.

– Ai auzit despre Ian?

– Ce să aud?

– S-ar putea să se întoarcă.

– Ian?

– Ai zis că era pe *John F. Reynolds*, nu-i așa?

– Vrei să spui că ar putea reveni la Bremerton?

– Așa se pare. Am auzit o discuție între doi marinari. Ziceau că s-a descoperit o problemă la echipamentele de navigație.

Cecilia știa că nu trebuia să se bucure și nici să plece urechea la zvonuri. Mai auzise astfel de povești de-ale marinarilor, și niciodată nu se dovediseră reale.

– Dacă vrei, îi poți întreba și singură, zise Bobby, după care dădu din umeri și se îndepărtă.

– Chiar asta voi face.

Fumul de țigară era gros de să-l tai cu cuțitul. Cei doi marinari stăteau la tejghea, agățați de câte o halbă de bere. Se întoarseră către ea zâmbindu-i cu amabilitate.

– Bobby tocmai mi-a spus că aveți niște informații despre *John F. Reynolds*.

Cel mai solid aprobă din cap.

– Vrei să ni te alături?

– Nu, mulțumesc. Tocmai plecam acasă.

Cei doi se priviră nemulțumiți.

– Am un prieten pe vas, spuse primul. Mi-a trimis un e-mail că au probleme tehnice.

– Adică se întorc? Vocea îi trăda nerăbdarea.

– Se poate. Așa crede, dar...

– Pentru cât timp?

– Nu era sigur că se întorc. Nu va ști decât peste o zi sau două. De ce întrebi?

– Soțul meu e la bord, răspunse ea repede.

Amândoi aruncară o privire către inelarul mâinii ei stângi, unde încă purta verigheta simplă, din aur.

– Vei avea vești de la el curând, spuse primul.

– Dar asta nu înseamnă să-ți faci speranțe prea mari, adăugă cel de-al doilea.

Deși știa că are dreptate, Cecilia nu se putea împiedica să spere. Era posibil ca Ian să se întoarcă, dar numai Cel de Sus și marina militară știau pentru cât timp.

*

Olivia tocmai își termina machiajul pentru cina cu Jack Griffin când sună telefonul. Aruncă o privire la ceas; mai erau încă cincisprezece minute până când trebuia să vină să o ia.

– Bună seara! răspunse ea veselă, pe jumătate așteptându-se să audă vocea mamei sale.

Charlotte căzuse complet sub vraja lui Jack, pe care nu mai înceta să-l laude încă de când se întâlniseră vinerea trecută.

– Stan la telefon. Ai auzit de James?

Fostul ei soț avusese dintotdeauna o manieră directă de a aborda lucrurile.

Olivia vorbise cu James și cu soția lui în după-amiaza în care Justine îi adusese vestea. Fusese o conversație încărcată, plină de felicitări și de lacrimi atât din partea ei, cât și a Selinei. Sunase din nou după ce își revenise, punând toate întrebările pe care le uitase prima dată.

– Am vorbit cu el de două ori, îi răspunse.

– Înseamnă că ai aflat.

– Că s-a căsătorit și că va fi tată? Da.

– E adevărat că s-a convertit la catolicism?

– Poate că ar trebui să-l întrebi chiar tu. Făcu o pauză, întrebându-se de ce menționase acest aspect particular din noua viață a fiului lor. Nu ești supărat, nu-i așa?

Olivia ar fi fost foarte surprinsă. Pe Stan nu-l interesase niciodată prea tare religia; nu avea obiecții când ea frecventa biserica împreună cu copiii, dar nici nu-i însoțea. Duminica dimineața era lăsată de Domnul pentru golf, în mintea lui.

– Nu-mi pasă câtuși de puțin, sunt doar surprins.

– Așa mă gândeam și eu. Cred că e fericit, tu ce părere ai? Când ai vorbit cu el?

– Acum câteva minute. Mi s-a părut grăbit, așa că m-am gândit să aflu mai multe de la tine.

În mod evident, fostul ei soț credea că ea știa mai multe.

– Păi n-am ce să-ți spun. Fiul nostru este căsătorit și vom deveni bunici pentru prima dată.

– Începusem să mă îndoiesc că se va mai întâmpla în viața asta... râse Stan cu amărăciune.

Olivia se relaxă şi îşi permise un zâmbet. Poate că nu erau împrejurările ideale, dar era fericită la gândul că urma să aibă un nepot.

– Presupun că te pregăteşti să răsfeţi copilul până se plictiseşte.

– Exact asta am de gând să fac. Dar Stan era cel mai tandru din familie, o ştiau amândoi foarte bine.

– Aş fi vrut totuşi ca James să fi fost mai deschis cu noi, mormăi el.

– Am decis să mă duc la ei imediat după naştere, să o cunosc pe Selina şi familia ei, să-i primesc cum se cuvine în sânul familiei noastre.

– Excelentă idee. Eu le voi scrie un cec de cinci sute de dolari, drept cadou de nuntă.

Stan fusese întotdeauna excesiv de generos.

– Eu le-am trimis flori. Le voi duce şi un cadou de nuntă adevărat când îi vizitez.

– Este primul dintre copiii noştri care îşi întemeiază o familie, ba mai şi aşteaptă un copil. Măcar atâta să fac şi eu pentru ei, încercă Stan să se justifice.

Când se auzi soneria de la uşă, Olivia descoperi surprinsă că vorbeau la telefon de aproape cincisprezece minute.

– Trebuie să închid, ies la o cină.

– Te întâlneşti cu cineva? În vocea lui nu se citea gelozie, ci pură curiozitate.

– Nu te preface atât de şocat, chicoti ea amuzată.

– Nu sunt şocat. Cine e fericitul?

– Jack Griffin, e nou în oraş.

– Atunci nu-l face să aştepte.

– La revedere, Stan. Mi-a făcut plăcere să vorbim.

– Şi mie, Olivia. Dar ascultă...

– Da? răspunse ea, grăbită să pună capăt conversaţiei.

– Sper să te simţi bine. În viaţa ta este nevoie de un bărbat cumsecade.

– Îţi mulţumesc.

După ce închise, Olivia se uită la telefon cu un sentiment neaşteptat de regret. Avuseseră o căsnicie frumoasă... odată. Divorţaseră de multă vreme, dar nu încetase niciodată să-l iubească pe Stan. Trecuseră prin încercări

serioase – ce familie nu-și are partea ei? –, însă crezuse că era suficient de puternică pentru a rezista crizelor. Din păcate, se înșelase. Cu toate acestea, încă se simțea apropiată de el; aveau copiii și o istorie comună, și nimic nu putea schimba asta.

Se grăbi spre ușă. Jack o aștepta îmbrăcat la fel ca ultima dată când se văzuseră. Purta un pardesiu, pantaloni negri de costum și o cămașă albastră, cu primii doi nasturi desfăcuți. Oare avea un singur rând de haine? se întrebă ea.

– Ah, dar arăți răpitor! Superb! exclamă el privind-o de jos în sus cu admirație.

Presupunând că era necesară o ținută elegantă, Olivia avusese mari bătăi de cap. Rochia de lână bleumarin era nouă, lungă până la jumătatea gambei croită pe corp, decorată cu o serie de bumbi aurii, și îi scotea frumos silueta în evidență. Își pusese pantofi cu tocuri și dres negru, iar șiragul de perle pe care tatăl ei i-l adusese din Japonia cu cincizeci de ani înainte contrasta perfect cu restul ținutei.

– Sunt prea elegantă? Răspunsul era evident. Nu stabiliseră în prealabil unde urmau să ia masa.

– Nu. Eu sunt îmbrăcat prea neprotocolar.

– Nu fi ridicol. Unde mergem să mâncăm?

Ar fi trebuit să întrebe asta mai de mult.

– Mă gândeam la Taco Shack, răspunse Jack jenat.

Localul, un fast-food mexican, se găsea pe autostradă, în afara orașului. Patronii serveau chiar ei și se lăudau cu cea mai bună mâncare din regiune. Era rapid și ieftin, dar despre salsa, pregătită în fiecare zi, se spunea că era de-a dreptul delicioasă.

– Mă duc să mă schimb, spuse Olivia și se îndepărtă înainte ca el să apuce să protesteze.

Visul cinei romantice se evaporase. Își închipuise că aveau să converseze molcom deasupra unei sticle de vin franțuzesc, la lumina lumânărilor, iar el prevăzuse *tacos* și *margaritas*. Din fericite, era o persoană flexibilă.

Se întoarse în niște pantaloni simpli, verzui, de lână, asortați cu un pulover verde pe gât.

– Este mai bine aşa, spuse ea, sperând să-l facă să se relaxeze.

– Nu eşti supărată?

– Ador mâncarea mexicană.

Asta era adevărat. Ar fi trebuit să-şi închipuie că nu va fi scoasă la un local cu gastronomie franţuzească. Jack era genul care prefera *tacos*.

În timp ce o conducea la maşină, părea relaxat. Se vedea că făcuse un efort să cureţe puţin locul pasagerului, aruncând totul pe bancheta din spate, plină de pungi unsuroase de fast-food, ziare vechi, cărţi şi o mulţime de alte nimicuri.

Olivia era ordonată din fire, însă o singură privire la Fordul lui Taurus demonstra că el era exact opusul.

Se luptă puţin cu centura de siguranţă înainte de a reuşi să o fixeze. Era limpede că, de obicei, nimeni nu mergea pe locul din dreapta.

– Ai mâncat vreodată *jalapeños* traşi la tigaie la Shack? o întrebă în timp ce conducea către ieşirea din oraş.

– Poţi să-i faci la tigaie? întrebă Olivia gândindu-se că era o reţetă mai mult chinezească decât mexicană.

– Cum să nu! Doar până începe să crape pieliţa, apoi storci suc de lămâie verde deasupra, pui sare şi îi serveşti cu multă apă.

– Mănânci *jalapeños* întregi?

– Tu nu?

– Mă gândeam că mâncarea n-ar trebui să doară. Oliviei îi plăceau felurile picante din când în când, dar nu aprecia practicile masochiste la masă.

– Ai simţul umorului. Ştiam eu de ce îmi place de tine, răspunse Jack râzând.

Şi Oliviei îi plăcea de el.

Opri maşina în parcarea cu pietriş a restaurantului şi se repezi să o ajute să coboare. Când trânti portiera, Olivia nu se putu împiedica să remarce că aceasta era lovită şi nu se mai închidea bine. Ca un gentleman autentic, îi ţinu uşa şi o lăsă să intre prima, apoi se aşezară la coada de la casă – locul era chiar foarte popular. Meniul era scris de mână pe o tablă atârnată deasupra caselor de marcat. Comandă un platou combinat ce conţinea

enchilada cu brânză și un *burrito* cu fasole roșie, stropite cu ceai rece. Jack își luă un fel despre care ea nu auzise niciodată și, alăturat, o tigaie de *jalapeños*, ceea ce sugera, dezamăgitor, că sărutul era deja exclus din lista de deserturi.

Găsiră o masă la fereastră ce tocmai fusese eliberată de un alt cuplu. Olivia se felicită că-și schimbase ținuta când se strecură pe banca din spatele mesei de picnic vopsite într-un roșu aprins. Nu mai fusese acolo de secole și uitase cât de rustic putea arăta totul. Pe fereastră erau lipite niște forme ce aduceau a decorațiuni de Crăciun, dar, la o privire mai atentă, înțelese că erau ardei iuți roșii din plastic. I se păru un detaliu nostim.

Jack aduse șervețele și tacâmuri din plastic, alături de o tăviță cu salsa proaspătă. Se însărcină să aducă ambele tăvi cu mâncare când fu strigat numărul mesei lor, apoi făcu încă un drum ca să transporte băuturile.

Discuția, foarte agreabilă, se învârti în jurul unor subiecte precum piesa de teatru vizionată recent, politica și viitorul ziarului local. Olivia se simțea ca și cum s-ar fi cunoscut de ani de zile. N-ar fi zis că era tocmai genul ei, dar începea să se întrebe dacă avea într-adevăr un gen preferat. Stan era inginer și, la fel ca ea, o persoană ordonată și bine organizată.

– Ți-am spus că fiul meu s-a însurat recent?

– Nu, asta chiar e o veste, zise Jack cu un surâs larg.

– În curând voi fi bunică.

– Ești cea mai frumoasă bunică din câte cunosc, rânji el provocator.

– Atât căsătoria, cât și sarcina au venit complet pe neașteptate, dar nu mă plâng. Fiul meu părea fericit, și abia aștept să o cunosc pe soția lui. Olivia avea temerile ei, dar nu voia să pună sub semnul întrebării deciziile și alegerile lui James. La urma urmei, era viața lui, nu a ei. Eram la telefon cu Stan, fostul meu soț, când ai sunat la ușă. Discutam chiar despre ideea de a ne transforma în bunici, de aceea mi-a luat mai mult timp să-ți deschid.

– Înseamnă că ai o relație bună cu fostul.

– Aș fi vrut să fie la fel de bună pe vremea când eram împreună. Acum, noua lui nevastă se profită de antrenamentul pe care l-a făcut cu mine.

– Stan s-a recăsătorit?

Olivia aprobă din cap.

– Din cauza tratamentului anticancer, Eric nu va putea avea niciodată copii, spuse Jack după ce își studie puțin farfuria.

– Îmi pare rău, murmură ea întristată de gândul că el nu avea să fie niciodată bunic.

– Nu ai de ce. Vorbești des cu Stan? o întrebă, dorind să schimbe subiectul.

– Exclusiv pe teme legate de copiii noștri. Sunt amândoi mari acum, deci nu au nevoie de mare lucru din partea noastră. Probabil că vom conversa mai des după apariția nepotului. Dar tu cum te înțelegi cu fosta nevastă?

Jack rupse în două șervețelul de hârtie cu sigla restaurantului și se uită oripilat la opera lui înainte de a răspunde.

– N-am mai vorbit cu Vicki de ani întregi. Din păcate divorțul nostru a fost unul dificil.

– Îmi pare rău, spuse iarăși Olivia, înțelegând că întrebarea ei nevinovată îl deranjase.

– Ce se întâmplă cu cuplurile în ziua de azi? Chiar așa, nu mai suntem capabili să trăim împreună?

– Soții Beldon s-a căsătorit imediat după liceu, îi aminti ea.

– Ah, da. Bob și Peggy.

– Am fost colegă cu amândoi.

– Sunt prieteni încă de atunci?

– Din clasa a zecea.

Cei doi erau împreună practic de când îi cunoștea.

– Bob a fost în Vietnam, spuse Jack.

– Așa v-ați cunoscut?

– Nu, ne-am cunoscut mai târziu, acum vreo zece ani.

Olivia aștepta, întrebându-se dacă îi va povesti cum s-au întâlnit. Nu o făcu.

– Bob e cel care mi-a sugerat să candidez pentru slujba de aici, din Cedar Cove. Căutam un ritm de lucru mai ușor și așa am ajuns la motelul local. M-am îndrăgostit pe loc de regiune.

– Ai început o nouă viață.

Îi întâlni privirea și zâmbiră amândoi.

– Mă bucur că am făcut-o, spuse el oferindu-i un *jalapeño*.

– Și mie îmi pare bine, răspunse Olivia refuzând energic din cap delicatesa.

„Îmi pare chiar foarte bine", continuă în sinea ei.

Duminică, la primele ore ale dimineții, Cecilia își turnă un pahar de lapte și se așeză la măsuța din mica ei bucătărie. Își întinse picioarele pe cel de-al doilea scaun, se lăsă pe spate și închise ochii.

Degetele de la picioare îi pulsau după o noapte întreagă de umblat printre mese, dar fusese mult mai rău în perioada sarcinii. Își aminti cât de puternic i se umflau tălpile în fiecare noapte. Avusese o sarcină dificilă încă de la început. Sperase că următoarele încercări vor fi mai ușoare, până își dăduse seama că nu va mai exista o dată viitoare. Nu se simțea capabilă să-și mai asume riscul unei suferințe atât de intense.

Sorbi încet laptele, sperând că o va ajuta să adoarmă. Portavionul *John F. Reynolds* revenise la șantierul naval mai devreme, așa cum prevăzuseră zvonurile, făcând-o să se întrebe dacă avea să primească vești de la Ian.

Probabil că nu. Enumera mintal toate motivele pentru care ar fi fost de preferat să rămână departe unul de celălalt, când auzi soneria telefonului.

Surprinsă de ora improbabilă, ridică receptorul.

– Alo?

Tăcere.

Minunat, o glumă de prost gust. Dacă și-ar fi permis opțiunea de identificare a apelantului, ar fi sunat înapoi și i-ar fi spus câteva perversului.

– Bună.

Era *Ian!* I se tăie respirația.

– Am încercat să te sun mai devreme, dar nu erai acasă.

– Eram la muncă.

– Știu. M-am gândit să mă opresc la bar, dar ți-am promis că mă voi abține.

„Vrea să-mi demonstreze că se ține de cuvânt", își spuse ea.

– Tocmai am ajuns acasă.

– Așa mi-am închipuit. Nu te-am trezit sau deranjat altcumva?

– Nu.

– Cum te simți?

Cecilia auzea în fundal zgomotul traficului care îi dădea de înțeles că bărbatul suna de la un telefon public.

– Sunt bine. De fapt, nimic nu se schimbase în săptămâna de când se despărțiseră.

– Știai că portavionul va face cale-ntoarsă, nu?

– Da. Nu-i spuse că vestea ajunsese în oraș miercuri, cu patru zile în urmă.

– Nu știu cât vom rămâne în port, probabil nu multă vreme. Aș vrea să te văd. Ești de acord să ne întâlnim?

Cecilia închise ochii strâns. Era prea confuză pentru a-i răspunde pe loc. Inima îi spunea să accepte, în timp ce capul o avertiza că putea fi o greșeală enormă.

– Am fost la colegiu săptămâna asta, îi spuse evitând întrebarea.

– Olympic College?

– M-am înscris la două cursuri.

– Cecilia, e o veste minunată! Ce alte noutăți mai ai?

Cel puțin Ian o încuraja, spre deosebire de tatăl ei.

– Am muncit tot weekendul la bar pentru a rambursa mai repede creditul și cheltuielile cu avocatul. Am luat banii sâmbătă și, cum sunt la zi cu celelalte plăți, m-am gândit să-i depun în cont.

– Excelentă idee.

– Așa am crezut și eu până m-am uitat prin vitrine. Totul îmi făcea cu ochiul.

Trecuse aproape un an de când nu-și mai cumpărase o hăinuță nouă – de fapt, de la hainele de gravidă

pe care le dăduse apoi de pomană. Săptămâna trecută, dorința de a cheltui banii câștigați în plus fusese mai puternică decât ea. Colecțiile de primăvară erau atât de tentante. Ar fi vrut și câteva cărți, dar și cosmetice, o pereche de pantofi minunată... Oftă.

– Așa că te-ai decis că dacă tot era să cheltuiești banii, măcar să fie pentru ceva productiv.

– Exact. Ah, Ian o cunoștea atât de bine!

– Bravo ție. Când ai cursuri?

– Dimineața devreme, de trei ori pe săptămână.

Avusese noroc să fie primită, căci școala începuse deja. Orele matinale însemnau că nu-i mai rămânea prea mult timp de odihnă, dar avea să se descurce. În lunile de după moartea lui Allison nu făcuse altceva decât să doarmă. Își dorise uitarea pe care i-o aducea somnul, eliberarea de durere.

– Te duci la școală cu mașina ta?

– Sigur că da, râse Cecilia.

– Dar știi că nu e prea sigură.

Fordul ei Tempo din 1993 avea aproape 300 000 de kilometri la bord.

– Mă descurc. Dacă se strică pot lua autobuzul. Era o alternativă incomodă și lentă, dar nu avea încotro.

– Tot nu mi-ai răspuns la întrebare, spuse Ian după o pauză mai lungă.

– Vrei să mă vezi?

– Da.

– De ce?

– Ești soția mea, ce alt motiv îmi mai trebuie?

– Suntem separați.

– Mda, nu-mi aminti, mormăi el.

– Altădată n-am vorbit luni întregi. Îți amintești? Ce este așa de important acum? contraatacă Cecilia cu mâna încleștată pe receptor.

– Vreau să-ți cer ceva deosebit.

– Cere-mi acum...

– Nu. Vreau s-o fac în persoană. Vocea lui denota hotărâre.

– Când? Era pe deplin conştientă că nu făcea decât să amâne acceptarea inevitabilă.

– Cât mai curând. Ascultă-mă, Cecilia, nu ştiu cât timp mai rămânem în port. Am să-ţi fac o propunere. Ştiu, ştiu că suntem separaţi, dar îţi amintesc că tu ai vrut-o.

Când se mutase din apartamentul ei fusese cu totul de acord să divorţeze. Acum, după toate aparenţele, îi convenea să mute toată răspunderea *pe umerii ei.*

– Bine, dacă nu vrei să ne întâlnim nu e nici o problemă, reacţionă Ian la tăcerea ce se prelungea la celălalt capăt al firului.

– N-o lua aşa, oftă Cecilia. Adevărul era că-şi dorea să-l vadă mai mult decât orice pe lume.

– Atunci, stabileşte tu data şi ora.

Închise ochii şi îşi apăsă tâmpla cu mâna liberă ca şi cum asta ar fi ajutat-o să gândească.

– Vrei să discutăm prin intermediul avocaţilor? insistă el.

– Nu! izbucni Cecilia, mânioasă că îndrăznise până şi să sugereze aşa ceva.

– Bine, spune-mi când pot trece pe la tine.

– Vrei să vii aici?

Asta schimba cu totul datele problemei.

– Nu neapărat, ne putem vedea în altă parte. Oricând, oriunde. E suficient să-mi spui. Nu mă voi ruga de tine încă o dată, Cecilia. Vocea lui căpătase un accent metalic inexistent înainte.

– Bine, suspină ea. Ce zici de săptămâna viitoare? Undeva în Bremerton, unde ţi-e mai uşor să ajungi.

– Vezi, n-a fost aşa de greu, nu?

Uşurarea lui era palpabilă. În realitate, îi fusese dificil, extrem de dificil să accepte, iar Ian era conştient de asta.

– Când eşti liber? reuşi să îngaime pentru a salva aparenţele.

– Îţi voi da de ştire. Depinde de ce se mai întâmplă pe vapor, dar va fi destul de curând.

Răspunsul era departe de „oricând și oriunde", însă omul era în armată, iar armata îi făcea programul – prin urmare și pe al ei.

capitolul 6

Joi după-amiază, la Centrul pentru seniori Jackson, numit după un longeviv senator de Washington, se desfășura mica petrecere lunară. Lui Charlotte îi plăceau aceste ocazii de a se întâlni cu prietenii ei cei mai buni. Era un moment bun pentru vizite, pentru a afla noutăți, a împărtăși un prânz delicios și a asculta un vorbitor. În general, era vorba de o personalitate din sânul comunității. În ianuarie vorbise un politician local lăudăros peste măsură, în opinia lui Charlotte. În decembrie însă, șeriful prezentase sfaturi de siguranță pentru vârstnici, iar discursul său se bucurase de o foarte bună primire, fiind deopotrivă interesant și util.

Șansa făcea ca vorbitorul din prima săptămână a lunii februarie să fie Jack Griffin. Charlotte n-ar fi ratat cu nici un chip evenimentul. Ajunse devreme și ocupă o masă pentru prietenele ei din grupul de tricotaj, asigurându-se că locul alăturat era rezervat pentru Jack.

– Laura, aici! strigă gesticulând către prietena ei.

Doamnele din grupul de tricotaj mâncau întotdeauna împreună la aceste ocazii. În calitatea ei de lider neoficial, Charlotte avea datoria să ajungă prima și să ocupe o masă bună, ceea ce oricum nu o deranja.

Laura îi întâlni privirea și se îndreptă către bufet cu platoul de ouă umplute pe care îl pregătise. Prietena ei făcea cele mai bune ouă umplute. Nu folosea compoziția obișnuită, de gălbenuș și maioneză, ci le umplea cu o salată de crabi și creveți. În fiecare lună, era primul platou care se termina.

În ceea ce o privea, Charlotte adusese rețeta de lasagna cu broccoli pe care o învățase la priveghiul lui Lloyd Iverson. Adusese unele îmbunătățiri, adăugându-și nota personală – ciuperci, alături de șunca

mărunțită, și brânză cheddar pe lângă mozzarella. Se hotărâse cu greu asupra felului, pentru că aflase o mulțime de rețete în ultima vreme. Era inevitabil, când erai obligat să participi la câte o înmormântare pe săptămână. Rețeta de desert pe care o aflase în lunea precedentă, o prăjitură cu cremă de lămâie și frișcă, meritase un priveghi de două ore, deși răposatul, soțul lui Kathleen O'Hara, nu-i plăcuse prea tare.

Laura i se alătură, urmată de Evelyn și Helen. Imediat ce se așezară își luară tacâmurile și farfuriile pentru desert și se îndreptară toate către bufet să-și aleagă o prăjitură. Lui Charlotte îi displăcea această tactică, dar era singurul mod în care se puteau asigura că le rămânea ceva dulce.

– Uite-l pe Jack! exclamă ea grăbindu-se pe culoarul îngust dintre mese.

Se lăudase că-l cunoștea bine și era important ca acum prietenele ei să vadă că jurnalistul o considera apropiată. Făcu un spectacol întreg îmbrățișându-l și fu răsplătită cu aceeași căldură.

Mary Berger, președinta Centrului pentru seniori, li se alătură și îi întinse mâna.

– Mă bucur că sunteți alături de noi în seara asta, domnule Griffin. Îl salută protocolar, aruncându-i o încruntătură lui Charlotte.

– Plăcerea este în întregime de partea mea, răspunse el făcându-i cu ochiul prietenei lui peste umărul președintei.

Charlotte nu se putu împiedica să roșească. Ah, tânărul acesta putea frânge o inimă sau două! Chiar și pe a ei. Dacă Olivia ar fi putut să deschidă ochii și să înțeleagă ce captură bună era pe cale să prindă! Credea cu adevărat că acest bărbat era potrivit pentru fiica ei. Îl plăcuse din secunda în care se întâlniseră, ceea ce nu i se întâmpla des în relația cu un bărbat. Dar la fel se întâmplase și în cazul lui Tom Harding, care era și el nou în comunitate.

– Ți-am păstrat un loc la masa mea, îl invită Charlotte, fericită că prietenele ei aveau să-l cunoască.

– Locul lui Jack este la masa de onoare, interveni Mary.

– Dar noi suntem *prieteni*, insistă Charlotte, convinsă că ziaristului i-ar fi făcut mai multă plăcere compania ei în locul prețioșilor care conduceau Centrul.

– Ce-ar fi să-l lăsăm chiar pe el să aleagă? propuse Mary făcând un pas înapoi și încrucișându-și brațele la piept. Expresia ei sugera că nu avea nici o îndoială asupra alegerii bărbatului.

– De mult nu s-au mai luptat două femei frumoase pentru mine.

Mary îi surâse dulceag lui Charlotte, care își reprimă cu greu un spasm de greață.

– Vă propun să mănânc cu prietenii felurile principale și să mă alătur mesei oficiale pentru desert.

– Excelentă idee, spuse Charlotte apucându-l de braț.

Fără a mai lăsa pe cineva să-i oprească, îl conduse pe Jack la masa unde așteptau prietenele ei.

Evelyn și Helen abia așteptau să converseze cu el, căci ambele aveau idei de articole pe care ar fi vrut să i le propună. Simțeau că, din păcate, comunitatea ignora de prea multă vreme rolul jucat de vârsta a treia. Cu Jack în funcția de redactor-șef al gazetei locale, sperau ca această situație să se schimbe.

Așa cum se aștepta, Jack le cuceri din primul minut. Cum vorbise deja cu el înaintea spectacolului de teatru, Charlotte era dispusă să-l împartă acum. Doamnele se adunaseră pe lângă el precum căprioarele la drobul de sare, fiecare dându-și cu părerea despre ziar.

Evelyn și Helen vorbeau fără întrerupere, subliniindu-și ideile și făcând sugestii.

– Doamnelor aveți dreptate.

Prietenele ei străluceau de plăcere.

– *Cedar Cove Chronicle* are nevoie de o pagină rezervată seniorilor. Interviuri, știri din domeniul medical...

– Rețete, completă Charlotte.

Jack o aprobă cu degetul arătător întins în direcția ei.

– Câteodată am impresia că tinerii nu înțeleg sau nu cunosc istoria orașului nostru. Știai că Cedar Cove

a avut trei nume diferite în ultima sută de ani? întrebă Laura.

– Trei? Charlotte ştia numai de două.

– Mă interesează motivele pentru care a fost schimbat. Laura, văd că tu cunoşti povestea. Scrie-mi un articol şi te public.

– Dar oare va fi citit? întrebă Laura temătoare.

– Va fi citit. De asta mă asigur eu.

Charlotte chicoti, închipuindu-şi că Jack avea să pună un titlu fără mare legătură cu textul, garantat să suscite interes.

– Îmi plac ideile voastre, le spuse el. Acum, cine vrea să conducă pagina seniorilor?

Laura, Evelyn, Helen şi Bess, care era cea mai tăcută membră a clubului de tricotat, se uitară instantaneu spre Charlotte.

– Ştim cu cine trebuie să vorbeşti dacă vrei să ai un lucru bine făcut, spuse Bess înroşindu-se. Are mai multă energie decât noi toate la un loc.

Jack zâmbi larg, sugerând că ar fi fost încântat să lucreze cu ea.

– Bine, o voi face, dar voi avea nevoie de ajutor, spuse Charlotte gândindu-se că implicarea într-un nou proiect este o nebunie.

– Te vom ajuta şi noi, promise Laura.

– Aduceţi-mi ideile voastre şi vom lucra împreună, conchise Jack.

Aceste ultime cuvinte erau singura motivaţie de care mai avea nevoie Charlotte. Voia să încurajeze relaţia ce se înfiripa între cei doi şi nu-şi putea imagina o modalitate mai bună de a se afla în preajma lui. Fiica ei avea nevoie de puţin ajutor. Lucrurile nu erau foarte diferite în comparaţie cu perioada în care Olivia era o adolescentă timidă, iar Charlotte aranjase cu Betty Nelson ca fiul ei să o invite la Balul Bobocilor. Olivia nu ştiuse niciodată că întâlnirea fusese aranjată de mame, iar ceea ce nu ştia nu o putea răni.

Fericită de întorsătura pe care o luaseră lucrurile, prânzul i se păru cu atât mai delicios. Din păcate, Jack trebui să se mute la masa cealaltă. În secunda în care

se îndepărtase suficient, Charlotte se aplecă spre prietenele ei.

- Nu-i așa că e o scumpete?

În deplin consens, membrele grupului de tricotaj hotărâră că-l plăceau. Faptul că alesese să mănânce la masa lor nu trecuse, de asemenea, neobservat. Acțiunile lui Charlotte crescuseră și ele considerabil.

- Știți, se întâlnește cu fiica mea, le anunță. Îi era imposibil să nu se laude.

- Jack se vede cu Olivia? Ochii Laurei se lărgiră.

- Da, și, după părerea mea, se potrivesc foarte bine.

Își punea mari speranțe în această relație, chiar foarte mari speranțe.

- E un om bun, zise Bess. Dar cam ciudat, nu crezi?

- Ce vrei să spui cu asta? Charlotte era pregătită să-i ia apărarea.

Poate că nu era cel mai elegant bărbat din oraș, dar era onest, deschis și le împărtășea valorile. Era prima dată când cineva de la ziar le lua opiniile în considerare cu seriozitate.

- Nu știu, nu mă înțelege greșit. Îmi place de el, dar cred că are unele lucruri de ascuns. Bătând în retragere, Bess se apucă să tricoteze.

- Vrei să-l caut pe internet? sugeră timid Evelyn.

- Asta e o idee ridicolă, bombăni Charlotte.

Evelyn, fostă profesoară, asistase la câteva ora de informatică și, de atunci, devenise de-a dreptul pisăloagă cu ce putea afla din rețea despre orice persoană. Se credea un fel de detectiv privat.

Discuția se întrerupse, căci Jack urcase pe scenă, unde părea să se simtă foarte confortabil. Prezentarea lui i se păru formidabilă lui Charlotte. Începu prin rememorarea primului contact cu Cedar Cove, când Bob Beldon îi spusese că ziarul local avea nevoie de un nou redactor-șef. Șansa făcuse ca Jack să ajungă în oraș exact în timpul concursului anual de imitare a pescărușilor, și relatarea lui despre acea ocazie stârni în sală hohote nestăpânite de râs. Era unul dintre cele mai bune discursuri auzite vreodată la Centrul pentru seniori, iar cele treizeci de minute regulamentare trecură foarte repede.

– Ai observat, îi şuşoti Bess în ureche pe când publicul se ridica să aplaude, n-a spus absolut nimic despre viaţa personală.

– Ba da, a menţionat unele lucruri, o contrazise Charlotte.

De fapt, nu-i păsa. N-avea nici o importanţă unde trăise şi lucrase înainte de Cedar Cove. Ea avusese întotdeauna o mână sigură la oameni, iar instinctul îi spunea că putea să aibă încredere în Jack Griffin. Mai mult, Olivia o informase că familia lui provenea din regiunea Spokane.

Cu toate acestea, mai târziu, Charlotte deveni suspicioasă. Bess şi Laura poate aveau dreptate. Nu strica niciodată să te asiguri, ci era chiar o obligaţie atunci când propria ta fiică era la mijloc.

Sub pretextul că voia să afle mai multe despre pagina seniorilor din *Cedar Cove Chronicle*, se opri la sediul ziarului, de lângă spălătoria de pe Seaview Drive, unde nu mai intrase de ani de zile. Clădirea era nouă, şi o întristă să vadă un rând întreg de birouri pe care tronau monitoare de computere. Îi era dor de vremurile în care mirosul de cerneală se amesteca cu cele de fum şi de aftershave, iar reporterii urlau în telefoane şi aveau ascunse sticle de băutură în sertarele de jos ale birourilor. Ca în filmele din anii '40. Sau poate se gândea la *Lou Grant*[1]. Acum nu mai existau astfel de ziarişti, dar Jack Griffin era pe aproape.

– Ţi-a plăcut discursul meu de aseară? o întrebă acesta ieşindu-i în întâmpinare.

– Mi-a plăcut foarte mult, dar am fost uşor dezamăgită că nu am aflat prea multe despre tine.

– Despre mine? Ce e de aflat despre mine? întrebă el râzând.

– Cariera ta ca jurnalist, de pildă.

Jack enumeră rapid o serie de publicaţii pentru care lucrase de-a lungul vieţii. Oraşele şi funcţiile sunau bine. Îşi termină micul excurs privind-o provocator, ca şi cum ar fi aşteptat o nouă întrebare.

[1] Serial american celebru, ce a rulat între 1977 şi 1982, despre viaţa angajaţilor la un cotidian fictiv din Los Angeles (n.tr.)

– Ei bine, sună destul de impresionant.

– Și de plicticos. De aceea am vrut să fac o prezentare mai diferită. Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

– Ah, nu pe mine, se replie ea rapid. „Doar pe prietenele mele suspicioase", continuă în gând, însă ele nu-l știau pe Jack așa cum îl cunoștea ea.

Ian îi dădu întâlnire Ceciliei la restaurantul thailandez din Bremerton, acolo unde o invitase prima dată la începutul relației lor. Alesese locul premeditat, sperând că soția lui își va aminti cu tandrețe de acea seară.

Ea acceptase, deși o masă în oraș joi seara o obliga să găsească o înlocuitoare pentru tura de la bar. El spusese că regreta acest inconvenient, dar nu avea de ales; portavionul *John F. Reynolds* se pregătea să ridice ancora din nou, iar aceasta era probabil ultima oportunitate de a se întâlni.

Ian o aștepta deja la masă. O privi lung și fu din nou străfulgerat de frumusețea ei. Arăta mai bine, mai sănătoasă, ca de obicei. După moartea fetiței pierduse mai multe kilograme, în orice caz, mai multe decât își putea permite; lăsa impresia că nu-i mai păsa de ea însăși. Nu se mai ducea la coafor, nu se mai machia, iar viața lor sexuală se stinsese și ea. El încercase să o ajute, dar parcă tot ce propunea se întorcea contra lui. O rugase pe mama lui să stea de vorbă cu ea, dar Cecilia se simțise jignită. Poate dacă se întâlneau... Mama lui acceptase să vină tocmai din Georgia, fără succes însă. Apoi, încercase să-i facă legătura cu un psiholog al armatei, un nou eșec. Ar fi fost de acord să discute și cu mama ei, dar Cecilia se opusese. De altfel, nu era sigur că Sandra Merrick îl avea cu adevărat la suflet. În orice caz, nu o ajuta pe soția lui să-și revină, să meargă mai departe. Iar cum Cecilia nu-i cunoștea pe ai lui, nu se putea aștepta la nici un ajutor din această direcție. Propriile eforturi de a o susține emoțional eșuaseră. La naiba, nici lui nu-i fusese ușor! Era furioasă pe el și nu se comporta rațional, putea înțelege asta. Dar nu avusese cum să fie alături de ea când murise Allison, pur și simplu fusese imposibil.

– Eşti supărat, remarcă ea.

Probabil avea dreptate. Nu-şi putea aminti evenimentele anului precedent fără să cadă în depresie. Se ridică şi îi trase scaunul, amintindu-şi că la prima întâlnire fusese impresionată de aceste mici gesturi de curtoazie de modă veche. Învăţase bunele maniere de la tatăl lui, Denny Randall, un maniac al etichetei care îşi educase bine cei patru fii.

– Mă bucur că ai venit.

Cecilia zâmbi şi îşi puse şervetul de mătase în poală înainte de a se concentra asupra meniului. Comandau întotdeauna acelaşi fel principal, numit *phad thai*, dar nu strica să citească şi restul ofertei.

Ian bănuia că îi părea deja rău că acceptase întâlnirea. Spera să o aducă la sentimente mai bune odată ce-i expunea motivul pentru care ţinuse să o vadă. Trebuia să-şi repete că dragostea dintre ei dispăruse, deşi simţea exact contrariul. Nu încetase niciodată să o iubească.

Chelneriţa sosi, iar Ian fu oarecum surprins să constate că soţia lui îşi comandă altceva decât de obicei. Nici nu auzise bine cum se chema felul, dar se gândi că era un mod al ei de a-i spune că era dornică de lucruri noi, de schimbare. Pe de altă parte, poate era prea atent la semnale şi despica firul în patru, suprainterpretându-i intenţiile. După ce rămaseră singuri, se decise să intre direct în subiect.

– Mă bucur mult că te-ai înscris la orele acelea. Cum merge?

– E bine, mă simt cu un secol mai bătrână decât colegii mei. În realitate, terminase liceul cu numai patru ani înainte, iar el era cu doi ani mai în vârstă decât ea.

– N-ai probleme cu maşina, nu?

– Deloc! răspunse ea pe un ton aproape sfidător.

– Mă bucur.

Voia ca ea să ştie cât de puternic îi aproba decizia de a relua şcoala. Anterior se certaseră în legătură cu munca ei la restaurant; Cecilia credea că era gelos că petrecea atâta timp în compania altor bărbaţi. Poate că era şi asta, dar Ian regreta mai ales irosirea potenţialului ei.

Era o fată deșteaptă, mult mai inteligentă decât credea ea însăși.

Își stăpâni cu greu tentația de a se întinde peste masă și a-i cuprinde mâna. Era dureros să se afle în apropierea ei. Trecuseră luni întregi de când n-o mai ținuse în brațe sau o sărutase. După Allison, se părea că murise și atracția ei fizică pentru el.

– Mașina mea e aproape nouă, n-are decât doi ani.

Cecilia nu-i răspunse, ca și cum se aștepta la o negociere.

– Știu că te întrebi de ce am vrut să ne întâlnim. Îi captase atenția, ceea ce era foarte bine. Aș vrea să folosești mașina mea cât voi fi plecat, e mai sigură, mai ales dimineața când te întorci de la muncă, adăugă el repede, sperând că Cecilia va avea înțelepciunea să-i accepte propunerea.

– Îți mulțumesc, dar...

– În realitate, îmi faci un serviciu. Pe cuvânt de onoare. Ian citea neîncrederea pe chipul ei.

– Dar...

– Nu e bine să stea șase luni nepornită, îi replică el pe tonul unui expert auto. O mulțime de colegi își închiriază mașinile cât sunt plecați, exact din această cauză.

Habar n-avea dacă așa stăteau lucrurile, dar i se părusе un argument convingător.

– Nu, nu știu ce să zic...

Când le sosi mâncarea, Ian studie comanda Ceciliei. Piept de pui cu spanac, cu niște ulei de alune întins pe deasupra. Nu știa că-i place spanacul. Era un detaliu minor, dar care îl făcu să-și dea seama cât de multe nu cunoștea despre ea.

– Ce părere ai despre propunerea mea, despre mașină?

– Ian, știi foarte bine că suntem în curs de divorț.

– N-are nici o legătură. De fapt, precizarea ei îl deranja.

– Dar...

– Alegerea îți aparține, desigur. Dar, așa cum spuneam, dacă n-o vrei trebuie s-o las unui prieten. Ceea ce probabil n-ar fi făcut, dar așa dorea s-o lase să creadă.

– Nu trebuie să faci asta pentru mine.

– Aş fi mai liniştit.

Poate că nu fusese prea isteţ s-o recunoască, dar era purul adevăr. Obligată să conducă aproape patruzeci de kilometri în fiecare zi, prin traficul aglomerat din preajma şantierului naval, prefera s-o ştie într-o maşină mai sigură decât rabla ei ce nu prezenta nici o garanţie.

– E foarte frumos din partea ta. Cecilia îi zâmbi, şi lumea întreagă parcă se lumină.

– După cum îţi spuneam, de fapt îmi faci un serviciu.

Terminară de mâncat şi îşi băură ceaiul fără grabă. Trecuse deja o oră şi jumătate, localul aproape se umpluse, iar chelneriţa le transmitea semnale tot mai insistente că ar fi fost momentul să elibereze masa. Însă Ian îşi dorea să mai rămână cu ea.

– Vrei să mergem la un film? o întrebă, sperând ca ea să accepte, dar terifiat la gândul unui refuz.

Spre surpriza lui, Cecilia acceptă cu bucurie.

Simţi un val de fericire... şi de optimism. Nu-i păsa ce va zice lumea, atâta vreme cât putea să stea alături de ea şi să pretindă că ultimele opt luni nu existaseră.

O lăsă să aleagă filmul. În timp ce el achita biletele, ea cumpără o pungă mare de floricele cu unt. Se aşezară pe ultimul rând, sala fiind oricum goală în acea seară de joi. Mai apăru un cuplu care alese rândurile din faţă.

Ian o cuprinse cu mâna peste spătarul scaunului.

– La prima noastră întâlnire, am mâncat la acelaşi restaurant thailandez şi apoi am mers la film, spuse ea ca din întâmplare.

– Aşa a fost? întrebă el cu prefăcută surprindere. Ca şi cum ar fi putut uita vreodată.

– Chiar aşa, răspunse soţia lui luând o mână de popcorn.

– Te-am sărutat?

– Cum adică, chiar nu-ţi mai aminteşti? pufni ea întorcându-se indignată să-l privească.

– Îmi amintesc totul despre acea întâlnire. Ca şi despre toate celelalte. În prima lor lună împreună nu se putuse gândi la altceva. Nu ştia cum se descurcase în Marina Militară a Statelor Unite, căci mintea lui era cu totul în altă parte.

În plus față de etichetă, tatăl său îi explicase și cum să evite să lase o femeie gravidă. Dar toate lecțiile i se evaporaseră din creier la prima partidă de amor cu ea. Nu era iresponsabil din fire, însă iubirea îi făcuse pe amândoi să-și asume riscuri nebunești. De fapt, nu-i păsa pentru că o iubea. Dacă rămânea gravidă, ar fi fost cel mai bun argument pentru a o lua de nevastă. *Își dorea* să se însoare cu ea. Cu o asemenea atitudine, inevitabilul urma să se întâmple mai devreme sau mai târziu. În cazul lor, fusese mai devreme.

Cu toate acestea, îi trebuiseră câteva luni pentru a o convinge să se mărite cu el, ceea ce fusese o lovitură pentru mândria lui. Relația eșuată dintre părinții ei îi provocase o puternică anxietate față de căsătorie. Ironia sorții făcea ca acum tocmai ea să dorească divorțul.

– Încă îmi amintesc primul nostru sărut, șopti Cecilia.

– Ești sigură? o întrebă Ian, puțin surprins de sinceritatea ei.

– Nimeni nu m-a sărutat vreodată așa cum ai făcut-o tu...

Lăsând deoparte orice prudență, se aplecă și-i atinse buzele cu ale lui. Era mai mult un sărut experimental, voia să vadă cât de receptivă era. Când gura ei se întredeschise și limbile li se întâlniră, cu greu se abținu să nu geamă din rărunchi. Buzele ei erau fragede și alunecoase de la unt și aveau gust de floricele cu sare. Inima i-o luase razna, își dădu el seama.

Știa că ar fi trebuit să se oprească. Nu erau niște adolescenți fugiți de acasă. Mai mult, nu dorea să fie văzut sărutându-se pasional cu fosta soție pe ultimul rând dintr-un cinematograf. Dar aceste gânduri abia își făceau loc în creierul lui, în timp ce alte motive, cu mult mai convingătoare, îl obligau să continue ceea ce făcea.

– Ian, suspină ea retrăgându-se încet, parcă împotriva propriei voințe.

El rămase cu ochii închiși, odihnindu-și fruntea pe a ei.

– Îți mulțumesc mult pentru că mă lași să-ți folosesc mașina.

Ar fi vrut să-i spună cât de mult o iubea, dar se temea să nu strice totul.

– Voi avea grijă de ea, îi promise Cecilia.

– Aş vrea să ai grijă de tine, îi şopti el.

Filmul era pe cale să înceapă. Când Cecilia se lăsă pe spate în fotoliu, cu capul sprijinit de umărul lui, Ian o cuprinse cu braţul pe după talie. Mai târziu avea să-şi dea seama că nu înţelese nimic din film, legănându-se în amintirea caldă a primelor zile ale iubirii lor şi bucurându-se de atingerea ei delicată.

La finalul proiecţiei ieşiră cu paşi şovăitori din sală. Ian nu se simţea capabil să-i dea drumul la mână.

– Vreau să vin cu tine acasă, îi spuse când ajunseră la maşina ei.

Pentru a nu lăsa loc de neînţelegeri asupra bunelor lui intenţii, se aplecă şi o mai sărută o dată cu sete.

– Nu cred că ar fi o idee bună. Cecilia se retrase din nou, cu ochii închişi, şi îşi aplecă fruntea.

– Din contra, suntem căsătoriţi. N-am mai făcut dragoste de luni de zile.

– Suntem în curs de divorţ.

– Bine, divorţăm apoi, dar hai să facem dragoste acum. Am nevoie de tine.

– Ian...

Nu spusese nu, dar nu spusese nici da. O urmări până acasă, iar odată ajunşi ieşi repede din maşină şi se repezi să-i deschidă uşa. Aşteptă pe culoar în timp ce ea descuia apartamentul, aruncându-i o privire peste umăr.

Era singura invitaţie de care avea nevoie. Când se regăsiră înăuntru, Ian împinse uşa cu călcâiul şi o prinse în braţe. Cecilia se lipi de el cu voluptate, cuprinzându-i capul cu mâinile.

O ridică de la podea şi se sărutară într-un abandon atât de sălbatic, încât nu s-ar fi despărţit nici dacă lumea se prăbuşea în jurul lor. Îi smulse bluza şi sutienul, sărutând-o pe măsură ce descoperea noi porţiuni de piele. Sânii ei păreau să crească în palmele lui.

– Nu mă face să aştept, îl imploră Cecilia.

Deşi era beznă, reuşi să nimerească imediat dormitorul. O conduse înăuntru şi o puse pe pat, în timp

ce continua să o sărute lent pe tot corpul. Sângele părea să-i spargă timpanele. Se retrase pentru a se dezbrăca, iar Cecilia profită ca să scape și ea de pantaloni.

Așteptase mult, prea mult, și se simțea complet pregătit. Se rugă să fie gata și ea. Îi căută privirea în lumina crepusculară ce se strecura prin perdele. Când Cecilia îi zâmbi ușor și ridică brațele către el, simți o ușurare extraordinară și se așeză în genunchi, în fața ei, pregătindu-se să o pătrundă.

Îl trase cu brațele deasupra ei și se sărutară până aproape de sufocare, moment în care el intră în ea cu o mișcare lină, cu mare atenție, temător să nu-i provoace durere. Când se opri, Cecilia se cabră în el, cerându-i să continue.

– Ah, iubito... nu am... reuși să îngaime dându-și seama ce greșeală era pe cale să comită. Avea un prezervativ la el, ca de obicei, dar uitase să-l pună și acum riscau o nouă sarcină.

– Nu, nu te opri. E așa de bine. Sunt în perioada sigură, stai liniștit.

Dumnezeu să-i apere, dar o ascultă, deșertându-și viața în ea.

Apoi rămaseră tolăniți, continuând să se sărute. Poate că toată nebunia cu divorțul era pe cale să dispară, se gândi el. Poate că acum puteau redeveni soț și soție. Dar tăcu din gură, căci se temea, în adâncul sufletului, de o nouă respingere.

După câteva minute, se ridică și își adună hainele de pe jos. Cecilia rămase în pat și își cuprinse genunchii, aduși la piept, cu mâinile. În pofida rugăminților lui mute, nu-l invită să rămână peste noapte.

Era o nebunie, nu avea nici un sens! Tocmai făcuseră dragoste. Nu încercase să-și ascundă sentimentele față de ea. Aștepta în zadar un singur semn care să-l oprească, un singur cuvânt, o privire. Dar, cum Cecilia nu părea să reacționeze, se resemnă să plece.

Grace era pe cale să devină bunică, ceea ce îi dădea o stare de spirit minunată; parcă toată omenirea îi surâdea prin ochelari cu tentă roz. Știrea îi adusese o nouă

energie în viaţă şi în căsnicie. La rândul lui, Dan parcă îşi mai revenise. Purtaseră o discuţie excelentă, rememorând zilele de la începutul relaţiei, pe când fiicele lor erau încă mici. În săptămânile de după telefonul lui Kelly, Grace parcă redescoperise dragostea pentru soţul ei. Momentele negre traversate recent îi afectaseră negativ perspectiva asupra anilor petrecuţi împreună. Poate că nu obţinea întotdeauna ceea ce voia de la Dan, poate că el nu-i oferea destul, dar îl iubea.

Se căsătoriseră imediat după ieşirea din adolescenţă. Atât de tineri... nu conta că erau săraci lipiţi pământului, erau fericiţi. Vietnamul le zguduise vieţile, dar ei şi relaţia lor supravieţuiseră.

Miercuri seara avea ora de aerobic, aşa că veni direct acasă de la bibliotecă. Spre surprinderea ei, imobilul de pe Rosewood Lane era întunecos şi tăcut.

– Dan? strigă. Ajungea aproape întotdeauna înaintea ei acasă.

Nimic.

Primul lucru pe care îl făcea soţul ei, odată intrat pe uşă, era să aprindă televizorul. Făcea duş, îşi schimba hainele, dar televizorul era sub tensiune chiar dacă nu se uita nimeni.

Nu-i spusese în dimineaţa respectivă că ar fi urmat să întârzie. Verifică în calendar dacă nu avea vreo programare la dentist sau la doctor, dar nu era notat nimic. Scoase rapid un hamburger din frigider şi îl aruncă în cuptor, apoi îşi adună echipamentul de aerobic şi pantofii de sport într-o geantă de voiaj.

Auzi telefonul şi se repezi să răspundă crezând că era chiar Dan. Nu era decât angajatul unei firme de sondaje care o invita să participe la o anchetă; scăpă repede de el şi profită pentru a verifica mesajele înregistrate în memoria aparatului, fără a găsi însă nimic edificator.

După şaizeci de minute, cuptorul se opri cu un semnal specific, iar Grace scoase caserola fierbinte cu orez şi carne de vită, lăsând-o să se răcească. Serile de miercuri era foarte agitate pentru ea, iar Dan înţelegea şi o lăsa să se ducă la gimnastică. Pe de altă parte, bărbatului nu-i plăcea să o aştepte ca să mănânce împreună, aşa

că ea ciugulea ceva rapid și fugea să se întâlnească cu Olivia la ora șapte, la sala de sport.

Mâncă singură, deoarece era evident că Dan nu va ajunge la timp. Era unul dintre felurile lui preferate și îl alesese special, așa cum făcea aproape inconștient în fiecare miercuri seară.

Așezată la masă, scrută locul gol de vizavi și începu să analizeze discuția pe care o avuseseră de dimineață, poate îi scăpase ceva. Alarma sunase la ora obișnuită, Dan făcuse cafeaua și își împachetase prânzul, în timp ce ea făcea duș și se îmbrăca. Mâncaseră împreună pâine prăjită și marmeladă de căpșuni făcută în casă. Apoi, ea își scrisese lista de activități ale zilei și citise ziarul *Bremerton Sun*. Petrecuseră treizeci de ani împreună, așa că erau bine instalați în confortul obișnuinței.

Nu-și amintea ca el să fi spus ceva deosebit în acea dimineață. Îl sărutase pe obraz și îi povestise ce urma să pregătească pentru seară. El se îndreptase ca de obicei către camioneta lui, cu termosul într-o mână și cu gamela cu prânzul în cealaltă. Ea terminase de făcut curățenie în bucătărie, pusese un vraf de rufe la spălat și, o oră mai târziu, plecase la bibliotecă. Nimic neobișnuit, nimic ieșit din rutina zilnică. Dar unde era Dan?

– Îți bați prea mult capul. O spuse cu voce tare, parcă pentru a îmblânzi răceala suspectă a casei pustii. Totul părea *greșit* în absența lui. Ar fi trebuit să fie deja înfipt în fotoliul lui preferat din fața televizorului, bându-și cafeaua de după masă și uitându-se la știri.

Înainte de a ieși pe ușă, scrise câteva rânduri pe un bilețel și îl lăsă pe tejgheaua din bucătărie, unde Dan l-ar fi văzut dacă intra pe ușa din spate.

Când intră în parcarea de la YMCA observă că Olivia ajunsese deja și o aștepta. Prietena ei părea să fie foarte binedispusă, iar Grace nu se putu abține să se întrebe dacă era din cauza veștii despre James sau a întâlnirii cu Jack Griffin.

– Arăți fantastic, o complimentă pe când intrau în clădire.

– Mă *simt* fantastic, râse Olivia.

– Cum a fost întâlnirea?

– Interesantă... răspunse Olivia după o pauză de gândire.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că Jack Griffin este un om interesant. E atent, are lecturi şi opinii solide. Pare sincer, deschis, dar... în jurul lui pluteşte un aer de mister. Poate nu este nimic serios, dar ştii că nu-mi plac secretele şi minciunile.

– Ce fel de mister?

– În primul rând, e prieten cu Bob Beldon. Se pare că se cunosc de ani de zile, dar a evitat să-mi dea detalii. Pare ciudat, nu eşti de acord?

Grace nu era neapărat de aceeaşi părere, dar o lăsă să continue pentru că o ajuta să-şi ia gândul de la Dan. Făcea din ţânţar armăsar, îşi spuse din nou. Ştia că avea tendinţa să exagereze, că imaginaţia i-o lua razna uneori. Fetele nu întârziau niciodată, deci avuseseră un accident de maşină, se răsturnaseră într-un şanţ şi zăceau într-o baltă de sânge ţipând după ajutor. Aşa funcţiona mintea ei. Probabil din cauza romanelor poliţiste pe care le citea.

– Eşti cam tăcută azi, remarcă Olivia.

– Eu? replică Grace prefăcându-se surprinsă.

– Da, tu. E ceva în neregulă?

– Ce-ar putea să fie? Sunt bine, bucuroasă de noutăţile de la Kelly.

– Dan ce mai face?

Olivia avea un talent special să învârtă cuţitul în rană. Grace îi aruncă o privire lungă şi oftă.

– Este vorba de Dan, nu-i aşa? Iar trece printr-o pasă proastă?

Intrară în vestiarul aglomerat şi îşi găsiră locuri pe o bancă.

– Nu. De fapt, Dan e în toane bune în ultima vreme. Ştiu că am trecut şi prin momente proaste, dar acum traversăm o perioadă pozitivă.

– Şi eu am parcurs un drum dificil cu Stan.

Nu suna prea încurajator, ţinând cont de faptul că prietena ei era divorţată deja de cincisprezece ani.

– Știi ce vreau să zic. Olivia se uită în altă direcție.

Grace aprobă pe tăcute. Deși era divorțată, rămânea legată de Stan mai mult decât ar fi vrut s-o recunoască, și nu doar prin copii. Fusese iubirea vieții ei, iar moartea fiului lor mai mare și divorțul ce urmase nu schimbaseră această realitate. Stan avea să facă întotdeauna parte din viața ei, chiar dacă era căsătorit cu altă femeie. Grace înțelegea bine situația, dar se întreba dacă și Olivia era conștientă de asta.

– Ce se întâmplă cu Dan?

– Nu s-a întors acasă de la muncă. Mai mult ca sigur avea vreo întâlnire de care a uitat să-mi spună.

– Sau poate că a zis ceva, dar ai uitat tu, sugeră Olivia.

– Exact. Grace se gândise deja la această posibilitate, dar o considera prea puțin probabilă. *Ceva nu era în regulă.* Așa îi spunea inima, iar creierul prelua mesajul și-l amplifica în teamă.

Poate din cauza acestei anxietăți progresive, lucră mai intens ca de obicei la sală. La final abia avu destulă energie cât să ajungă în vestiar.

– Sună-mă, îi spuse Olivia în timp ce se îndreptau către parcare.

Aerul era umed și rece, iar respirația li se transforma în norișori de ceață.

– Sunt sigură că Dan e deja acasă.

– Și eu sunt sigură, declară Olivia, dar cuvintele ei sunau fals.

Grace așteptă ca prietena ei să intre în mașină înainte de a se urca la rândul ei la volan. Când intră pe Rosewood Lane, inima bătea să-i spargă pieptul. I se părea că se afla într-o sală de teatru și că ilustrația muzicală anunța momentul culminant. Simțea amplificarea tensiunii în jurul ei.

Casa era încă întunecată, cu excepția luminii de sub ușă. Frica îi cuprinsese întreaga ființă. Respirația îi era tot mai accelerată.

Unde naiba era Dan?

Poate că se vârâse deja în pat. Dacă trebuise să lucreze peste program sau dacă traficul fusese aglomerat,

era clar că ajunsese acasă epuizat, făcuse un duş şi se culcase.

Numai că maşina lui nu era în locul obişnuit de parcare. Grace îşi lăsă geanta cu echipamentul de gimnastică în debara şi intră în sufrageria întunecată, aşezându-se încet în fotoliul soţului ei. Şezutul concav, uzat de prea mulţi ani de folosire, forma un căuş comod, însă Grace nu avea stare. Dimpotrivă, îşi dădu seama că tremura din toate încheieturile.

Aşteptă cincisprezece minute, după care se îndreptă către bucătărie, unde era telefonul. Fără să aprindă lumina, formă numărul Oliviei şi lăsă aparatul să sune până auzi vocea prietenei sale la celălalt capăt al firului.

– Dan nu a venit.

Olivia rămase tăcută câteva secunde. Apoi, cu un calm olimpian, ca şi cum nimic n-ar fi fost mai firesc, îi spuse:

– Ajung imediat la tine.

capitolul 7

Grace rămase trează toată noaptea, cu inima cât un purice. Olivia stătuse cu ea până la miezul nopţii, când adormise pe canapea. O lăsase să doarmă, căci nimic din ce-i spunea nu reuşea să-i alunge spaimele. Nici nu puteau face mare lucru, de altfel. Toată situaţia părea complet ireală.

Olivia se trezi la ora şase şi jumătate, când prima rază de lumină se ităa la orizont. Sări în picioare şi începu să clipească rapid privind nedumerită în jur.

– Ai aflat ceva? o întrebă pe Grace frecându-se la ochi cu ambele mâini.

Grace clătină din cap. Făcuse un ibric de cafea, mai mult ca să-şi găsească de lucru decât din nevoia de cafeină.

– Cred că e timpul să-l sunăm pe Troy Davis. Au trecut aproape douăzeci şi patru de ore, nu?

Grace aprobă din cap şi umplu cu gesturi automate două căni de cafea. Rămase în bucătărie, în timp

ce Olivia telefona la biroul șerifului local. Îi era tot mai dificil să-și mențină concentrarea. Temerile o obsedau – idei despre locul unde s-ar fi putut găsi soțul ei, despre ce i s-ar fi putut întâmpla, despre motivele ce l-ar fi putut împiedica să ajungă acasă.

– Troy începe munca abia la ora șapte, îi explică Olivia după ce așeză telefonul la loc în furcă.

– Trebuie să mergem acolo?

– Nu. Am vorbit cu Lowell Price și mi-a spus că Troy vine direct încoace. Îl cunoaște pe Dan și vrea să se ocupe personal de caz.

Grace simți o enormă ușurare.

– Să le sun pe fete? După orele de nesomn și agonie, era incapabilă să ia singură o decizie.

– De ce nu aștepți până discutăm cu Troy?

– Bine.

Nu ar fi vrut cu nici un chip să-și alarmeze inutil fiicele, dar aveau dreptul să știe că tatăl lor dispăruse. Dumnezeule, *unde* putea fi? Dan nu făcuse niciodată așa ceva în toți anii de căsnicie. Era sigură că se întâmplase ceva rău.

– Te-ai mai gândit pe unde ar putea fi?

Se gândise, cum să nu. Doar că îi era foarte greu să admită ce gânduri îi trecuseră prin cap.

– În ultima vreme... înainte de a afla că Kelly este gravidă, Dan a fost... Știa că trebuie să continue și se strădui din răsputeri să-și oprească lacrimile. Cred că există o altă femeie în viața lui.

– Dan? Nu, nu e posibil. Olivia scutură energic din cap. Nici gând!

Și lui Grace îi venea greu să creadă. Dar ideea refuza să-i iasă din cap, oricât de absurdă părea.

– Am înțeles de multă vreme că nu avem o căsnicie ideală, dar în ultimul timp ceva s-a schimbat la Dan. E diferit.

Gata, o spusese. Era însă mult mai dificil să explice în ce consta comportamentul *diferit*. Știa că nu-și putea găsi liniștea și că dezvoltase o personalitate dificilă în ultimii treizeci de ani, de când luptase în Vietnam. De curând totuși, schimbările lui de dispoziție deveniseră mai frecvente și mai radicale. Ori de câte ori încercase

să-l scoată din stările negative, să-l facă să vorbească, o respinsese nervos. Asta o făcu să se întrebe dacă nu cumva el i se destăinuia altcuiva, altei femei. Ultima dată când se comportase normal fusese când primise vestea că urmau să fie bunici. Câteva zile atmosfera din casă se mai ameliorase. Până acum.

– Dan nu este genul care te-ar înşela, zise Olivia pe un ton ce se voia încurajator.

– Oare ajungem vreodată să ne cunoaştem partenerii de viaţă cu adevărat? oftă Grace.

Nu dorise să fie crudă, dar prietena ei învăţase lecţia pe propria piele. Stan îşi cunoscuse actuala nevastă pe feribotul ce-l ducea către biroul lui din Seattle. Nu credea că fuseseră amanţi de la început, dar Marge îi oferise un umăr pe care să plângă după moartea lui Jordan şi îl ajutase să treacă peste reproşurile şi durerea ce urmaseră. Îşi construiseră o relaţie mai mult emoţională decât sexuală. Era singura explicaţie pentru viteza cu care se recăsătorise.

Olivia nu-i răspunse pe loc. Se plimba nervoasă, cu cana de cafea în mână, prin faţa canapelei.

– Ce anume te face să crezi că Dan ar avea pe altcineva?

– E mai mult o intuiţie, îi răspunse Grace cu o ridicare din umeri. Chiar nu avea nimic concret.

– Gândeşte-te bine, în ultimele şase luni a devenit mai preocupat de aspectul exterior, şi-a stabilit întâlniri la ore bizare?

– Păi... nu-mi amintesc. Mintea ei era o pagină albă.

– Spuneai că toamna trecută s-a dus la vânătoare?

Grace aprobă din cap. Reluase acest hobby după o lungă perioadă de pauză şi, cu toate că ei nu-i plăcea ideea, se bucurase că Dan reuşise să-şi găsească o altă pasiune în afara statului la televizor. Plecase la sfârşitul lui octombrie, într-o vineri seara, şi se întorsese duminica următoare. Îi povestise cu entuziasm aventurile din pădure, părând mai binedispus decât de obicei.

– S-a dus singur?

Dan nu pomenise pe nimeni, ceea ce lui Grace nu i se păruse ciudat la vremea respectivă, căci bărbatul ei nu prea avea prieteni şi, oricum, prefera singurătatea.

– A adus acasă vânat?

– Nu. Dar nici asta nu era ciudat, pentru că nu mai ieșise la vânătoare de ani întregi. Crezi că, în realitate, a petrecut weekendul cu alta?

– Eu nu am de unde să știu, dar tu știi, în adâncul sufletului tău, replică Olivia susținându-i ferm privirea.

Poate că așa stăteau lucrurile. Sfârșitul acela de săptămână fusese minunat pentru ea. Petrecuse două zile cu Maryellen și cu Kelly la un mall din Oregon. Fusese prima lor ieșire mamă-fiice, eveniment pe care și-ar fi dorit să-l repete în fiecare an.

– Părea... fericit, murmură Grace.

Era atât de rar binedispus, încât i se păruse și ei puțin ciudat. Nu-i venea să creadă că un bărbat putea să petreacă noaptea în patul unei femei și să se întoarcă în patul nevestei fără a se trăda în nici un fel. Nu putea accepta că soțul ei era capabil de așa ceva. Și totuși...

Cum pe alee se auzea o mașină, Olivia privi pe geam. Venise Troy.

Grace deschise ușa ca să-l întâmpine pe șerif.

– Îți mulțumesc că ai venit, îi spuse, bucuroasă că hotărâse să se ocupe chiar el de caz.

Omul legii își scoase pălăria și intră în sufragerie, unde îi adresă un scurt salut din cap Oliviei.

– N-am știut pe cine să sun...

– Ai procedat foarte corect.

Șeriful era un bărbat bine făcut, mai în vârstă cu doi ani decât ele și, în tinerețe, un adevărat trofeu pentru fetele din Cedar Cove. Intrase în armată după facultate, apoi se angajase la biroul șerifului din orașul său de baștină. În ultimii treizeci și opt de ani menținuse ordinea în mica localitate, iar în urmă cu zece ani fusese ales șerif. Oamenii îl simpatizau și aveau încredere în el.

Gazda îl invită să se facă comod, apoi se așeză în fotoliul preferat al soțului ei.

– Înțeleg că vrei să depui o sesizare de persoană dispărută?

– Exact, murmură ea.

– Spune-mi care sunt elementele cunoscute, o încurajă el cu blândețe.

Grace îi povesti tot ce-şi putea aduce aminte. Deşi o durea inima, menţionă şi excursia la vânătoare, alături de suspiciunile Oliviei că avea o relaţie extraconjugală.

– Tu *crezi* că e vorba de o amantă?

– De unde să ştiu? Cunoşti expresia populară – tot satul ştie ce nu ştie soţia, răspunse ea ridicând neajutorată mâinile spre tavan.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât i se părea însă mai probabil. Îşi spusese că Dan nu le-ar fi făcut aşa ceva, nici ei, nici fetelor. Încercase din răsputeri să se convingă singură, dar era obligată să admită că gândul nu-i dădea pace, că ceva era putred de multă vreme între ei.

– Ce se va întâmpla în continuare? se interesă ea când Troy termină de completat raportul.

– Chiar vrei să ştii? Nimic, răspunse el aruncându-i o privire furişă Oliviei.

– Nimic? Grace era şocată.

– Am căutat la cele două spitale din apropiere, dar n-au internat pe nimeni sub acest nume şi nu au pacienţi sau morţi neidentificaţi.

– Nu a fost arestat, nu?

– Nu. Nu de către noi, nici de poliţia statală. Din câte îmi dau seama, nu avem nici un indiciu ce ne-ar putea sugera o încălcare a legii.

Cu alte cuvinte, nimeni nu ştia unde se afla sau unde s-ar fi putut duce Dan.

Grace acceptă tăcută. Se învârtise toată noaptea prin casă, căutând cel mai mic semn ce i-ar fi putut da o idee despre intenţiile lui. Îi scotocise prin buzunare, prin sertare, prin dulapul de haine, fără nici un rezultat.

– Trebuie să plecăm de la premisa că Dan lipseşte de bunăvoie şi nesilit de nimeni, conchise Troy calm.

Grace se uită confuză către prietena ei, căutând o explicaţie.

– Troy încearcă să-ţi explice că nu e o infracţiune dacă un adult fuge de acasă.

– Soţii şi soţiile îşi abandonează tot mai frecvent familiile, din păcate.

– Dacă era așa, atunci ar fi luat ceva din casă, măcar niște haine de schimb, nu crezi? A plecat doar cu ce avea pe el, izbucni Grace.

– Înțeleg că nu prea are sens.

– Ce sens să aibă? E absolut ridicol! Soțul meu dispare, și autoritățile stau cu mâinile în sân.

– Îmi pare rău, dar asta e legea. Îți voi da imediat de știre dacă îl vede cineva, o asigură șeriful susținându-i privirea.

– Nu ai cu ce să mă ajuți. Era furioasă, jenată și plină de o energie pe care nu știa încotro s-o canalizeze.

În acea clipă, auzi deschizându-se și închizându-se ușa din spate. Soțul ei intră în sufragerie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

– Ce se întâmplă aici? vru el să știe, evident surprins de prezența acelei adunări în casa lui.

– Dan! O, Dan. Dumnezeule, unde ai fost? Eram înnebunită de teamă. Bucuria și ușurarea lui Grace erau atât de puternice, încât începu să plângă.

– Ceva probleme, Troy? îl întrebă cu aroganță pe omul legii, ignorându-și nevasta.

– Nu. Șeriful scoase sesizarea de persoană dispărută din mapă și o rupse, înmânându-i cele două jumătăți lui Grace. Apoi se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ieșire fără să salute pe nimeni.

– Trebuie să mă pregătesc pentru tribunal, spuse și Olivia, după care, aruncându-i o privire urâtă lui Dan, ieși rapid.

– Tu l-ai chemat pe șerif? o chestionă Dan pe Grace imediat ce rămaseră singuri, ca și cum făcuse ceva rău.

– *Unde* ai fost? Nu înțelegi prin ce coșmar am trecut? strigă ea din nou, neputându-și reține lacrimile și furia.

– Nu e treaba ta unde am fost eu.

– Pe naiba, sigur că e și treaba mea! Suntem soț și soție.

– Refuz ca această căsnicie să-mi fie lanț la picioare și pereche de cătușe la mâini.

– Pleci și petreci noaptea cine știe pe unde, apoi te întorci ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat? Vrei să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic?

Grace era dincolo de starea de şoc şi nu mai putea, nu mai voia să se controleze.

– La naiba, femeie! Unde am fost şi ce am făcut este exclusiv treaba mea.

Se îndreptă spre dormitor, însă Grace nu avea de gând să se dea bătută.

– Ai fost la o femeie, nu-i aşa? Inima stătea să-i spargă pieptul.

– Da, dragă, am fost cu o femeie.

– Cum o cheamă?

Răspunsul lui Dan se limită la un hohot de râs lipsit de umor.

– Am dreptul să ştiu.

Refuză să-i răspundă. Apropiindu-se de comodă, îşi alese un set de lenjerie curat.

– N-am timp de certuri din astea.

– *Tu* nu ai timp? repetă ea, neştiind ce să mai spună. După toate aceste şocuri, pentru o clipă se temu că avea să leşine.

Dan se îndreptă spre baie. Grace o luă în direcţia opusă şi izbi uşa dormitorului cu atâta putere, încât tabloul cu fotografia de la ceremonia de absolvire a fetelor zbură de perete şi se făcu zob pe podea. Oripilată de ceea ce făcuse, se uită la chipurile fericite ale copiilor ei şi simţi cum dinţii îi scrâşneau de frustrare.

– N-ai decât să te duci la dracu'!

Uşa dormitorului se deschise, înfăţişându-i un Dan cu o privire împietrită.

– Am fost acolo, Gracie. Altfel cum crezi că se cheamă ultimii treizeci şi cinci de ani din viaţa mea?

Grace nu apăru la următoarea oră de sport. Olivia ştia că relaţia ei cu Dan se înrăutăţise după dispariţia lui temporară. Nu-i explicase în nici un fel motivul pentru care lipsise soţul ei şi nici locul unde fusese acesta, iar ea nu insistase. Dacă era vorba de o altă femeie, problema nu putea fi rezolvată decât între cei doi soţi. Cu toate acestea, îşi făcea griji.

Pe lângă asta, mai avea şi alte preocupări, iar în fruntea priorităţilor trona Justine.

Fiica ei o evita din nou, în pofida eforturilor ei de a construi punți între ele. Și-ar fi dorit să fie la fel de apropiate pe cât era ea cu mama ei, Charlotte. Spera că nu era prea târziu pentru asta și era pregătită să facă concesii. Își promise să nu ridice cu nici un chip subiectul lui Warren Saget. Nu-și dorea decât să petreacă un moment fericit alături de fiica ei.

Olivia o invitase pe Justine sâmbătă la prânz, iar tânăra acceptase. Cu ajutorul unei vechi rețete de-a mamei sale, pregătise o salată de pui ca fel principal. În ceea ce o privea, ar fi preferat să mănânce la restaurant, căci ar fi fost mai simplu pentru toată lumea. Apartamentul ei oferea însă o atmosferă mai relaxată, mai informală și, cu siguranță, mai intimă. La restaurant riscau întotdeauna să dea peste cineva cunoscut care să le deturneze discuția.

Justine se prezentă la timp și îi oferi un mic buchet de zarnacadele, împreună cu un sărut politicos pe obraz.

– Ce drăguț din partea ta, sunt superbe! exclamă Olivia grăbindu-se să pună florile într-o vază, pe mijlocul mesei din sufragerie.

– Nu ne-am mai întâlnit de mult la prânz, comentă Justine în timp ce culegea o grisină de pe masă.

– De prea multă vreme. Olivia scoase salata din frigider, umplu două farfurii și le aduse la masă. Pe aragaz, o mică oală de apă era deja pregătită pentru ceai.

Se uită la superba ei fiică și, dintr-odată, simți nevoia irepresibilă de a-i vorbi direct din inimă:

– Nu cred că ți-am spus suficient de des cât de mult te iubesc.

Preț de o clipă, Justine nu știu cum să reacționeze, apoi zâmbi cu subînțeles.

– Vorbești așa din cauza lui James?

– Cum adică? Ideea era la ani-lumină distanță de adevăr, se gândi Olivia.

– Știu că vestea căsătoriei lui fără să anunțe pe nimeni și fără să vă consulte a fost un șoc pentru voi.

– Nu are nici în clin, nici în mânecă cu fratele tău, ci este vorba doar de noi două. Fără să vrea, Olivia se simțea tot mai iritată, nu numai de fiica ei, ci și de ea însăși.

De ce e atât de dificil să-i spui copilului tău cât de mult ţii la el?

- Ah, mamă, nu începe.

- Ce să încep?

- Eşti preocupată de relaţia mea cu Warren şi...

- Nu, nu are legătură nici cu prietenul tău.

- Prietenul? O spui de parcă ar avea şaisprezece ani, râse sarcastic fiica ei.

- Justine, spuse Olivia încercând să-şi controleze nervozitatea, îţi repet, nu e vorba nici de fratele tău, nici de prietenul tău, nici de locul tău de muncă sau de orice altceva. Sunt mama ta şi, în această calitate, vreau să pot vorbi cu tine, să ne împărtăşim ideile şi grijile, să ne bucurăm împreună şi sper că şi tu vrei acelaşi lucru. Te-am simţit puţin înstrăinată zilele astea. Te-am simţit distantă. Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar nu-mi place când eşti aşa. Te iubesc.

„Dacă dă ochii peste cap, nu ştiu ce sunt în stare să fac. Poate o să mă podidească plânsul", se gândi Olivia.

Justine nu făcu o faţă plictisită şi nici nu-i aruncă vreo remarcă acidă; în realitate, părea să-şi găsească cu greu cuvintele. Rămase tăcută şi apoi, când îi întâlni privirea, murmură:

- Şi eu te iubesc, mamă.

Olivia îşi înghiţi nodul din gât şi ridică furculiţa. Poate că, până la urmă, mai era o şansă de reconciliere între ele.

- Despre ce vrei să vorbim? o întrebă Justine.

Nu ştia exact. Trecu mintal în revistă un număr de subiecte şi îşi aminti de o notiţă din ziarul de miercuri. Ţinând ascunsă sursa, pentru a nu deturna discuţia către prietenia ei cu Jack Griffin, o întrebă ca din senin:

- Anul acesta aveţi reuniunea de zece ani de la absolvire?

- Da, ştiu, oftă fiica ei lăsând furculiţa pe marginea farfuriei.

- Te duci, nu-i aşa?

- De fapt, nu sunt prea sigură.

- De ce? insistă Olivia.

De fapt, cunoștea răspunsul. Era vorba de Warren. Fiica ei s-ar fi simțit jenată să se afișeze cu un bărbat care ar fi putut să-i fie tată. Cel mai probabil, Warren ar fi refuzat să participe.

– Ar trebui să merg singură. E destul de rău că sunt necăsătorită, darămite să las impresia că n-am nici un partener!

– Ai mai mulți prieteni singuri care vor participa.

– Da, posibil.

Era exact genul de eveniment ce i-ar fi putut deschide ochii. Olivia spera că dacă Justine își reîntâlnea colegii din liceu avea să priceapă cât de nepotrivit era pentru ea omul de afaceri.

– Vom avea o întâlnire peste câteva zile, zise Justine.

Fusese printre cei mai buni elevi din liceu, cu siguranță era implicată în pregătirea petrecerii. Mai mult, cum era și managerul băncii locale, comitetul de organizare ar fi profitat de experiența ei financiară.

– Îi vei ajuta?

– Probabil, oftă Justine pe o voce resemnată. Îți amintești de Julie Wyatt și de Annie Willoughby? Nu le-am mai văzut de ani de zile, dar amândouă locuiesc în Cedar Cove.

Olivia își amintea destul de bine ambele familii.

– Și Seth Gunderson a rămas în oraș, zise ea.

Seth fusese cel mai bun prieten al lui Jordan. Era la pescuit cu tatăl lui în Alaska atunci când se produsese accidentul, iar Olivia nu putuse uita niciodată scrisoarea de condoleanțe trimisă de puștiul de numai treisprezece ani. Acele câteva rânduri stângace, într-o scurtă și elocventă expresie a solidarității, îi merseseră la suflet.

– Întotdeauna mi-a plăcut de Seth, spuse ea gânditoare. Oare ce s-o fi ales de el?

– Habar n-am. Știu că tot pescuiește în fiecare vară în Alaska, ceea ce înseamnă că probabil nu va participa la reuniune.

Asta o întristă pe Olivia. Dacă ar fi putut alege un soț pentru fiica ei, Seth ar fi fost acela.

– Ah, nu, mamă, nu... Justine flutură dezaprobator un deget. Știu unde bați. Vrei să mă cuplezi cu el, dar nu sunt interesată.

– Dar de ce nu-ți place?

– În primul rând, poate pentru că nu prea are minte?

– Justine, știi foarte bine că nu-i adevărat!

– Și că tot ce l-a interesat vreodată a fost sportul?

– *Era* bun la sporturi, nu se poate nega.

Seth fusese vedeta absolută la fotbal și baschet în toți cei patru ani de liceu.

– E doar un pescar, mamă!

– E un om vrednic, Justine. Nimeni nu trebuie să se rușineze cu meseria lui.

Olivia se încruntă puțin. Doar nu crescuse o snoabă!

– Asta e o critică la adresa lui Warren?

– Nu! Vorbim numai despre Seth. Olivia avea oroare să intre într-o astfel de dispută.

– Mamă, locuiește pe un iaht, în port. Îmi place de el, nu mă înțelege greșit, dar e un sălbatic. N-am mai vorbit cu el de la terminarea liceului și, sincer, mă îndoiesc că am avea mai multe în comun acum decât atunci.

– Draga mea, spuse Olivia reprimându-și un oftat, în nici un caz nu sugeram că Seth ar fi potrivit pentru tine. Într-o bună zi îți vei găsi alesul inimii, sau poate, cine știe, deja l-ai găsit. Ultimele cuvinte îi ceruseră un efort de voință supraomenesc, dar dacă fiica ei ar fi făcut pasul să se mărite cu Warren, n-ar fi avut încotro și l-ar fi primit în familie.

– Am fost atât de ușurată când m-a sunat James să-mi spună că s-a căsătorit și că Selina e însărcinată.

– Ușurată? Oliviei i se părea o reacție atipică.

– Mi-a luat o povară de pe umeri. Știu că-ți dorești nepoți și mă bucur că vei avea, dar, din păcate, nu de la mine, zise fiica ei susținându-i privirea.

– Justine...

– Ascultă-mă și pe mine, te rog, mamă, măcar o dată. Nu vreau să mă mărit sau să fac copii. Înțeleg că ești permanent îngrijorată de relația mea cu Warren, dar

nu ai motive. Se poartă frumos cu mine și îmi face plăcere compania lui, însă nu am intenții serioase în ce-l privește.

– Adică, nu vrei să te măriți?

– Știu că poate e dezamăgitor pentru tine, dar nu mă interesează deloc cariera de soție și de mamă.

Olivia lăsă ultimele cuvinte să-i pătrundă bine în suflet, după care rosti cu solemnitate:

– Așa cum ți-am spus deja, nu te iubesc pentru ceea ce faci, ci pentru ceea ce ești, Justine.

– Îți mulțumesc, mamă.

Apoi, ca și cum un duh al păcii ar fi coborât între ele, începură să mănânce cu gesturi egale, în liniște.

În fiecare după-amiază când sosea la lucru, Cecilia scruta orizontul, dincolo de micul golf, către șantierul Bremerton, unde se afla încă vasul *John F. Reynolds*. Trecuse mai mult de o săptămână de la cina ei cu Ian și nu mai știa nimic despre el. Îi promisese că avea s-o contacteze înainte de plecare. Se părea că portavionul mai necesita încă unele reparații.

Pe de altă parte, știa foarte bine că nu avea nici un motiv să se simtă frustrată. Ian nu era obligat s-o caute, decât poate pentru a-i lăsa cheile de la mașină, așa cum promisese.

Masa și filmul fuseseră minunate, ca și partida de sex ce urmase. Până la plecarea lui precipitată, Cecilia își închipuise că relația lor avea din nou un viitor. Acum, nu mai știa ce să creadă. Mai mult, era oripilată de gândul că făcuseră dragoste fără prezervativ, deși șansa de a rămâne însărcinată era redusă. Se părea că nu-și învățase lecția din prima. Când se găsea în brațele lui se simțise dorită și în siguranță. Apoi, el se îmbrăcase și ieșise pe ușă ca și cum n-ar fi știut cum să scape mai repede. Iar acum, această tăcere suspectă. Nu mai înțelegea nimic.

Poate că aștepta să-i telefoneze ea. Nu-și mai amintea dacă stabiliseră ceva la plecare. Nimic important, nimic

demn de reţinut. La momentul respectiv ştia doar că n-ar fi vrut ca el să plece, dar nu putea să-l oprească.

Cu cât se gândea mai mult să-l sune, cu atât ideea părea mai tentantă. La sfârşitul turei de luni seară, se hotărâse. Avea să-l caute marţi, imediat după ce termina cursurile. Prin urmare, toată dimineaţa nu făcuse altceva decât să se uite la ceas. Nu avea idee care era programul echipajului. Spera că Ian putea vorbi sau că măcar i se permitea să-i lase un mesaj. În orice caz, ştia că avea un telefon mobil, al cărui număr şi-l notase în agendă în urmă cu peste un an. În cele din urmă, îl sună de la un telefon public din campusul colegiului. După patru sonerii, intră robotul invitând-o să lase un mesaj.

– Ian, sunt eu, Cecilia, începu ea pe o voce din care răzbătea nesiguranţa. Nu mai ştiu nimic despre tine, şi mă întrebam dacă nu te-ai răzgândit cu maşina... Dacă ai alte planuri, nu e nici o problemă, a mea funcţionează foarte bine. Vorbim mai târziu... fireşte, dacă vrei.

Ultima parte suna atât de defensiv, încât o enervă la culme. Ian o dorise cu ardoare în seara aceea, dar, după toate aparenţele, nu era interesat decât de sex. Închise repede telefonul simţindu-se umilită. Ce bine ar fi fost dacă n-ar fi dat frâu liber impulsului necugetat de a-l contacta!

Miercuri după-amiază, când ajunse la lucru, Cecilia era convinsă că Ian îşi bătuse joc de ea. Făcea faţă cu greu valului de clienţi de la ora prânzului, când tatăl ei apăru din sala de bar.

– Te caută cineva la telefon.

– Pe mine? întrebă cu inima strânsă, nevenindu-i să creadă. Nu putea fi decât Ian, nimeni altcineva n-ar fi sunat acolo.

– Poţi să vorbeşti de la bar, îi spuse Bobby uitându-se în jur după patron.

Cecilia abandonă farfuriile pe care trebuia să le servească şi se repezi în încăperea alăturată cu mâinile umede şi gura uscată de emoţie.

– Cecilia Randall la telefon, zise, așteptându-se să audă vocea soțului ei.

– Aici este Andrew, Andrew Lackey, îți amintești de mine? Ne-am cunoscut la barul unde lucrezi.

– Desigur. Unde este Ian?

Poate că fusese transferat din nou cine știe pe unde. Armata avea prostul obicei să-și bată joc de oameni.

– Ascultă-mă, m-am gândit că trebuie să-ți spun. Soțul tău e în spital.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea simțind c-o lua cu fiori.

– A căzut de pe o pasarelă și s-a lovit la coloană și la cap. Nu e grav, dar doctorii au decis să-l țină sub observație.

– Când a căzut?

– Ieri de dimineață. N-ai de ce să-ți faci griji.

– Am înțeles, îți mulțumesc.

Închise telefonul și se repezi să-l caute pe tatăl ei.

– Ian a fost rănit... trebuie să mă duc la spital. Găsești pe cineva să-mi țină locul, te rog?

– Nici o problemă. Du-te. Mă ocup eu de toate.

Cuprinsă de un val de emoție, se repezi la pieptul lui.

– Îți mulțumesc, tată.

Ochii îi străluceau plini de lacrimi.

– Gata, fără sentimentalisme. Transmite-i sănătate din partea mea lui Ian și spune-mi dacă ai nevoie de ajutor.

– Așa voi face, mai apucă să spună înainte de a-și culege cu gesturi rapide haina și poșeta.

Drumul până la Spitalul Militar din Bremerton părea să dureze o veșnicie. Mașina ei tușea un fum gros, negru, când ieși din autostradă și se angajă pe breteaua ce ducea în parcarea spitalului.

Află repede unde trebuia să ajungă și se repezi în lift. Ajunsă pe culoar, se opri o secundă pentru a-și aranja ținuta, apoi identifică salonul lui Ian și bătu la ușă. Cum nu venea nici un răspuns, apăsă pe clanță. La vederea soțului ei nu-și putu reține o exclamație de groază. Andrew o mințise încercând să o liniștească. Situația era

mult mai gravă. Ian își ridică țeasta complet bandajată, cu excepția ochilor, și scoase un mormăit dezaprobator când o văzu.

– Ce s-a întâmplat, Ian?

– Ce cauți aici? mormăi el pe un ton din care rezulta clar că era ultima persoană pe care își dorea să o vadă.

– Păi, m-a sunat Andrew și...

Ian schiță o grimasă de durere. Nici nu era de mirare, se gândi Cecilia. Jumătate din față îi era umflată și vânătă. Nu putea deschide ochiul stâng, iar brațul îi era bandajat strâns.

– În ce salon e celălalt tip? îl întrebă, sperând să destindă atmosfera cu o glumă.

Bărbatul nu avu nici o reacție.

– Ian, ce se întâmplă? Nu te bucuri să mă vezi?

– Nu ți-am cerut să vii aici, îi răspunse el cu o voce cavernoasă.

– Știu. Am venit să mă asigur că ești bine îngrijit. Nu menționă că-și riscase locul de muncă. Tatăl ei o asigurase că avea să se ocupe el de clienți, dar era conștientă că nu vorbise cu șeful și că plecase fără permisiune.

– După cum vezi, sunt în plină formă, așa că acum poți pleca.

– Nu e nevoie să-mi răspunzi atât de grosolan.

– Dacă încă nu ți-ai dat seama, nu țin neapărat să am companie.

– Bine, făcu ea retrăgându-se spre ușă.

– Hai, ieși afară!

– Dacă asta simți tu... Cuvintele lui o aduseseră aproape la lacrimi.

– Pleacă! mai apucă el să strige înainte de a cădea la loc pe perne răpus de durere.

Făcând stânga-împrejur, Cecilia ieși cu pași mari din salonul unde nu era bine-venită. Dacă nu avea nevoie de grija sau de iubirea ei, atunci nici ea nu avea nevoie de el.

– Cecilia! mai apucă să audă pe când ușile liftului se închideau.

Hotărî că i se păruse. Poate că era momentul să se întâlnească din nou cu avocatul ei. Refuza să mai fie soția unui om care o trata astfel.

capitolul 8

Venise luna martie cu ploile ei, iar ultimul lucru pe care și-l dorea Justine Lockhart era să se întâlnească cu o gașcă de foști colegi pentru a planifica un eveniment la care probabil nici nu avea să participe. Dar exact asta urma să facă. După cum prezisese, fusese contactată de comitetul de organizare și, într-un moment de slăbiciune, făcuse greșeala să accepte să-i ajute.

Mai mult, Justine se apucase să-i vorbească și lui Warren despre reuniunea de zece ani. Bărbatul nici nu dori să afle detaliile, refuzând pe loc s-o însoțească. După toate ședințele plicticoase la care fusese obligată să asiste, după toți partenerii lui afaceri pe care trebuise să-i suporte, spera ca măcar atâta lucru să facă și el pentru ea. Se părea că se înșelase.

El încercă să îndulcească pilula cu un colier de safire și o invitație la cină. În trecut, Justine acceptase bucuroasă aceste scuze sub forma unor bijuterii, iar lucrurile reveniseră la normal. Îi cunoștea defectele lui Warren și alesese să nu le bage în seamă. Putea fi amuzant și îi plăcea s-o răsfețe în schimbul companiei ei. Aranjamentul putea părea egoist, dar, în realitate, era avantajos pentru amândoi. În plus, deși era foarte bogat, ducea lipsă de prieteni. Nu-și făceau iluzii, relația lor nu avea să fie de lungă durată, și fiecare știa ce putea să aștepte de la celălalt.

Reuniunea de planificare avea loc acasă la Lana Sullivan, care se căsătorise cu Jay Rothchild. În cei zece ani de la absolvire nu-și vorbiseră niciodată.

– Justine! o salută Lana entuziast, strângând-o în brațe ca și cum ar fi fost prietene de-o viață. Haide, intră. Uite, au mai venit Seth și Mary.

O singură privire aruncată în cameră îi fu suficientă pentru a constata că Mary era gravidă în câteva luni.

– Mary, mă bucur să te văd, îi spuse zâmbind, apoi îl salută pe Seth.

Atletul şcolii nu se schimbase prea mult – cel puţin, fizic. Era la fel de înalt şi de bine făcut, deşi se îngrăşase puţin şi avea o atitudine mai matură. Rămăsese surprinzător de blond. Nu şi-l amintea atât de atrăgător, dar anii de liceu nu mai erau decât o amintire înceţoşată pentru ea.

– Care mai e viaţa ta? o întrebă Mary.

– Lucrez la First National Bank, răspunse Justine dând din umeri.

Terminase colegiul cu o diplomă în istorie care, din păcate, nu se tradusese într-o carieră.

– Am auzit că eşti chiar manager, spuse Seth admirativ.

– Aşa este. Remarca lui o luă puţin prin surprindere, ştiind că nu se număra printre clienţii ei.

Jenată, ocupă un scaun vizavi de Mary, îşi înfipse palmele sub pulpe şi se angajă într-o conversaţie politicoasă cu micul grup, refuzând cana de cafea ce i se oferise. N-ar fi putut spune când, dar, progresiv, atmosfera încordată se transformase într-un dialog relaxat. În scurt timp, se surprinse râzând cu poftă alături de oameni care nu erau mai mult decât nişte cunoştinţe pentru ea.

Întâlnirea luă sfârşit după stabilirea programului de evenimente şi formarea comitetelor specializate, iar Justine plecă odată cu Seth.

– Ai mâncat ceva azi? o întrebă el plin de tupeu, lăsând-o cu gura căscată. Îi flutură cheile de la maşină pe la nas în aşteptarea răspunsului.

Justine înţelese că la mijloc era mai mult decât o simplă întrebare, că tocmai primise o invitaţie.

– Nu, chiar nu am apucat. Ai chef de companie?

În realitate, Warren o întrebase când termina şi promisese să o scoată la o gustare, dar parcă nu avea chef de el.

– Sigur, răspunse Seth.

Bărbatul, descoperise ea în timpul reuniunii, nu semăna deloc cu cel pe care şi-l amintea. Nu-i luase mult timp să constate că nu avea nici un motiv să-l considere

un sportiv lipsit de creier. Avea simțul umorului și un râs autentic. Îi plăcuseră ideile lui, ce dovedeau atât imaginație, cât și spirit practic.

Conduseră separat până la D.D.'s, un restaurant cu fructe de mare foarte la modă, situat aproape de portul civil. Localul se deschisese în vara precedentă, dar Justine nu fusese acolo decât la prânz, niciodată pentru cină.

Cum era deja trecut de ora opt seara, găsiră loc fără probleme. Chiar o masă bună, la una dintre ferestrele ce dădeau spre port, de unde puteau vedea în zare luminile de la șantierul naval Bremerton. Justine aruncă o privire peste meniu și se decise rapid.

– Greu de crezut că am terminat liceul acum zece ani, nu-i așa? spuse ea. Nimeni nu arată *atât* de diferit, cu excepția lui Mary, evident.

– Nu știu ce să cred despre reuniunea aniversară, mărturisi Seth.

– De ce? îl întrebă Justine mirată.

– Dacă particip, voi fi singur, iar asta mi-ar afecta imaginea. Înțelegi?

Rânjetul lui dezveli o dantură perfectă, iar Justie nu se putu împiedica să zâmbească.

– Sunt sigură că fetele erau grămadă pe tine în liceu.

– Mai puțin cea pe care o doream cu adevărat. Ochii lui albaștri se înfipseră ferm în ai ei.

– Glumești? Ai fi putut ieși cu oricine.

– Nu cu tine.

– Cu mine? Voiai să te întâlnești *cu mine?* Era probabil o glumă proastă, dar poate că vorbea serios. Ce vrei să spui? îl întrebă cu o voce pierită.

– Mă îndrăgostisem nebunește de tine.

– Dar nu m-ai invitat niciodată în oraș.

– Ai fi acceptat dacă o făceam?

Justine nu știa ce să răspundă la această întrebare.

– Mă considerai un sac de mușchi fără prea multă minte, și nu te condamn pentru asta. De câte ori mă aflam în preajma ta eram atât de emoționat, că nu puteam vorbi. Când erai pe aproape, parcă nu puteam spune sau face nimic așa cum trebuie. Apoi, mă simțeam

atât de prost, încât îmi venea să mă ascund de lume zile întregi.

– Nu aveam nici o idee, răspunse ea scuturând uluită din cap.

– Norocul meu! chicoti el, apoi reluă lectura meniului ca şi cum subiectul ar fi fost închis.

Chelneriţa sosi cu un coş de pâine fierbinte, le luă comanda rapid şi se îndepărtă. Justine se întinse după o feliuţă de pâine neagră gândindu-se că, probabil, flacăra pe care i-o stârnise în liceu se stinsese de mult.

– Şi eu voi merge la reuniune singură, cred.

– Tu? exclamă el prefăcându-se mirat. Credeam că eşti cu tipul ăla, Saget.

– Da, suntem oarecum împreună... Nu prea ştia cum să-i explice relaţia ei cu Warren. Poate era mai bine să nu încerce deloc.

– Nu te întâlneşti şi cu alţi tipi?

Justine nu era sigură că voia ca Seth să o considere disponibilă. Mărturisirea lui avusese un efect straniu asupra ei. Îi venea să râdă în hohote. De-a lungul studiilor se simţise înaltă şi neîndemânatică, întotdeauna evoluând în afara cercului vedetelor. Era prea serioasă şi prea inteligentă pentru a fi populară după standardele liceului.

– Stai liniştită, nu trebuie să-mi răspunzi la întrebare. Îmi pare rău dacă te-am pus într-o situaţie neconfortabilă.

– Nu e nici o problemă, doar că nu ştiu ce să spun. Nici n-am îndrăznit să visez... puteai avea orice fată doreai! Nu prea am avut relaţii intime în liceu. Pentru mine a fost o experienţă neplăcută.

– Din cauza lui Jordan?

Atât de puţini rosteau numele fratelui ei decedat, încât îndrăzneala lui o şocă.

– Parţial şi din cauza asta. Eram foarte apropiaţi. După tragedie nimic nu a mai fost la fel.

– Nici pentru mine.

Firesţe, Justine era la curent cu prietenia dintre cei doi băieţi, dar nu se aşteptase ca ea să fie atât de profundă şi să producă asemenea efecte.

– Multă vreme după aceea m-am gândit că, dacă eram cu el în ziua aia, poate aș fi reușit să-l salvez.

Justine își aminti că și ea gândise la fel în ziua accidentului. Simțind că era pe punctul de a izbucni în lacrimi, își întoarse repede capul.

– Poate că e mai bine să nu vorbim despre Jordan. A trecut multă vreme de atunci, spuse ea într-un sfârșit, cu ochii fixați în zare, spre luminile șantierului Bremerton.

Acela fusese un moment de cotitură în viața ei. Nu-și pierduse doar fratele, ci și familia, sentimentul de siguranță, respectul de sine. De la vârsta de treisprezece ani bântuia prin propria viață căutând un țel – ceva în care să se poată întrupa din nou.

Rămaseră amândoi tăcuți, agățați în trecut, apoi făcură un efort conștient să-și revină. Până la sosirea comenzilor, conversau din nou veseli și relaxați. Se lungiră la cafea, părând la fel de dornici să mai stea împreună. Când restaurantul se închise, la zece, Seth îi propuse să-i arate iahtul pe care locuia, *Silver Belle*, iar ea acceptă.

– Nu e cine știe ce.

Justine nici nu se aștepta la ceva ieșit din comun; cu toate acestea, era curioasă. Se îndreptară către portul de agrement, apoi, sub briza răcoroasă a mării, păși pe debarcaderul ud de ploaie. Seth se deplasa degajat pe scândurile mișcătoare, însă ea rămăsese puțin în urmă. Când își dădu seama, bărbatul se întoarse și îi întinse mâna. Fu uluită de forța ce o simți în degetele lui. Avea mâinile unui om obișnuit cu munca fizică. Observația îi aminti cuvintele mamei sale: „E un om muncitor, Justine, și nu e nimic rușinos în asta".

În timpul discuției, aflase că Seth nu doar că locuia în port, dar îl și administra în lunile reci de iarnă. Vara se ducea în Alaska să lucreze pe unul dintre uriașele pescadoare de acolo. Tată și bunicul lui fuseseră și ei pescari. După cum îi plăcea să afirme, pescuitul era în sângele familiei.

Seth păşi pe puntea vasului cu pânze lung de aproape şapte metri şi o ajută pe Justine să urce la bord şi să coboare sub punte. Apartamentul lui era mic, dar curat.

– Cafea?

– Nu, mulţumesc, am băut destulă. Nu voia să-i dea de lucru, mai ales că nu plănuia să zăbovească prea mult.

Seth rămăsese stingher, cu mâinile în buzunarele sacoului, neştiind ce să mai facă. Vizita locuinţei sale durase cam un minut.

– Hai să te conduc la maşină.

Justine îi fu recunoscătoare. Se cam temea să se întoarcă singură pe docul mişcător. Seth o luă din nou de mână şi merseră tăcuţi până la maşină. Înainte de a deschide portiera, se întoarse către el.

– Mulţumesc. Cina şi vizita la tine mi-au făcut plăcere.

– Şi eu mă bucur că am petrecut seara împreună. Vei mai participa la întâlnirile de planificare?

– Nu sunt sigură, dar aşa cred. Şi tu?

– Voi participa, atâta timp cât mai sunt în oraş.

Seth urma să plece din nou în Alaska. Spre mirarea ei, gândul acesta o întristă. Ajunsese la Lana convinsă că nu mai avea nimic în comun cu toţi oamenii aceia şi era fericită să afle că, de fapt, avea. Cu unul dintre ei, cel puţin...

– O să-mi fie dor de tine, îi spuse.

– Nu glumeşti?

Brusc, înainte ca ea să aibă şansa să se apere, o trase în braţele lui şi o sărută pe gură.

Pe deplin conştientă de ceea ce i se întâmpla, Justine închise ochii şi răspunse pozitiv asaltului acelor buze umede şi calde. Prinsă în îmbrăţişarea lui, îşi dădu seama că asta îşi dorise. Îşi dorise atât de mult...

Sărutul lui era tandru şi jucăuş. Nu se aşteptase la atâta delicateţe de la o asemenea namilă de bărbat, dar Seth Gunderson se dovedise toată seara plin de surprize.

Portavionul *John F. Reynolds* plecase fără ca Ian să-i mai dea vreun semn. I se părea normal să plece fără să-şi ia la revedere de la ea, îşi spuse Cecilia cu amărăciune.

Ultima lor întâlnire fusese atât de penibilă, încât nu-i mai păsa deloc dacă avea să-și mai revadă fostul – în curând – soț.

– Ești OK, fetițo? o întrebă tatăl ei duminică dimineața, când Cecilia se duse la restaurant să-și încaseze salariul.

– De ce n-aș fi? îl repezi ea.

– N-am zis nimic, zise el ridicând mâinile împăciuitor.

Regreta că ridicase tonul, dar, în ultima vreme, Bobby o irita cu încercările de a-i deveni prieten și confident, roluri pe care ea nu le putea accepta.

– Cum merge școala? o întrebă, insistând să facă conversație.

– De ce te preocupă, așa, brusc?

Nu o încurajase în nici un fel când îi spusese că s-a înscris la cursuri.

– N-am un motiv anume, mormăi el.

– Îmi pare rău, n-am vrut să fiu rea, oftă Cecilia, neștiind nici ea de ce reacționa așa.

– Ce te frământă, micuțo? În ultimele două săptămâni nimeni nu s-a putut înțelege cu tine.

– Nu-i adevărat.

Bobby se încruntă, păru pe punctul de a protesta, apoi dădu din umeri.

– Cum zici tu...

– Sunt obosită. Lucrez până târziu și trebuie să mă trezesc devreme ca să merg la școală.

O scuză îndoielnică, dar mai mult nu dorea să dezvăluie. Lipsa de somn explica multe, dar nu totul.

– Așadar, te duci în continuare la cursurile alea?

Părea să-și închipuie că până acum ar fi trebuit să se plictisească.

– Da, merg în continuare la colegiu și îmi place provocarea, în ciuda oboselii.

– Ian e pe aici? întrebă el prudent.

– Nu tocmai, răspunse ea nonșalant. Vasul lui a plecat la începutul săptămânii.

Ca și cum ar fi putut să nu știe. Presa, atât cea din Seattle cât și cea locală, relatase pe larg despre portavionul

reparat ce părăsea baza pentru a doua oară în numai o lună.

– Ai vorbit recent cu el?

Cecilia observă că Bobby menținea o distanță prudentă între ei, pregătit parcă să o ia la sănătoasa dacă o enerva din nou.

– Știi că suntem în plin divorț.

– Știu, cum să nu știu, dar m-am gândit că poate există posibilitatea unei împăcări.

Cecilia începuse să creadă și ea în această variantă, iar speranțele îi crescuseră după cina romantică și partida de sex ce urmase. Fusese chiar entuziastă. Era ca atunci când începuseră să iasă împreună. Apoi, când el plecase din dormitor fără un cuvânt, totul se schimbase și nu putea înțelege de ce.

– Ar fi bine dacă v-ați împăca, zise Bobby.

– Și eu mi-aș fi dorit ca tu și mama să rămâneți împreună, și la ce a ajutat? îi răspunse Cecilia plină de resentimente, după care își luă cecul și ieși trântind ușa în urma ei.

Era furioasă fără motiv. Tatăl ei o enerva, colegii o enervau, parcă nu mai suporta pe nimeni în ultima vreme, ceea ce nu-i stătea în fire. Bobby nu dorea decât să o ajute, și ea sărise imediat la el. Doar în perioada de sarcină mai fusese atât de prost dispusă. Acum însă, nu mai avea această scuză; ciclul menstrual se prezentase la timp – slavă Domnului! Decise că nu era decât o stare proastă trecătoare.

Dacă tot luase salariul, se duse la băcănie și făcu provizii pentru toată săptămâna. Deși era o extravaganță pe care nu și-o putea permite, cumpără și un buchet de flori pentru Allison. Nu mai trecuse pe la cimitir de o săptămână, dar îi era greu să rămână departe. Din contră, trebuia să facă eforturi ca să nu se ducă în fiecare zi, așa cum o făcuse la început.

Și-ar fi dorit să fie mai mult decât o mamă bună; și-ar fi dorit să-i ofere fiicei ei tot ceea ce ea nu primise. Nu lucruri materiale, ci atenție, dragoste și siguranță. Dar, așa cum stăteau lucrurile, nu reușise să-i dea lucrul cel

mai important din lume: viața. Fiica ei fusese nedreptățită încă de la început, iar Cecilia eșuase, în ciuda bunelor sale intenții. Rațional, știa că nu avea de ce să-și facă reproșuri, dar emoțional... nu putea depăși sentimentul că ar fi putut face ceva, că *greșise* undeva. Doctorul îi explicase că era o reacție normală în astfel de cazuri extreme și o sfătuise să caute rapid un psiholog. Cecilia nu fusese capabilă să-și recunoască slăbiciunea.

Pe la mijlocul după-amiezii ajunse la cimitir. Cu lacrimi în ochi, se îndreptă către secțiunea unde se găsea mormântul fiicei sale. Din când în când se oprea să dea la o parte frunzele sau iarba de pe câte o piatră funerară, citind numele și datele, întrebându-se cum pieriseră toți acești oameni.

Odată ajunsă la locul de veci al lui Allison, remarcă un buchet proaspăt. Margarete aurii, florile ei preferate. Ian. Nu putea fi decât Ian. Nu o sunase să-i spună că pleacă în misiune, dar își făcuse timp să-și viziteze fiica. Cecilia se aplecă și puse propriul buchet lângă cel al soțului ei. Mângâie margaretele cu vârful degetelor, întrebându-se dacă erau pentru ea.

Nu, se decise, întărindu-se contra emoțiilor ce începeau să iasă la suprafață. Ian îi arătase foarte clar că nu o dorea în viața lui. Îi dorea doar trupul, nu pe ea ca întreg. Mesajul fusese perfect limpede. Îi ordonase să iasă din salonul de spital în termeni fără echivoc. Și nici gând de vreun telefon de scuze. Bine, la naiba! Oricum nu avea nevoie de mașina lui.

Pe de altă parte, cu cât insista mai mult că nu avea nevoie de el, cu atât era mai puțin convinsă. Dar ce conta? Era în întregime vinovat pentru depresia și suferința prin care trecuse. Încă o dată, îl acceptase în sufletul și în patul ei... Acum, suporta consecințele.

O durea că Ian plecase din Bremerton fără un cuvânt de rămas-bun. Nici „la revedere", nici „îmi pare rău", nimic. Fusese brutal și irațional, nu pentru prima dată, de altfel.

Înapoi în micul ei apartament, Cecilia încercă să-și facă temele la engleză, dar nu reuși să se concentreze.

Poeţii romantici englezi îi împingeau mintea pe cărări periculoase.

Soneria telefonului o făcu să tresară speriată. Cu un oftat teatral, ridică receptorul.

– Da? răspunse fără chef.

– Bună! auzi o voce veselă. M-am gândit că ar fi momentul să facem cunoştinţă, sunt Cathy Lackey.

– Cine?

– Cathy Lackey, soţia lui Andrew, prietenul lui Ian.

– Sunt pe mare, nu-i aşa?

– Au plecat acum trei zile. Cum, Ian nu te-a sunat?

– Nu. Încercă să pară dezinteresată, în ciuda durerii pe care o resimţea.

– Laşul! Îmi vine să-i dau una în părţile moi... mormăi Cathy.

– Aşa mă gândeam şi eu, spuse Cecilia zâmbind pentru prima dată în ziua aceea.

– Ascultă, ştiu că nu ne cunoaştem încă, dar aş vrea să fim prietene, ca Andrew şi Ian. Ne-am mutat aici în urmă cu câteva săptămâni şi nu prea cunoaştem pe nimeni.

– Nici eu nu am multe cunoştinţe de vârsta mea. Asta dacă nu le punea la socoteală pe colegele de la restaurant, dar niciodată nu se simţise parte din colectivul de la The Captain's Galley. Avea tendinţa să fie mai discretă, mai reţinută, iar copilăria ei fusese atât de haotică, încât avea mari dificultăţi să-şi facă prieteni. Sigur, adăugă peste câteva clipe. Hai să ne vedem.

În plus, prin intermediul lui Cathy ar fi putut să afle veşti despre Ian.

– Minunat. Ce faci diseară?

– Ce-mi propui?

– Am putea să facem floricele şi să închiriem un film.

– Îmi place ideea. Vin eu la tine sau vii tu aici?

– Dacă nu ai nimic împotrivă, aş veni la tine.

– Sigur, te aştept.

Cecilia se uită în jur şi hotărî că era destul de curat. Trebuia doar să dea cu aspiratorul şi să pună în ordine hârtiile şi cărţile răspândite peste tot.

– Poți să mă duci înapoi cu mașina?

– Da, nici o problemă. Vrei să vin să te iau?

– Nu, am mașina lui Ian.

Aceste cuvinte o loviră ca un baros, dar, înainte de a putea răspunde, Cathy o întrebă dacă îi convenea ora șase.

– E bine la șase, dar...

– Îți aduc cheile, talonul și asigurarea.

– De la ce?

– Da la mașina lui Ian. Trebuia să te sune, dar cum nu am avut nici un semn de la tine, mi-am închipuit că n-a făcut-o. Bărbații ăștia!

Cathy chicoti, iar Cecilia se încruntă, căci nu mai înțelegea nimic.

– Adică, vrea să folosesc mașina lui?

– Chiar a insistat în acest sens.

Era prea frumos ca să fie adevărat. Ceciliei nu-i venea să creadă. Soțul ei îi mai făcuse glume proaste, și nu era pregătită să încaseze încă una.

– Ți-a zis asta înainte sau după ce a intrat în spital?

– După. Mi-a dat cheile și m-a rugat să fac în așa fel încât să-ți parvină mașina.

Cecilia oftă adânc. În ciuda refuzului ei, Ian voia să-i lase mașina. Chiar îi păsa de ea.

– Ne vedem atunci la șase. Voi lua și un film în drum. O comedie. Ce părere ai de *Notting Hill*, l-ai văzut?

– Nu, nu l-am văzut. Mi-ar plăcea.

Ultima rețetă aflată de Charlotte – tartă cu ciocolată și nuci pecan – era și cea mai bună. O primise la înmormântarea tatălui unei vecine. Fusese o participare bună, așa cum ar fi fost de așteptat, deoarece Herbert trăise în Cedar Cove optzeci și unu de ani. Plăcinta putea fi un desert perfect de Paște, ceea ce nu însemna că nu avea să pregătească și checul ei tradițional cu nucă de cocos. Era preferatul familiei, deși, cu siguranță, nici Olivia și nici Justine nu aveau habar cât de greu se făcea.

Lui Charlotte îi plăcea să gătească la fel ca pe vremuri. Nu ar fi utilizat produse chimice pentru nimic în lume, ci se baza numai pe produse naturale, la fel ca bunica ei. Checul îi lua trei zile și începea cu o nucă de cocos proaspătă, dar merita cu prisosință. Tradiția era totul pentru ea.

Joi dimineață, așa cum era obișnuită, se duse la întrunirea grupului de tricotat de la Centrul pentru seniori. Prietenele ei bune stăteau în jurul unei mese rotunde, fiecare lucrând la proiectul ei. Unele tricotau pentru nepoți, iar altele pentru copiii orfani sau diferite opere de caritate. Nimic nu era mai frumos decât un pulover sau o păturică făcute cu drag, de mâini iubitoare.

– Bună, Charlotte, o salută Evelyn. Aproape terminase o cuvertură pentru fiica ei. Modelul era foarte drăguț și fusese deja realizat de alte membre ale clubului. L-ai mai văzut pe Jack Griffin?

Evelyn continua să aibă suspiciuni la adresa ziaristului. Așa era firea ei, mai ales de când învățase să navigheze pe internet. În cea mai mare parte a timpului, Charlotte prefera să-i ignore lipsa totală de încredere în semeni.

– Ne-am întâlnit chiar ieri-seară, răspunse ea nonșalant.

Se implicase serios în proiectul *Pagina seniorilor* și era mulțumită de ceea ce făcea. Lui Jack îi plăcuseră ideile ei și îi propusese să semneze un articol de fond săptămânal. Nu se prea pricepea la scris și nu era sigură că avea destule idei pentru a scrie atât de des, dar Jack avea încredere în ea. Primul ei editorial apăruse în *Pagina seniorilor* cu o săptămână înainte și inclusese o rețetă, un pic de istorie locală și câteva recomandări de cărți apărute recent, aflate de la prietena Oliviei, Grace.

– Ți-am încercat rețeta, îi spuse Helen în timp ce manevra andrelele cu iuțeală. Lucra la o bluză pentru nepoata ei de cincisprezece ani.

– Biscuiții cu brânză cheddar? Când venea vorba de rețete, Charlotte era cu trei luni în avans. Cum nu ducea niciodată lipsă de una nouă, îi era greu să se decidă pe care să o publice. Ah, doamnelor, trebuie să vă povestesc

despre tarta cu ciocolată și nuci pecan pe care am gustat-o săptămâna asta.

- La înmormântarea lui Herbert Monk? întrebă Bess. Se află imediat când se servește ceva bun pe la vreun priveghi.

- Mie să nu-mi faceți decât o lasagna cu broccoli, interveni și Evelyn, atunci toată lumea va ști că am murit și am ajuns în rai. Dar ia spune, Charlotte, ce mai face prietenul tău, Tom?

- Nu l-am văzut toată săptămâna, mărturisi ea rușinată. Fusese atât de prinsă cu ziarul, încât nu mai trecuse pe la Centrul de recuperare.

La ultima ei vizită, Tom fusese cam pleoștit. Încercase să-l înveselească, fără succes, deși o bărbatul o asculta și uneori chiar îi răspundea. Ca de obicei, Charlotte vorbise despre diverse lucruri. Îi spusese că pusese cheia într-un loc sigur, ceea ce păru să-l mulțumească.

- Nu cred că-i merge prea bine, zise Laura.

Laura era o persoană bine informată. Cu șapte copii trăind în localitate, știa mai bine ca primarul tot ce se petrecea.

- Serios? Charlotte spera că nu era ceva cu adevărat grav. În caz contrar, Janet Lester i-ar fi telefonat.

- Poți să te convingi singură.

- Chiar asta voi face după-amiază, răspunse ea, ușor enervată că Laura avea atâtea informații despre Tom. Cu toate acestea, era singura vinovată pentru că nu-și găsise timp să-l viziteze în ultima vreme.

După o oră își adună tricotajul și se îndreptă spre Centrul de recuperare. Fără a se mai opri pe la biroul lui Janet, se îndreptă direct către camera lui Tom. Aflase de la directoarea Centrului că bătrânul alesese de la început Cedar Cove, fără a explica de ce. Depozitul rămăsese, de asemenea, un mister. Nu-i spusese nimic și, când ea insistase, Tom se prefăcuse că dormea.

Luase la ea ultimul editorial publicat cu intenția să i-l citească, alături de o bucată de tartă cu ciocolată și nuci pecan pe care o păstrase special pentru el. Sperase

că această formă de scuze să fie suficientă pentru absența ei de două săptămâni.

Spre surpriza ei, camera lui Tom era pustie. Doctorii plănuiau să-l mute în Secția de terapie fizică, prin urmare se gândi că acolo trebuia să-l caute.

Îngrijorată de situația lui, se îndreptă către biroul lui Janet și bătu politicos la ușa întredeschisă.

- Charlotte, ar fi trebuit să te caut mai devreme, spuse Janet ridicându-se imediat.

- Chiar că ar fi trebuit. Era jenant să afle noutăți despre Tom de la prietenele ei.

- Te rog să mă ierți.

- Ce s-a întâmplat?

- Credem că a suferit un nou atac.

„Bietul Tom. Exact ce-i lipsea", își spuse în sinea ei.

- Cum se simte acum?

- Ah, înseamnă că nu știi... murmură Janet.

- Ce să nu știu?

O bănuială neagră începea să i se strecoare în suflet. Își trase un scaun și se așeză.

- Tom a murit noaptea trecută.

- A murit?

Nu ar fi trebuit să fie atât de șocată, ținând cont de sănătatea și de vârsta lui. Cu toate acestea, simțea că pierduse un prieten bun. În acest stadiu al vieții ei, moartea era tot mai frecventă. Își îngropase soțul cu câțiva ani în urmă și, de atunci, parcă în fiecare zi, citea ferparul cuiva cunoscut. Totuși, moartea lui Tom o impresionă peste măsură.

- Ți-e bine?

- Sigur, bravă Charlotte. În realitate, nu-i era bine deloc. Mâinile îi tremurau și o trecea o transpirație rece.

- Știu cât de mult ținea la prietenia voastră.

Charlotte căută o batistă prin poșetă. Ochii i se umpluseră de lacrimi.

- Vizitele tale însemnau enorm pentru el.

- Au trecut două săptămâni... n-am putut să vin.

- Nici nu aveai de unde să afli, o consolă Janet.

Știa că acesta era adevărul, dar nu putea scăpa de sentimentul că îl abandonase. Înainte de a începe munca

la ziar se oprea pe la el cel puțin o dată pe săptămână. Tom fusese primul om care îi ascultase editorialul. I-l citise chiar ea, și păruse să-l aprecieze. Nu ca Jack Griffin, care intrase cu pixul roșu prin text și i-l modificase drastic. De acord, nu avea experiență în domeniul jurnalistic, dar tot se simțise jignită. I se plânsese lui Tom, care o privise compătimitor. Se simțise mult mai bine după aceea. Atunci îl văzuse pentru ultima dată.

Janet se întinse către telefon și comandă două ceaiuri de la bucătărie. Cinci minute mai târziu, o femeie de serviciu aducea băuturile pe o tavă.

– Era un om deosebit, spuse Charlotte recunoscătoare pentru ceaiul fierbinte, reconfortant.

– Da, a fost.

– Ce să fac acum cu cheia? Îți amintești, mi-a dat cheia de la un depozit.

– Cred că ar trebui să le-o dai cât mai repede funcționarilor de la Serviciul de Asistență Socială.

capitolul 9

Jack Griffin simțea o atracție puternică față de Olivia Lockhart, ceea nu era deloc un semn bun. Sau poate că era. În tot cazul, știa că orice tentativă de a concretiza această atracție ar fi echivalat cu pierderea independenței emoționale. Pe de altă parte, nu se putea abține: se trezea găsindu-și pretexte ca să stea de vorbă cu Olivia, ca să afle mai multe despre ea.

După eșecul primei lor întâlniri, nu mai încercase s-o invite. Se temea să nu-l refuze sec, lucru pentru care n-ar fi putut s-o condamne. Nevrând să-i dea nici o ocazie de a-l respinge, inventa tot felul de justificări ca să graviteze în orbita ei.

Jack petrecea la tribunal mult mai multe ore decât era necesar. În plus, se înființa la magazinul Safeway în fiecare sâmbătă dimineață, în ideea că exista o șansă, cât de mică, de a o întâlni. În cele două sau trei dăți când soarta îi surâsese, merseseră împreună la o cafea. Pe toți

dracii, o plăcea la nebunie! Judecătoarea Lockhart era pragmatică, deșteaptă și sexy. Ceea ce-l atrăgea însă cel mai mult era însă faptul că nu părea conștientă de propriile atuuri.

Vineri după-amiază, în drum spre casă, Jack se opri la curățătorie. Traversă în fugă parcarea prin ploaie, înjurând în barbă vremea proastă. Cerul fusese plumburiu toată săptămâna, și aversele își făceau apariția în cele mai nepotrivite momente. Singura geană de lumină – dacă se putea exprima astfel – era perspectiva de a scrie un reportaj despre Concursul Anual de Imitare a Pescărușilor din acea seară.

Când se năpusti înăuntru, dădu nas în nas cu Olivia. Șocul revederii îi distruse orice zvâcnire de inteligență, așa că nu reuși să-i îngaime decât prenumele.

Zâmbetul ei era molipsitor.

– De ce arăți așa uimit? Îmi duc periodic hainele la curățătorie, să știi.

– Și eu.

Mai rar așa replică spirituală. Cu alte femei făcea o conversație plină de șarm, dar în fața Oliviei se înmuia ca o cârpă.

Proprietarul curățătoriei era Duck-Hwan Hyo, care venise din Coreea în anii 1960. Impresionat de acea familie de imigranți harnici și cumsecade, Jack scrisese un articol despre ei la scurt timp după ce-și începuse cariera de jurnalist. De îndată ce-l văzu, Duck-Hwan se repezi să-l servească, ignorând-o cu totul pe Olivia.

Jack încercă să-i explice, dar ea nu păru ofensată.

– Stai liniștit, nu mă grăbesc.

Era vineri seara și nu se grăbea. În timp ce achita nota de plată, Jack se gândi că poate fusese un subterfugiu pentru a-i transmite că nu avea planuri în acea seară. Parcă îi dădea de înțeles că ar fi trebuit s-o invite. Sigur nu se înșela?

Hotărî s-o aștepte în fața clădirii, cu umerașul de la curățătorie agățat de degetul arătător.

– Adică nu mergi la serbarea copiilor de grădiniță? o întrebă, știind că mare parte dintre locuitorii orașului aveau să fie prezenți la evenimentul din acea seară.

- Concursul de Imitare a Pescărușilor e seara asta?

- Ți-ar plăcea să mergi? Cu mine? preciză el, astfel încât Olivia să nu presupună că avea un bilet în plus pe care voia pur și simplu să-l dea mai departe.

- Sigur, răspunse ea fără să stea pe gânduri.

Jack ar fi vrut s-o întrebe dacă era sigură, mai ales după ultima lor întâlnire, dar hotărî să nu-și bată joc de norocul care-l lovise.

- E grozav. Mă bucur.

- Am tot așteptat să mă mai scoți în oraș, zise ea pe un ton nonșalant. Pe la cât să fiu gata?

Glumea, fără nici o îndoială, dar, în loc să sară în sus și să bată din călcâie de fericire, Jack se mulțumi să se uite la ceas.

- Peste o oră e bine?

- E perfect.

Dacă tot îi dăduse un deget, de ce să nu-i ceară toată mâna?

- Ce-ai zice să luăm cina împreună după aceea?

- La Taco Shack?

Își dădea seama că îl tachina, dar nu ripostă.

- Dacă vrei. Altfel aș sugera D.D.'s de pe Cove, sau Captain's Galley.

- Eu joc în altă ligă, spuse ea râzând. Te las pe tine să decizi.

Ceea ce Olivia nu știa, pentru că el nu îndrăznea să-i spună, era faptul că masa la restaurantele din oraș, inclusiv cele cu pretenții, făcea obiectul unui troc. Ziarul oferea spațiu de publicitate în schimbul unui credit la localul respectiv; era unul dintre avantajele muncii lui Jack. Taco Shack, de pildă, datora ziarului câteva sute de dolari, dar câți tacos putea să mănânce singur, până la urmă?

După ce se despărțiră în fața curățătoriei, Jack porni spre vechiul lui Ford Taurus în pas vioi, așa cum nu i se mai întâmplase de luni bune. De ani întregi.

Îi luă trei sferturi de oră ca să facă duș, să se schimbe și să facă ordine prin mașină. Când ajunse acasă la Olivia constată că era gata, îmbrăcată în jeanși și un pulover

tricotat de mână. Nu catadicsise să-şi ia o umbrelă. Asta era o chestie pe care o remarcase de când locuia în Pacific Northwest. Puţini oameni purtau la ei umbrele, iar cei care o făceau erau categorisiţi automat drept turişti.

Când ajunseră la sala de festivităţi a liceului, descoperiră că era plină ochi. Totuşi, în calitate de ziarist, Jack avea două locuri rezervate în primul rând.

Abia se aşezaseră, că Roy şi Carrie McAfee îşi făcură apariţia. Jack îi cunoscuse cu câteva luni în urmă, când scrisese un articol despre ei. Roy, de loc din Seattle, era un fost poliţist care-şi înfiinţase o agenţie de detectivi. Datorită experienţei lui considerabile, era un investigator foarte căutat. Soţia lui se ocupa de administrarea firmei şi de secretariat. Roy şi Jack se plăcuseră din primul moment şi ieşiseră împreună de câteva ori după aceea. Roy era pasionat de drumeţii, iar Jack, un novice în domeniu, voia să înveţe cât mai multe de la el.

La vederea Oliviei, Roy reacţionă imediat:

– Doamnă judecător, ce faceţi cu unul de teapa lui Griffin? glumi el.

– Mă distrez de minune. Bună, Roy. Bună, Corrie.

Corrie se aşeză pe locul gol de lângă Olivia, iar Roy se trânti pe cel de lângă Jack. Nu după mult timp, cele două femei erau implicate într-o discuţie însufleţită, iar bărbaţii dezbăteau politica locală. Nu era întocmai imaginea pe care şi-o făcuse Jack despre seara aceea; pe de altă parte, aşa nu mai trebuia să-şi demonstreze măiestria în arta conversaţiei.

Când primarul Benson urcă pe scenă, Olivia se aplecă spre urechea lui şi şopti:

– E OK dacă Roy şi Carrie ni se alătură la cină?

– Pentru tine e OK? întrebă el şovăitor.

– Nu mă deranjează dacă nu te deranjează nici pe tine.

După toate aparenţele, decizia fusese deja luată, pentru că Olivia îi susură ceva prietenei sale, iar aceasta încuviinţă din cap.

Așa cum bănuise, concursul era foarte distractiv. Inițial fusese doar o modalitate de a înveseli populația în cursul unei primăveri umede și cenușii, dar ajunsese la un număr considerabil de ediții. Regulile erau simple: participanții, indiferent de vârstă, făceau tot posibilul ca să imite pescărușii gălăgioși care populau Cedar Cove. Jack râse, strigă, chiui și huidui alături de ceilalți membri ai publicului.

Câștigătorul, un puști de paisprezece an, îi uimise pe toți cu talentul său de mim. La final, pe când se îndreptau spre ieșire, Jack își puse protector o mână pe spatele ei, dorindu-și să aibă curajul de a face mai mult, de a o ține de braț.

Peste câteva minute îi regăsiră pe Roy și Corrie la The Captain's Galley. O tânără serioasă, care părea vag cunoscută, îi conduse la masă și le dădu meniurile. De parcă ar fi fost o lecție învățată pe de rost, le ură să aibă o cină plăcută, apoi se îndepărtă.

– Cine e? se interesă Jack.

Ochii Oliviei se măriră, într-un semn că nu putea vorbi despre asta. De-abia mai târziu, Jack își dădu seama că ospătărița era la tribunal în prima zi când o văzuse pe Olivia. Atunci, judecătoarea o împiedicase să ceară divorțul. Scrisese despre ea, botezând-o „Femeia căreia i se interzice să divorțeze".

– Ce ziceți de o sticlă de vin? propuse Roy.

Aprobară cu toții. Jack își studie meniul, lăsându-l pe prietenul său să dea comanda. Când chelnerița aduse paharele de vin, el refuză.

– Doar un pahar, insistă Roy.

– Nu, mersi.

Nu bea, și nu trebuia să se justifice pentru asta.

Restaurantul avea o reputație excelentă, iar felurile din seara aceea demonstrau că era pe deplin meritată. Jack comandase stridii prăjite, iar Olivia – fettucine cu fructe de mare. În cele din urmă, Roy și Carrie porniră spre casă, în timp ce Jack și Olivia rămaseră să bea un al doilea rând de cafele.

Când tânăra chelneriță trecu pe lângă masa lor, Olivia îi aruncă o privire lungă lui Jack.

– Ai recunoscut-o, nu-i așa?

El încuviință, gândindu-se plin de compasiune la femeia aceea abia ieșită din adolescență. În sala de judecată îi ascultase cu atenție povestea tragică și totodată mult prea banală. O poveste pe care o cunoștea bine, despre o căsnicie care nu putuse rezista unei crize grave. Un cuplu despărțit de durere. Nu știa ce se întâmplase cu ea sau cu demersul ei juridic din ziua aceea când o văzuse la tribunal. În mod clar însă, Cecilia Randall era foarte nefericită.

– Crezi că ea te-a recunoscut?

– Probabil că nu. Cu toate astea... murmură Olivia cu vizibilă tristețe.

– Crezi că ai dat o soluție greșită?

Olivia nu-și ridică ochii de la ceașca de cafea.

– Biata fată pare să poarte pe umeri greutatea întregii lumi.

– Poate că pur și simplu a dormit prost azi-noapte, sugeră el.

– Poate, zise Olivia, însă Jack știa că nici unul din ei nu credea în această explicație.

Când Seth Gunderson plecă în Alaska, în prima săptămână din aprilie, Justine se simți ușurată. Era mai bine așa. Se gândea la el mult prea des, fiecare minut pe care-l petreceau împreună i se părea neprețuit. Nu voia să se implice atât de profund în relația cu Seth. Nu voia să țină la el și, cu siguranță, nu voia să se îndrăgostească de el. Totuși, exact asta se întâmpla – se întâmplase deja.

După cina pe care o luaseră împreună, îi refuzase următoarea invitație. Intuia pericolul și era pe deplin conștientă de propria slăbiciune. Seth o dorea și, la rândul ei, îl dorea cum nu mai dorise pe nimeni altcineva. Dar era prea deșteaptă ca să cedeze acelor cântece de sirenă. Nu era o femeie care să se lase călăuzită de emoții.

În ceea ce-l privea, Seth nu era un bărbat care să capituleze ușor. Își deschisese un cont la First National Bank și găsea pretexte să treacă pe acolo măcar o dată pe săptămână. Nu exercita presiuni asupra ei, nu inițiа discuții în contradictoriu, nu făcea nimic ieșit din comun; pur și simplu era acolo.

Într-o zi cu vreme apăsătoare, când soarele se străduia din răsputeri să răzbată prin stratul gros de ceață, răbdarea ei ajunse la capăt, așa că merse după el în parcarea băncii. Îi venea să plângă, dar era mult prea furioasă ca să-i dea de înțeles cât de mult o tulbura.

Seth nu-și negă intențiile, însă reacționă la mânia ei cu o blândețe înduioșătoare.

– Dacă vrei să mă opresc, o voi face, se mulțumi el să spună.

– Oprește-te! strigă ea, după care se întoarse cu pași mari în clădire.

Peste o săptămână, după șapte nopți nedormite, plecă în căutarea lui. Cum nu știa precis unde-l putea găsi, se îndreptă spre portul pentru ambarcațiuni mici.

Seth își făcu apariția pe debarcader, îmbrăcat cu haina groasă de lână și cu un fes împletit pe cap. Zâmbind, fără o vorbă, își puse mâna caldă pe obrazul ei rece ca gheața.

Justine rezistă nevoii de a-și închide ochii și de a se lăsa dezmierdată.

– Am venit să-ți spun că Warren Saget e bărbatul perfect pentru mine.

– Nu, nu e.

Ar fi vrut să bată din picior ca un copil nemulțumit. Nu era sigură de ce venise. Ca să-și potolească dorul de el? Ca să pună capăt acelei povești odată pentru totdeauna? În mod clar, fusese o greșeală.

– Warren e mai în vârstă, matur și bogat, iar tu nu ai nici una dintre calitățile astea.

– Așa e.

O enerva la culme faptul că-i accepta argumentele cu atâta stoicism, punând-o într-o situație neplăcută.

– Warren e un om de afaceri respectat.

– Iar eu sunt pescar.

– Exact, ţipă ea, mai furioasă pe sine decât pe Seth.

– Dar pe mine mă vrei, conchise el imperturbabil.

Fără să-i răspundă, se răsuci pe călcâie şi porni cu paşi mari spre bancă.

Nu-l mai văzuse de atunci. Aflase de plecarea lui doar atunci când un coleg de serviciu adusese vorba despre asta la începutul săptămânii.

Vineri seara, Warren îi telefonă la birou.

– Ce-ai zice să luăm cina împreună? o întrebă, părând convins că avea să primească un răspuns favorabil.

– Nu seara asta, Warren.

– De ce nu? se interesă el după un scurt moment de tăcere.

– Nu mă simt bine.

Exagerase puţin. O durea capul, însă avea să-şi revină după două aspirine şi câteva exerciţii de relaxare a muşchilor oculari.

Warren era un tip obişnuit să i se facă întotdeauna pe plac, aşa că ridică uşor tonul:

– Încă eşti supărată pentru faza cu întâlnirea promoţiei, nu?

– Nu neapărat.

Justine hotărî să nu se ducă. Seth ar fi putut să fie acolo, şi ştia că stăpânirea de sine îi slăbea considerabil în prezenţa lui. Un sărut fusese de ajuns ca s-o distrugă. Un singur sărut nenorocit. Acum, ori de câte ori Warren încerca s-o atingă, se retrăgea ca arsă. Seth Gunderson avea nişte păcate greu de iertat.

– Mă doare capul îngrozitor, se tângui ea, sperând să evite o nouă discuţie în contradictoriu.

– Vrei să-ţi aduc ceva? o întrebă el pe un ton blând, conciliant.

– Nu. Cinează fără mine, vorbim mai târziu.

– Bine, scumpo. Ai grijă de tine.

– Sigur.

Exact asta avea de gând să facă. Prin urmare, după muncă se duse direct acasă, cu o cutie din îngheţata ei favorită şi două filme închiriate.

Când deschise ușa și văzu un curier ținând în brațe un aranjament floral uriaș, primul ei gând fu că Seth i-l trimisese. Apoi, citind numele lui Warren pe cartea de vizită, izbucni în plâns și aruncă florile în chiuvetă.

Îmbrăcată într-o pijama veche din flanel, se așeză turcește în fața televizorului și se apucă să mănânce înghețată direct din cutie.

Peste câteva minute, soneria se auzi iarăși. Cum nu avea chef să vadă pe nimeni, își înfipse lingura în înghețată și strigă:

– Pleacă! Sunt ocupată!

După toate aparențele, vizitatorul nepoftit nu accepta să se dea bătut. Mânioasă, puse deoparte cutia de înghețată și se duse cu pași împleticiți până la ușă, pe care o deschise cu un gest larg.

Spre șocul ei, Seth Gunderson se afla în prag.

– Justine?

„În ce hal pot să arăt", se gândi ea.

– Tu ești de vină!

În culmea furiei, îl prinse de revere cu ambele mâini și îl trase înăuntru. Fără a-i da timp să vorbească, se repezi în brațele lui. Prins pe picior greșit, Seth se strădui să-și recapete echilibrul înainte de a o strânge la pieptul său.

Se încleștară într-un sărut pasional, frenetic. Buzele ei erau reci de la înghețată; ale lui erau fierbinți de dor. Seth era îmbrăcat gros, ca pentru vremea de afară; Justine era goală sub pijamaua subțire. Mâinile ei îi parcurgeau nerăbdătoare corpul; mâinile lui o țineau lipită de inima care-i bătea cu putere.

Justine îi descheie geaca și, cu gesturi neîndemânatice, i-o scoase. Nasturii cămășii erau mai încăpățânați; se luptă cu ei, nerăbdătoare și atât de excitată, încât se temea că avea să se topească dacă Seth nu se grăbea s-o ducă în pat. Întregul trup îi pulsa de nevoie. Îl dorea așa cum nu mai dorise vreodată un bărbat.

– Nu, Justine, icni el împingând-o ușor în spate.

– Nu? strigă ea în culmea mâniei. Dacă tot îi aprinse-se focul acela în vintre, era de datoria lui să-l stingă.

– Nu așa. Nici unul din noi nu știe ce face.

– Eu știu foarte bine ce fac, se răsti ea înfigându-și pumnii în șolduri. Observă că pijamaua i se desfăcuse la gât, permițându-i lui Seth să-i vadă sânii, însă nu se grăbi să-și încheie nasturele. Mă respingi?

Cu un aer epuizat, Seth se trânti pe canapea. Justine încercă să salveze aparențele, dar știa că se făcuse de râs în stil mare.

– Ar fi cel mai ușor lucru din lume să te târăsc în dormitor și să-mi petrec următoarele două zile făcând dragoste cu tine, spuse el pe un ton coborât.

Justine simți cum i se înmuiau genunchii. Mai avea puțin, foarte puțin până să-l implore de-a dreptul.

– Dar n-o să fac asta, continuă el, pentru că te iubesc. Te iubesc de când eram copii, și n-o să-ți dau nici un motiv ca să distrugi relația noastră.

Bravada ei se risipi ca un nor de fum.

– De ce ai venit?

– Era un chin prea mare să stau departe de tine.

– Păi, acum nu mai ai problema asta. Cum Seth chicoti ceva neinteligibil în barbă, se temu că râdea în secret de ea. Ce-ai zis?

– Crede-mă, n-ai vrea să știi.

Voia, dar nu era momentul să insiste.

Seth scoase un oftat și o privi lung cu ochii lui de un albastru strălucitor.

– Deci ți-a fost dor de mine?

– Da, naiba să te ia!

– Și mie. Observând că Justine își ferise privirea, o întrebă fără ocolișuri: Te mai vezi cu Warren Saget?

– Uneori, murmură ea, bucuroasă că nu putea să-i vadă ochii.

Răspunsul ei păru să-i dea lui Seth motivația pe care o căuta. Se ridică și își culese geaca de pe jos, apoi rosti pe un ton ferm:

– Anunță-mă când încetezi.

– Ce înseamnă asta? Justine refuza să fie proprietatea exclusivă a lui Seth, așa cum nu avea să-i aparțină niciodată lui Warren. O să-l văd oricând am chef.

– Știu. Dar, așa cum ți-am mai spus, Warren nu e potrivit pentru tine.

– Pe când tu ești?

– Da, replică Seth cu seriozitate. Hotărî că-i spusese tot ce avea nevoie să audă, așa că se duse la ușă și o deschise. Îmi dai de știre când o rupi cu Warren, da?

– O să ai de așteptat o grămadă, îl asigură ea, nevrând să-i facă nici o concesie chiar dacă o terminase cu Warren.

– Dacă mă cunoști cât de cât, trebuie să știi că sunt un tip răbdător, spuse el înainte de a pleca.

Deși Justine era convinsă că Seth rămăsese în oraș, nu mai primi nici o veste de la el în restul weekendului. Apoi, duminică seara, o sună.

– Unde ești? Era atât de ușurată să-i audă vocea, încât uită să se prefacă mânioasă.

– În Alaska.

– N-ai putut să mă suni înainte de a pleca?

– Nu, spuse el cu oboseală în glas. Ar fi fost prea ușor.

– Întotdeauna alegi calea cea mai grea?

– Of, Doamne, sper că nu, oftă Seth.

– Presupun că ar trebui să-ți mulțumesc, șopti ea. Cu ochii închiși, se lăsă să cadă pe un scaun din bucătărie, gândindu-se că Seth o împiedicase să facă o greșeală încă și mai mare decât aceea de a sări pur și simplu pe el.

– Nu e nevoie, zise el cu o asprime bruscă. Am făcut un efort uriaș ca să plec de acolo. Data viitoare n-o să mai dau dovadă de atâta noblețe.

– Data viitoare n-o să-ți dau ocazia, murmură Justine.

Grace intră în casă cu două pungi mari de cumpărături și le așeză pe blatul din bucătărie. Era luni după-amiază, după un weekend destul de plăcut. Nu știa la ce să se mai aștepte din partea lui Dan. Uneori era deprimat, alteori era vesel. În ultima vreme totuși, starea lui de spirit părea să cunoască salturi mai rare și mai puțin intense.

Kelly şi soţul ei veniseră la cină duminică şi le dăduseră vestea extraordinară că urmau să devină bunici. Grace abia aştepta sosirea bebeluşului, întrucât spera ca nepoţii să-i ofere ceea ce-i lipsea în căsnicie.

În casă era întuneric şi linişte deplină. Dan trebuia să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Ea plecase mai devreme de la serviciu ca să se ducă la medic, însă consultaţia durase numai câteva minute.

Recunoscătoare pentru că avea răgazul de a-şi pune în ordine bucătăria, începu să golească pungile, dar se opri brusc. Ceva nu era în regulă. Oricum s-ar fi chemat, al şaselea simţ sau premoniţie, îi trimitea fiori pe şira spinării. Ascultă cu urechile ciulite, însă nu auzi nimic. Cu toate astea, nu reuşi să-şi alunge sentimentul sumbru.

Trase aer în piept şi intră în dormitor, moment în care înlemni. Sertarele comodei erau deschise. Conţinutul lor atârna pe margine şi era revărsat pe covor. Întâi se gândi că avusese loc o spargere, dar un scurt inventar o lămuri că nu era vorba de asta. În mod straniu, nu părea să lipsească nici un obiect de valoare, în condiţiile în care bijuteriile ei erau expuse la vedere.

Se duse în camera de zi, se aşeză pe un scaun şi închise ochii.

Dan nu avea să se întoarcă acasă. Nu luase cu el nimic, doar hainele pe care le purta. Abandonase tot restul. Hainele, obiectele personale, căsnicia şi familia. Grace n-ar fi putut spune de unde ştia asta, dar o ştia cu certitudine.

Nu încercă să-i contacteze pe Troy Davis sau pe Olivia. Avea să păstreze secretul timp de câteva zile. Ultima dată, soţul ei fusese furios pe ea. Dispăruse, speriind-o de moarte, apoi îşi ieşise din minţi când aflase că Grace îl sunase pe şerif. O acuzase că-l pusese într-o situaţie proastă. Nici măcar o clipă nu se gândise la situaţia în care o pusese pe ea. Trecuseră două zile de tăcere amară, plină de resentimente, înainte să vorbească iarăşi unul cu celălalt. Iar acum povestea se repeta.

Într-adevăr, Dan nu veni acasă în seara aceea. Oricât s-ar fi străduit, Grace nu reuşi să adoarmă. Gândurile

i se învârtiră prin minte cu o viteză ameţitoare până când, cu o oră înainte să sune ceasul, aţipi. Îi veni ideea să sune la serviciu şi să anunţe că era bolnavă, dar hotărî să n-o facă. N-ar fi ajutat-o cu nimic să stea acasă, să umble de colo, colo şi să-şi imagineze unde şi cu cine putea fi soţul ei.

Marţi după-amiază intră în casă plină de speranţă, însă găsi aceeaşi linişte de rău augur. Dan nu se întorsese. Când telefonul începu să sune, aproape că-l smulse din perete în graba de a răspunde.

– Mamă, voiam doar să vă mulţumim ţie şi tatei pentru cina superbă de duminică.

– A fost plăcerea noastră, spuse Grace, făcând tot posibilul să-şi ascundă grija.

– Tata era într-o dispoziţie de zile mari.

– Aşa e. Grace închise ochii, străduindu-se să se concentreze asupra conversaţiei.

– Mamă, spuse fiica ei pe un ton precaut, totul este în regulă?

– Sigur că da... cred, se corectă ea.

– Ce înseamnă asta? o întrebă Kelly după un moment de tăcere.

– Nu l-am mai văzut pe tatăl tău de două zile, îi mărturisi Grace în cele din urmă.

– Nu l-ai mai văzut? Dar unde e? Din tonul lui Kelly răzbătea îngrijorarea.

– Nu... nu ştiu.

– N-ar trebui să suni pe cineva?

– Prima oară am sunat la biroul şerifului şi am aflat că...

– S-a mai întâmplat şi altă dată? ţipă Kelly. De ce nu mi-ai spus?

Ultimul lucru pe care-l voia Grace era ca fiica ei să se supere, mai ales că era însărcinată, cu un factor mare de risc.

– Am plecat spre tine, o anunţă Kelly.

– Nu, scumpo, nu poţi face nimic.

– Maryellen ştie?

– Nu... n-am spus nimănui, zise Grace cu un oftat din rărunchi.

– Vin la tine, insistă fiica ei, după care închise telefonul.

Peste douăzeci de minute, Maryellen și Kelly se năpustiră în casă asemenea unor îngeri ai răzbunării.

– Ce s-a întâmplat? vru Maryellen să știe.

Cele două fete se adunară în jurul mesei la care obișnuiau să stea încă din copilărie, iar mama lor le povesti tot ce-și amintea.

– Unde ar fi putut să se ducă?

Grace își feri privirea. Deși nu voia să admită această posibilitate, trebuia să le pună la curent pe fete.

– Se poate să aibă pe altcineva.

Amândouă respinseră ideea cu vehemență.

– Nu, spuse Maryellen.

– În nici un caz tata, completă Kelly. Cum poți să sugerezi așa ceva?

Și Dan o negase. Pe de altă parte, în ultimul timp se îndepărtase de ea și se arătase bosumflat și capricios. O relație cu altă femeie era singura explicație pentru un asemenea comportament.

– Eu nu cred, stărui Maryellen.

– Atunci unde e? țipă Grace exasperată.

Nici una din fiicele ei nu răspunse.

– Gândiți-vă, le ceru Kelly.

– Ce-ar fi putut să caute? întrebă Maryellen. Ai zis că părea să caute ceva înainte să plece.

– Dar n-a luat nimic.

Grace îi împăturise hainele cu grijă și le așezase la loc în sertare. După toate aparențele, Dan găsise ceea ce căutase cu atâta febrilitate, deși ea nu descoperise lipsa nici unui obiect.

– O să se întoarcă, spuse Kelly. Altfel și-ar fi luat o valiză.

– Sigur că se întoarce, confirmă Maryellen, de parcă ar fi fost de la sine înțeles.

– Și eu cred, oftă Grace.

În definitiv, prima dată se întorsese, nu? Asta îi dădea speranțe, deși inima îi spunea altceva.

Se lăsă tăcerea, de parcă n-ar mai fi rămas nimic de spus. Grace luă mâinile fiicelor ei și le strânse, vrând să le liniștească măcar pe ele.

– Ce facem acum? se interesă Maryellen, pragmatica familiei.

Grace nu știa ce să-i răspundă. Maryellen era fiica de care se simțea cea mai apropiată. Le tratase întotdeauna la fel, dar nu putea să ignore faptul că odrasla mai mare îi semăna leit. Maryellen se măritase când era tânără și fără minte, iar după un an divorțase. Acum în vârstă de treizeci și cinci de ani, nu părea dornică să repete experiența, arătându-se mulțumită cu activitatea ei de directoare a unei galerii de artă. Până la urmă, asta era tot ce conta, se gândi mama ei.

– Ar trebui să anunțăm biroul șerifului, zise Kelly.

Grace le explică amândurora că, așa cum aflase cu prilejul primului incident, un adult are tot dreptul legal să plece de acasă fără să anunțe pe nimeni.

– Totuși trebuie să înștiințăm autoritățile, bombăni Maryellen.

– Am putea să printăm niște afișe, sugeră Kelly în timp ce se plimba nervoasă prin încăpere.

– Nu, replică scurt Grace. Dacă, așa cum bănuia ea, Dan se întorcea, l-ar fi înfuriat teribil să-și vadă mutra pe afișe răspândite prin tot orașul. Tatălui vostru nu i-ar plăcea asta.

– Atunci n-ar fi trebuit să plece.

– Eu aș zice să mai așteptăm, oftă Grace.

– Cât timp?

– Nu sunt dispusă să-i acord mai mult de o zi, spuse Maryellen mijindu-și ochii.

– Dacă tatăl vostru nu se întoarce într-o zi, hai să zicem două, ar trebui să anunțăm autoritățile, zise Grace. În afară de asta, nu cred că mai putem lua alte măsuri. Tatăl vostru a ales să plece. A făcut-o de bunăvoie...

– Nu știm asta, protestă Kelly.

– S-a mai întâmplat și altă dată, îi aminti Grace. S-a întors atunci când s-a simțit în stare să o facă.

– Și o să se întoarcă și acum.

– Trebuie să avem răbdare, zise Grace, conştientă că îşi epuizase rezerva de sfaturi.

– Nu ştiu unde e tata, dar sunt convinsă că nu te-ar lăsa niciodată pentru altă femeie, murmură Maryellen.

Grace îşi îmbrăţişă fetele, după care, cu inima strânsă, le dădu drumul. Rămase pe verandă, cu braţele strânse în jurul corpului, urmărindu-le cum plecau fiecare spre casa ei. Era singură acum, absolut singură.

Fiicele ei refuzau să creadă că Dan îşi găsise pe altcineva, dar ea îl suspecta de foarte mult timp. În plus, cum altfel s-ar fi putut explica dispariţia lui?

Olivia îşi dădu seama din clipa în care se văzură la ora de aerobic de miercurea următoare. Grace nu avu nevoie să spună nici un cuvânt.

– Dan? Când Grace încuviinţă, Olivia o îmboldi: Când?

– Ultima dată l-am văzut luni dimineaţă.

– Nici o veste de atunci?

– Nici una.

Olivia expiră zgomotos.

– Eşti bine?

– Am de ales? pufni Grace muşcându-şi buza inferioară.

Dan era hotărât s-o pedepsească pentru nişte păcate pe care ea nici nu ştia că le săvârşise. Cu toate astea, Grace intenţiona să aibă ultimul cuvânt şi să pună capăt şaradei în care se transformase căsnicia lor.

Cea mai recentă dispariţie a lui Dan era picătura care umpluse paharul. Gata, se săturase. În momentul în care se întorcea, Dan avea să primească pe tavă actele de divorţ. Venise sfârşitul.

capitolul 10

Cecilia nu fusese niciodată mai mândră. Testul avea un 10 uriaş mâzgălit pe prima pagină, iar domnul Cavanaugh scrisese „Bravo!" cu pixul roşu într-un colţ. După oră, profesorul ei de algebră, un bărbat sobru, de vreo şaizeci de ani, o întrebase dacă discutase cu un consilier

despre cursurile pe care avea să le frecventeze în trimestrul următor. La răspunsul ei negativ, îi sugerase să se orienteze spre matematică, întrucât vădea aptitudini deosebite în acel domeniu.

Bucuria n-o mai părăsise din acel moment. Primul om căruia voia să-i dea vestea era tatăl ei, care putea fi găsit în cea mai mare parte a timpului la The Captain's Galley, fie de o parte a tejghelei, fie de cealaltă. A doua persoană care-i venea în minte era Cathy Lackey, însă nu voia să-i lase impresia că se lăuda. Simțindu-se întru câtva dezumflată, se îndreptă spre casă.

Luă corespondența din hol și, cu un gest mașinal, aruncă plicurile pe blatul din bucătărie. Tocmai își dădea jos rucsacul când observă scrisoarea de la Ian. Se holbă la ea preț de treizeci de secunde înainte de a o lua din teanc și de a o deschide cu mare grijă.

12 aprilie

Dragă Cecilia,

Andrew a primit săptămâna asta o scrisoare de la Cathy, care spune că v-ați întâlnit de curând. Presupun că deja ai intrat în posesia mașinii și că nu ești prea încăpățânată ca s-o conduci.

Ian Randall era în situația ciobului care râdea de oala spartă, se gândi ea. Soțul ei era mai încăpățânat decât oricare dintre cunoștințele ei masculine. Dar, întrucât îi conducea mașina de aproape o lună, nu se putea plânge prea tare.

Îmi dau seama că probabil ești supărată pe mine pentru felul în care m-am purtat când ai venit să mă vezi la spital. Nu te condamn. Singura mea scuză e că aveam niște dureri groaznice. Eram teribil de furios pentru că am putut fi atât de idiot. Accidentul a avut drept singură cauză neglijența mea. Andrew n-ar fi trebuit să-ți spună, nu era nevoie să afli.

Cecilia nu era de aceeaşi părere. Era soţia lui, şi el fusese rănit. Îi era recunoscătoare lui Andrew pentru că o sunase.

Am avut unele divergenţe în ultimele câteva luni, dar, după „întâlnirea" noastră, am sperat cu toată sinceritatea că vom putea trece peste asta. Mi-am ales foarte prost momentul ca să arunc totul în aer. Îmi pare rău, Cecilia.

Îi luase ceva timp să-şi ceară iertare! De asemenea, Ceciliei nu-i scăpă amănuntul că nu menţionase partida lor de sex. Dacă el voia s-o ignore, şi ea avea să facă la fel!

Ştiu că nu ai un computer, dar îmi trec adresa de e-mail la sfârşitul scrisorii pentru cazul în care găseşti o cale să mă contactezi. Mi-ar face mare plăcere să primesc veşti de la tine.

Andrew spune că tu şi Cathy v-aţi împrietenit şi aţi început să vă vedeţi cu alte soţii de ofiţeri din marină. Mă bucur. Marina militară nu e o chestie atât de rea, să ştii. Sunt o mulţime de oameni buni aici.

Cecilia regreta că până atunci nu voise să audă de aceşti prieteni potenţiali.

Spune-mi cum merge şcoala – sigur, dacă vrei să-mi scrii. Sunt sigur că eşti prima din clasă.

Cu dragoste,

Ian

Randall-Ian-MHT2 <iran-dall@bridge.navy.mil>

P.S. Cât despre noaptea aceea... totul e în regulă? Ştii la ce mă refer.

Întreba dacă rămăsese însărcinată. Era şi cazul să-l preocupe chestiunea. Fuseseră imprudenţi, nu pentru prima dată, însă Cecilia jură că fusese ultima.

Reciti scrisoarea, străbătută de un fior de plăcere. Textul nu era lung, dar știa că Ian zăbovise asupra fiecărui cuvânt. Îi fusese greu să-și ceară scuze. Ei bine, le merita pe deplin. Se bucura că o întrebase de școală; era aproape ca și cum Ian *știa* că luase un 10 la testul final.

În acea după-amiază, plecă spre serviciu cu câteva minute mai devreme, iar în drum se opri la bibliotecă. Din fericire, unul dintre computere era liber. Cecilia se așeză în fața lui și se conectă la internet. Mesajul era scurt și la obiect, pentru că nu avea timp și, oricum, nu era foarte sigură că avea să ajungă la destinatar.

16 aprilie

Dragă Ian,

Scrisoarea ta a sosit azi. Scuzele au fost acceptate. Mi-e dor de tine.

Cecilia

P.S. Stai liniștit, totul e OK.

A doua zi, roasă de curiozitate, se duse iarăși la bibliotecă. Se bucură nespus să găsească un e-mail de la Ian.

17 aprilie

Scumpa mea Cecilia,

Mi-a făcut mare plăcere să primesc vești de la tine. Cum adică ți-e dor de mine? E adevărat? Nu contează, de fapt, o iau ca atare. Andrew și Cathy fac schimb de e-mailuri aproape în fiecare zi, iar ea i-a scris că te-a invitat la o seară între fete. Mă bucur că ți-ai făcut prieteni.

Viața pe un portavion e foarte diferită față de cea pe un submarin. Nu știam dacă o să-mi placă sau nu, dar cred că e în regulă.

Cu dragoste,

Ian

P.S. Totul e chiar OK?

18 aprilie

Dragă Ian,

S-au afișat notele pentru examenele finale de algebră și engleză, și la ambele am luat nota maximă. Sunt atât de fericită! Domnul Kavanaugh mi-a sugerat să fac un curs de algebră avansată, și o să-i urmez sfatul. Încă lucrez în fiecare weekend, ca ospătăriță, și pun deoparte bacșișurile pentru școală.

Știu că te-ai transferat pe John F. Reynolds *din cauza lui Allison și din cauza mea. Îți apreciez gestul, Ian, dar a fost tardiv. Dacă vrei să te întorci pe submarin, asta e ceea ce trebuie să faci.*

Trebuie să plec la muncă. Îmi pare rău, aș fi vrut să fie un mesaj mai lung. O să-ți scriu o scrisoare adevărată în curând, promit. Școala se reia peste două săptămâni.

Gândește-te la mine.

Cecilia

19 aprilie

Dragă Cecilia,

Mi-ai cerut să mă gândesc la tine – a fost o glumă, nu? Mă gândesc la tine tot timpul. Ești soția mea, indiferent de ceea ce încearcă să-mi spună avocatul. Suntem tot în divorț? Doamne, sper că nu. Știi ce părere am despre toată povestea asta. Scuze, nu voiam să te pisez. O să-ți accept decizia, oricare ar fi aceea.

Ai pomenit despre transferul meu de pe Atlantis *și despre motivele care m-au determinat să-l solicit. S-ar putea să te șocheze, dar n-am făcut-o de dragul tău. Nu pe de-a-ntregul. Am făcut-o și pentru mine. Când am fost trimiși în misiune ultima dată, înainte ca Allison să vină pe lume, nu ne-am imaginat, nici tu, nici eu, că bebelușul avea să se nască în lipsa mea. Nici unul din noi n-a intuit ce urma să se întâmple. Când m-am întors, fiica noastră fusese deja înmormântată. Sufereai atât de tare, și acum îmi dau seama că nu ți-am*

fost de mare ajutor, în principal pentru că trebuia să-mi suport propria durere. Probabil că nici măcar nu știam cum aș fi putut să te ajut. Urai marina militară, și aveam impresia că mă urai și pe mine. N-a fost o perioadă bună pentru nici unul din noi. Nu ți-am spus niciodată – poate că dacă aș fi făcut-o n-am fi alunecat pe panta asta –, dar, după ultima mea misiune pe Atlantis, *am încercat să demisionez din marina militară. Bebelușul meu era mort, căsnicia mi se destrăma și eram mai deprimat ca oricând. Nu te învinovățesc pe tine, Doamne ferește! Comandantul meu a avut răbdare să mă asculte și apoi mi-a aranjat transferul pe* John F. Reynolds, *invocând motive psihologice.*

Felicitări pentru note! Sunt mândru de tine. O să sărbătorim când mă întorc acasă. Au rămas mai puțin de cinci luni. Pare o viață de om, dar săptămânile o să treacă repede. Te iubesc, și asta n-o să se schimbe.

Ian

P.S. Nu te speria că mă deschid așa în fața ta. De mult nu ți-am mai mărturisit ce simt pentru tine, pentru că nu păreai dornică să mă asculți. Poate că nu ești dornică nici acum, dar eu sper că lucrurile s-au mai schimbat.

22 aprilie

Dragă Ian,

A trebuit să aștept deschiderea bibliotecii ca să-ți pot răspunde la e-mail. Așa se explică întârzierea. Cathy mi-a spus că sunt și alte locuri cu acces la internet în afară de bibliotecă. După ce a trebuit să aștept un weekend întreg ca să-ți scriu, sunt hotărâtă să le caut. Am fost atât de supărată! În afară de asta, weekendul a fost plăcut.

Sâmbătă am avut parte de cele mai mari bacșișuri. Știu că nu-ți place că lucrez la bar. Nu mă omor nici eu după asta, dar e singurul mod ca să mă descurc cu banii. Bacșișurile sunt decente, și Bobby e mereu

prezent, așa că nu am probleme cu hărțuirea din partea clienților. Crede-mă, nu-și dezlipește ochii de pe mine. Chiar a amenințat-o să dea afară un tip săptămâna trecută! Nu prea semăna cu tatăl meu cel pacifist.

Asta e mica mea mărturisire: voiam să-ți spun că voi continua să lucrez la bar după ce mi-ai explicat cum s-a făcut transferul de pe Atlantis *pe* John F. Reynolds. *Ai dreptate. Ar fi fost mult mai bine dacă am fi comunicat.*

Știu că mă iubești, Ian. În tot timpul ăsta am știut ce simți, dar cumva nu e de ajuns să-ți iubești partenerul. M-ai întrebat despre divorț. Nu știu cum mai vezi tu lucrurile acum, dar, pe de altă parte, nu știu nici dacă vreau să rămân căsătorită. De un lucru sunt sigură: nu vreau să mai am un copil. Nu pot crede că ne-am asumat riscul ăsta din nou. După Allison, cea mai profundă lecție pe care am învățat-o e aceea că nu sunt menită să fiu mamă.

În ceea ce te privește, meriți să fii tată.

În aceste condiții, e foarte posibil să nu mai vrei să vorbești cu mine niciodată. Alegerea îți aparține.

Întotdeauna a ta,

Cecilia

Charlotte Jefferson așteptă răbdătoare până când fiica ei termină procesele pe ziua respectivă. La douăzeci de minute după încheierea ultimei audieri, bătu la ușa biroului judecătoarei.

– Intră, spuse Olivia.

Părea distrasă, ceea ce însemna că era cufundată în dosare și își pregătea următoarea ședință.

Charlotte roti mânerul și își vârî capul înăuntru. Nu-i venea la îndemână s-o împovăreze pe Olivia cu necazurile ei. În general, se străduia să nu stea pe capul copiilor, care aveau profesii solicitante.

– Mamă. Mirată, Olivia se ridică de pe scaun. Ce s-a întâmplat?

Charlotte sperase să-și poată ascunde lacrimile. Se simțea deprimată – nu găsise alt cuvânt mai bun – de când

aflase de moartea lui Tom Harding. Trecuse mai mult de o lună de atunci, dar durerea rămânea la fel de intensă, și simțea că ajunsese la capătul puterilor. Janet ceruse deja cheia; Charlotte știa că în curând trebuia să i-o înapoieze. Ținând cont însă că îl dezamăgise deja pe Tom o dată, nu putea s-o facă din nou.

Când intră în birou ștergându-și ochii, Olivia se apropie și o luă pe după umeri.

– Stai jos, mamă, o invită ea cu blândețe. După ce Charlotte luă loc, repetă întrebarea: Ce s-a întâmplat?

Charlotte își suflă nasul, acordându-și un răgaz să-și revină.

– Am nevoie de ajutorul tău.

Ura lacrimile care i se scurgeau pe obraji, însă nu le putea opri. Emoțiile acestea erau greu de explicat, ținând seama de numărul prietenilor pe care-i condusese pe ultimul drum.

– Are legătură cu Tom Harding? se interesă Olivia, așezându-se la rândul ei. Când Charlotte se mulțumi să dea din cap și să-și șteargă ochii, adăugă pe un ton plin de căldură: Ți-e dor de el, nu-i așa?

– Da, dar nu e numai asta. Am senzația că l-am dezamăgit îngrozitor. Eram prieteni atât de buni! Știu că nu ți se pare posibil, din moment ce el nu putea să vorbească...

– N-am nici cea mai mică îndoială că țineați mult unul la celălalt.

– N-a fost nimic de natură romantică între noi, ținu Charlotte să sublinieze.

Singura iubire din viața ei fusese Clyde Jefferson, fostul soț, pe care îl adorase.

– Erați prieteni, spuse Olivia. Prieteni buni.

– Sunt sigură că asta credea Tom, dar mă tem că n-am fost la înălțime. M-am lăsat absorbită de munca la ziar și nu i-am acordat suficientă atenție.

Ceea ce o supăra cel mai tare era gândul că Tom o așteptase, dar ea fusese atât de preocupată să-și consolideze celebritatea, încât nu catadicsise să-l viziteze conform obiceiului. Pătrunsă de propria importanță,

nu se îndurase să piardă câteva ore ca să-i țină companie prietenului ei, iar acum era prea târziu.

– Mamă, sunt sigură că Tom a înțeles.

La auzul compasiunii din glasul fiicei sale, îi veni să plângă de-a binelea.

– Sper că a înțeles, murmură ea frământându-și batista în mână. N-a avut parte nici măcar de o slujbă de înmormântare. N-am avut prilejul să-mi iau rămas-bun...

– Spuneai că ai nevoie de ajutorul meu? îi aminti Olivia cu oarecare bruschețe.

Charlotte clipi derutată.

– A, da, cheia.

– Tom ți-a dat o cheie?

– Da, de la un depozit. Dacă poți, aș vrea să mergi cu mine acolo.

Olivia ezită. În opinia lui Charlotte, își lua mult prea în serios funcția de judecător ales, iar acum se vedea pe chipul ei că evalua posibilitatea unui conflict de interese.

– E în apropiere?

– Da, chiar aici, în Cedar Cove. Se pare că-l avea de ceva timp.

Asta o surprinsese, deoarece Tom fusese transferat în centrul de convalescență de la Seattle. Probabil că bietul om avea legături cu regiunea aceea, altfel de ce să fi ales Cedar Cove?

– Când vrei să mergem?

– Ai putea acum?

– Cred că da, zise Olivia închizând dosarele de pe masa de lucru. Vrei să conduc eu sau ne întâlnim acolo?

Charlotte prefera să facă deplasarea în mașina fiicei sale. La cât era de abătută, simțea nevoia să aibă companie. În plus, îi venea tot mai greu să se uite înapoi ca să dea în marșarier. În ultimul timp alesese locurile de parcare astfel încât să poată intra cu fața, căci fiecare răsucire a gâtului îi provoca dureri insuportabile. Dar dacă aducea vorba despre asta, fiica ei i-ar fi cerut

să renunțe la condus, ceea ce ar fi însemnat să renunțe la independență.

O luară pe șoseaua care se întindea în paralel cu țărmul. Depozitul era pe Butterfield Road, pe drumul spre Belfair, vizavi de cinematograful drive-in.

– Trebuie să ne înregistrăm? întrebă Olivia când opri lângă biroul paznicului.

– Nu știu, zise Charlotte. Nu se vede nimeni prin preajmă. Oricum, am cheia și chitanța.

– Atunci hai să mergem direct la depozit. Olivia înaintă până când ajunse la numărul indicat pe chitanță.

– Asta trebuie să fie.

Charlotte se dădu jos anevoie de pe scaunul pasagerului. Mișcările ei își pierduseră din agilitate și grație, iar urcatul și coborâtul din vehicule îi puneau probleme deosebite.

Depozitul era mult mai mare decât s-ar fi așteptat. Olivia luă cheia și o vârî în broască, iar în clipa următoare ușa se dădu de perete. În spațiul imens, întunecat, se zărea o ladă masivă, înconjurată de piese de mobilier din același set. O canapea, un scaun, o șa și ceea ce părea să fie un tablou, acoperit cu o pătură.

Olivia îl dezveli. Era afișul unui film cu cowboys din anii 1940, care nu-i stârni interesul lui Charlotte.

Peste câteva secunde însă, împotriva voinței ei, se uită din nou la afiș. Bărbatul călare pe un armăsar cabrat, cu un fulger în fundal, părea vag cunoscut. Pe bună dreptate, își dădu ea seama când îi citi numele. Tom Houston era „Cowboy-ul cântător", una dintre cele mai populare vedete de western din epoca respectivă. Multe școlărițe își petrecuseră după-amiezile în sălile de cinema, privind uluite cum chipeșul călăreț străbătea în goană ecranul.

– Tom Houston, zise Olivia. Ai auzit de el?

– Sigur. Cum adică, tu n-ai auzit?

– Nu, mamă, îmi pare rău. Olivia dădu drumul păturii, care acoperi din nou afișul. Probabil că valora destul de mulți bani în ochii unui colecționar, se gândi ea. Vrei să deschidem lada?

– Stai o clipă. Frapată de o idee, Charlotte ridică iarăşi pătura de pe afiş, moment în care genunchii începură să-i tremure.

– Mamă! strigă Olivia repezindu-se s-o susţină. Ce e?

Charlotte se aşeză pe marginea lăzii şi arătă cu o mână spre afiş, în timp ce cu cealaltă îşi acoperea gura.

– E imposibil!

– Ce?

– Ăsta e Tom Harding!

– Cine? Tipul de pe afiş?

Oare fiica ei era atât de grea de cap? se enervă Charlotte.

– Tom Harding este... a fost Tom Houston.

– Da?

În mod clar, Olivia nu aprecia importanţa descoperirii. Charlotte trase aer în piept.

– Tom Houston era la fel de popular ca Roy Rogers şi Dale Evans. Era la fel de celebru ca Gene Autry la vremea lui. O, Doamne, nu-mi vine să cred!

– Poate că era rudă cu Tom al tău, sugeră Olivia.

– Nu, el e. Pe toţi sfinţii, chiar era Tom Houston! Când erai mică te uitai la emisiunea lui. Nu-ţi aminteşti? Sâmbăta dimineaţa... Tom a avut propriul lui serial de televiziune timp de vreo doi ani în deceniul al şaselea, după care a dispărut din centrul atenţiei.

– Tom Houston, repetă Olivia de parcă şi-ar fi explorat amintirile din copilărie. Clătină din cap, însă chiar atunci avu o străfulgerare. Tom Houston! strigă ea. Acel Tom Houston? Peste câteva clipe se încruntă. Nu, mamă, trebuie să fie o glumă.

– Nu, e chiar Tom. Sigur, era cu câteva zeci de ani mai bătrân când l-am cunoscut eu, dar e acelaşi bărbat, n-am nici o îndoială.

– Este în regulă să deschidem lada? întrebă ezitant Olivia.

– Da, spuse Charlotte cu toată convingerea. Sper că o să găsim nişte indicii despre familia lui.

– Parcă spuneai că nu avea nici o rudă.

– Asta mi-au comunicat autoritățile. Nu înseamnă că n-a avut familie. Toată lumea are o familie.

Olivia se chinui puțin cu încuietoarea, dar eforturile îi fură răsplătite când izbuti să ridice capacul. În ladă se găsea o adevărată comoară de obiecte de colecție.

– Doamne sfinte, murmură Charlotte holbându-se la conținutul lăzii.

Ochii i se opriră asupra ținutei albe pe care Tom Houston o arbora în toate filmele. Personajele pozitive purtau întotdeauna alb, iar Tom era personajul pozitiv prin excelență. Se aflau acolo și pistoalele lui, lângă niște vechi scenarii de televiziune ce păreau originale. Observând medaliile din cel de-al Doilea Război Mondial, își aminti că actorul fusese pe front.

– Chestiile astea trebuie să valoreze o avere, exclamă Olivia uluită.

– Exact de asta a vrut să-mi dea *mie* cheia, spuse Charlotte îndreptându-și semeț spatele.

Olivia o privi confuză.

– Și chiar nu ți-a dat nici un indiciu despre trecutul lui?

– Nici unul. În mod evident, n-a vrut să știu cât timp era în viață.

Charlotte începea să înțeleagă. După toate probabilitățile, Tom simțise că putea să aibă încredere în ea. Își dăduse seama că avea să facă tot ce era necesar pentru ca obiectele respective, moștenirea lui, să ajungă la oamenii îndreptățiți să le primească. Îl dezamăgise o dată, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu avea s-o mai facă și acum.

– Mamă, șopti Olivia, parcă citindu-i gândurile.

– Mi-a încredințat obiectele lui cele mai prețioase pentru un motiv anume.

– Și care e acela?

– O să-i caut rudele și...

– Care rude? Chiar dacă există, unde sunt? De ce era lăsat în grija statului?

– Nu știu. Dar Janet mi-a spus că Tom a fost transferat la Cedar Cove la cerere, asta fusese alegerea lui inițială. Îmi imaginez că are rude în zonă.

– În cazul ăsta, de ce nu i-a contactat el însuşi?

– Nu ştiu, repetă Charlotte.

– Păi vezi?

– A avut încredere în mine, spuse Charlotte cu încăpăţânare. Voia ca eu să fac în aşa fel încât toate aceste lucruri să ajungă unde trebuie.

– Mamă...

– Mai mult, continuă ea, întrerupându-şi fiica, Tom ştia că putea să se bazeze pe mine.

Din acel moment, Charlotte se simţea învestită cu o misiune. În sfârşit, putea să se revanşeze pentru faptul că-l neglijase pe Tom în ultimele săptămâni de viaţă. Ca femeie de onoare, jură că avea să facă tot ce-i stătea în puteri ca să dea de urma familiei lui. Nu avea să renunţe şi nu avea să-şi găsească tihna până când moştenirea lui nu ajungea la cei îndreptăţiţi s-o posede.

Când se întoarse acasă de la bibliotecă, Grace îşi luă corespondenţa. În mod normal asta era sarcina lui Dan, pentru că el îşi termina munca mai devreme.

Trecuseră trei săptămâni de la dispariţia lui. Trei săptămâni infernale, în cursul cărora avusese de înfruntat mii de întrebări fără răspuns, îndoieli, remuşcări şi accese de mânie.

Micile obligaţii cotidiene o enervau la culme. Să ducă gunoiul, să ridice corespondenţa, să repare robinetul din baie – toate acestea erau rezolvate în mod obişnuit de el. Teama şi resentimentele i se intensificau cu fiecare problemă care apărea.

La început, şeful lui Dan refuză să creadă că acesta pur şi simplu plecase fără să anunţe pe nimeni. Nici lui Grace nu-i venea să creadă, dar toate dovezile indicau în această direcţie. Dan dispăruse, şi nimeni nu putuse să ofere vreo explicaţie. Grace discutase cu Bob Bilderback, şeful de echipă, de cel puţin cinci ori, convinsă că acesta avea unele informaţii, chiar dacă nu era conştient de semnificaţia lor. Bob era la fel de şocat ca ea.

După ce intră în hol se apucă să-şi trieze rapid corespondenţa, iar două facturi aterizară peste celelalte

adunate pe biroul lui Dan. Stătea prost cu banii, deși Bob îi trimisese ultimul salariu al soțului ei. Era mirată că Dan nu și-l luase la plecare, însă avea oricum cardurile de credit.

Cardurile de credit. Până în acel moment nu-i trecuse prin minte să verifice extrasul de cont de la VISA. Se repezi în fosta cameră a lui Maryellen, pe care o transformase într-un soi de depozit, și răscoli prin teancul de facturi neplătite de pe masă până când găsi plicul încă nedeschis.

Îl rupse cu mâna tremurândă și parcurse rapid lista plăților. Toate păreau în regulă, cu excepția uneia. Când văzu unde fusese folosit cardul, picioarele i se înmuiară. Lipindu-se cu spatele de perete, se lăsă să alunece pe dușumea.

Nu-și putu da seama cât stătuse acolo, privind în gol. În cele din urmă, își adună curajul s-o sune pe Olivia.

– Ai putea să vii pe la mine? o întrebă, pe un ton care sugera că era urgent.

– Am ieșit pe ușă.

În nici zece minute, prietena ei sosi.

– Ce s-a întâmplat?

– Nemernicul! țipă Grace atât de furioasă, încât nu se putea stăpâni. Uită-te la asta!

Olivia se uită la extrasul VISA, după care o privi întrebător.

– Ce e?

– Bijuteria Berghoff din Bremerton. Eu nu mi-am cumpărat nici o bijuterie, te asigur.

– Dan?

– Cine altcineva? răcni Grace.

– Ce-ar fi putut să cumpere de acolo în valoare de două sute cincizeci de dolari?

– O tinichea pentru prietena lui, fără îndoială.

– Păi, hai să vedem.

Olivia era înțeleaptă. Lui Grace nu-i venise ideea să sune la magazin, după cum nu se gândise nici să anuleze cardul de credit, greșeală pe care intenționa s-o îndrepte a doua zi la prima oră.

În timp ce Grace străbătea încăperea de la un capăt la celălalt, Olivia găsi numărul de telefon şi-l formă, apoi îi întinse receptorul prietenei sale.

– Alo, rosti aceasta, străduindu-se să adopte un ton calm şi rezonabil. Mă numesc Grace Sherman şi am aici extrasul cardului de credit. După ce explică problema, acoperi microfonul cu palma şi-i spuse Oliviei: Acum caută chitanţa.

În treizeci şi cinci de ani de căsnicie, Dan nu-i cumpărase niciodată bijuterii. I se părea ceva frivol. Grace purta doar o verighetă simplă din aur, aceeaşi pe care el i-o pusese pe deget în ziua nunţii. Se subţiase cu trecerea timpului, însă nu-şi pusese problema s-o înlocuiască. Dan renunţase complet la verighetă după ce se retrăsese din armată, întrucât inelele de orice fel le erau interzise celor care lucrau cu maşini-unelte.

Femeia de la Berghoff reveni la telefon cu informaţiile solicitate.

– Doamnă Sherman?

– Da, spuse Grace tresărind.

– Plata corespunde achiziţiei unui inel.

– Poftim? făcu ea şocată.

– Un inel. Îmi pare rău, dar modelul nu este trecut pe factură.

Lui Grace i se tăie răsuflarea.

– E în regulă, reuşi să îngaime în cele din urmă. Vă mulţumesc pentru amabilitate.

Puse receptorul în furcă, apoi se prăbuşi pe un scaun.

– Ce-ai aflat? o întrebă Olivia.

Grace se holbă la verigheta subţiată de pe inelarul mâinii stângi. Bănuise de mult că era vorba de o altă femeie, iar acum avea dovada.

– A cumpărat un inel.

– Un inel? Dar de ce?

– Nu e evident? strigă Grace. De asta mi-a lăsat ultimul salariu, adăugă ea.

– În chip de plată pentru inel?

– Aşa se pare.

Dan avusese întotdeauna o viziune proprie asupra onoarei. Nu-i păsa că o abandona fără o vorbă, transformându-i viața într-un iad, însă ținea să se asigure că ultima plată din contul lor VISA, cu care, după toate aparențele, cumpărase un inel altei femei, avea să fie acoperită.

– Acum câteva zile, când am venit acasă, am avut senzația stranie că Dan trecuse pe aici, mărturisi Grace în șoaptă.

– Ai schimbat încuietorile, nu?

– Nu.

Maryellen și Kelly insistaseră să n-o facă. Amândouă erau convinse că tatăl lor avea să se întoarcă în curând și să le explice totul. La început, Grace fusese de aceeași părere, însă acum nu mai era cazul. Nu-l mai voia înapoi. Dar dacă totuși se întorcea, ținea să aibă plăcerea de a-i spune în față că intenta divorț.

– Crezi că Dan a fost pe aici? o întrebă Olivia.

– Sunt aproape sigură.

– Lipsește ceva?

– Nu, oftă Grace.

Nu sesizase lipsa nici unui obiect, deși răscolise toată casa cu susul în jos.

– Atunci de unde știi?

– I-am simțit mirosul.

– Poftim?

– Cum lucra toată ziua în pădure, venea acasă mirosind a brad de Crăciun proaspăt tăiat. Mirosul ăsta plutea în aer, îți jur.

– Te cred.

– Nu le-am spus fetelor. Sunt și așa destul de supărate.

– Te-ai gândit să vorbești cu Roy McAfee? o întrebă Olivia după ce se așeză lângă ea. Are o reputație excelentă.

– Un detectiv particular?

Probabil avea să coste o avere, iar ea abia reușea să se descurce cu un singur salariu.

– N-ar fi rău să te sfătuiești cu el și să afli cât ți-ar cere ca să-l găsească pe Dan.

Grace încuviință din cap. Olivia avea dreptate.

*

A doua zi, Grace se prezentă la întâlnirea pe care o stabilise cu detectivul particular. Îl văzuse pe Roy de câteva ori, iar Corrie era o vizitatoare asiduă a bibliotecii.

Corrie o primi cu amabilitate, ajutând-o să-și depășească stinghereala. O conduse în biroul soțului ei și aduse două cafele înainte de a se retrage închizând ușa.

– Am înțeles că Dan a dispărut, spuse Roy direct.

Grace alese să răspundă în același stil. Își pierduse și ultima fărâmă de răbdare când aflase despre inel.

– Cât m-ar costa să-l găsești?

– Depinde de cât timp îmi ia.

– Nu cred că va fi foarte greu, spuse Grace plecându-și ochii spre mâinile împreunate în poală.

– Ai vreo idee unde ar putea fi?

– Nu, dar presupun că e cu altă femeie.

– În regulă. Căutându-i privirea, Roy o întrebă: Cât de mult vrei să-l găsesc?

– Nu vreau. Nu-l vreau înapoi. Tot ce-mi doresc e să-l văd destul cât să-i trântesc în brațe actele de divorț, spuse Grace cu amărăciune.

capitolul 11

Cecilia se temea de ziua asta de săptămâni întregi. Întâi mai, aniversarea căsătoriei sale. Cu un an în urmă, în această zi, ea și Ian făcuseră schimb de jurăminte sincere în fața judecătorului de pace. Le luase doar câteva minute să-și unească viețile pentru veșnicie, cum crezuse ea atunci.

Cum sarcina începea să se vadă, i se păruse aiurea să poarte alb, așa că alesese o rochie adorabilă de un roz pal și își croise singură un voal asortat.

Mama ei, care venise de departe pentru scurta ceremonie, îi invitase după aceea la cină, iar Bobby strecurase o bancnotă de cincizeci de dolari în mâna Ceciliei.

Stăteau prost cu banii, dar Ian insistase să meargă în luna de miere. În cele din urmă, găsise soluția:

petrecuseră două zile splendide pe coasta statului Washington, explorând plaja de pe peninsula Long Beach și orășelele vechi, precum Oysterville și Seaview. Noaptea, cuibăriți în fața șemineului din cabana închiriată, stăteau de vorbă despre viitor. Totul părea perfect. Atunci, în timpul așa-zisei luni de miere, aleseseră numele copilului din pântecul ei și discutaseră despre cariera lui Ian în marina militară și rolul Ceciliei ca soție de ofițer. Nu înțelegea foarte bine ce presupunea asta, dar era gata să-și urmeze soțul până la capătul pământului.

Îl urmase până la capătul răbdării. Nu știuse, desigur, că peste câteva luni copilul lor avea să moară. Nu știuse că avea să-și piardă orice bucurie și însăși dorința de a trăi.

Acum, după un an, data de 1 mai era doar o zi de lucru obișnuită. Nimic special. Nimic ieșit din comun. În măsura posibilului, intenționa să n-o bage în seamă, așa cum nu-l băga în seamă pe Ian.

Făcuseră schimb de e-mailuri o vreme, până când Cecilia percepuse absurdul situației. Erau în continuare legați prin actul de căsătorie, dar nu mai erau soț și soție, în ciuda rătăcirii de care dăduse dovadă când acceptase să facă dragoste. Separarea lor durase mai mult decât căsnicia. Îi spusese adevărul: Ian merita să fie tată. Însă, așa cum îi explicase în ultimul e-mail, trebuia să accepte faptul că ea nu-și mai asuma riscul unei asemenea dureri sfâșietoare.

În replică, el îi criticase voalat reacția exagerată, asigurând-o că emoțiile aveau să i se estompeze și că avea să-și dorească alt copil. Nu înțelegea nimic. Cecilia nu mai încercase să-l lămurească, pentru că orice răspuns l-ar fi încurajat să continue corespondența. Prin urmare, încetase să-i mai scrie, încetase să se mai ducă la bibliotecă, încetase să mai acorde atenție subiectului.

Din păcate, asta nu însemna că reușise să și-l scoată din minte pe Ian. Fusese o greșeală să-i scrie, fusese o greșeală să reînnoade relația cu el, chiar și printr-un schimb de e-mailuri scurte. Decizia ei era bătută în cuie. De îndată ce și-o permitea, avea să continue cu divorțul.

Așa era cel mai bine pentru amândoi. Cu timpul, Ian avea să înțeleagă asta și să o ierte.

Satisfăcută că ajunsese la o concluzie fermă, parcase mașina lui și își promisese că nu avea s-o mai conducă niciodată.

Dacă tot stabilise că ea și Ian nu aveau un viitor comun, ar fi fost inutil să se lase distrasă de semnificația acelei zile de 1 mai. Prin urmare, porni spre cursul de algebră avansată la volanul propriei mașini, hotărâtă să profite din plin de ceea ce-i oferea viața. Cursul acesta urma să fie mai dificil decât precedentul, și nu putea decât să se bucure că era predat tot de profesorul ei preferat, domnul Cavanaugh.

Deși făcu eforturi să se concentreze, mintea începu să-i rătăcească de colo, colo până când ajunse exact la subiectele pe care voia să le evite. Ian, copilașul ei mort și faptul că nu putea să obțină o educație demnă de acest nume dacă urma cursuri disparate. Când avea să absolve cu o diplomă cât de cât utilă, avea să fie la vârsta pensionării.

Deprimată, rămase în urma colegilor săi ca să discute cu profesorul. Strângându-și cărțile la piept, înaintă spre catedră.

- Da, Cecilia?

- Mă... mă gândeam că ar trebui să vă informez că am hotărât să renunț la cursul ăsta.

- Îmi pare rău să aud asta, spuse el fără să-și arate dezamăgirea. Ai un motiv anume?

Mai multe, dar nu le putea dezvălui. Cu fruntea plecată, ridică din umeri.

- Nu sunt sigură la ce-mi vor folosi toate cunoștințele astea. Sunt chelneriță, nu o tipă isteață foc pe care o așteaptă o carieră extraordinară în matematică.

- Cunoștințele nu sunt niciodată de prisos. Ai dreptate, desigur, că s-ar putea să nu ai niciodată ocazia să rezolvi ecuații de gradul al doilea, dar gândul că poți să o faci trebuie să-ți dea o anume satisfacție, nu-i așa?

- Nu știu.

- Înțeleg.

Profesorul își spuse cărțile în servietă, apoi ieși din sala de curs.

Cecilia se grăbi să-l urmeze. Sperase în adâncul sufletului că avea s-o convingă să nu renunțe.

– Voiam să vă mulțumesc.

– Și cursul celălalt? Am uitat, ce era?

– Engleza pentru afaceri, zise ea.

– Vrei să renunți și la ăsta?

– Da, murmură Cecilia strângându-și mai tare cărțile la piept. Școala returna o parte din taxe dacă se retrăgea înainte de sfârșitul acelei săptămâni.

– Îmi pare rău, spuse Cavanaugh.

– Și mie, șopti ea în culmea tristeții.

– Mai gândește-te până la sfârșitul săptămânii, bine?

– În regulă.

De fapt, se hotărâse. Avea să folosească banii recuperați de pe cursuri ca să-și plătească o altă consultație la Allan Harris. Intenționa să-i ceară să facă apel la decizia judecătoarei Lockhart și să obțină anularea acordului prenupțial. Cum Ian se afla în misiune, pe mare, nu vedea altă variantă.

Se urcă la volanul hârbului ei și porni spre casă, sperând să tragă un pui de somn înainte de muncă. În mod normal s-ar fi apucat cu entuziasm de teme, dar nu și azi. Nu când era foarte posibil ca de săptămâna următoare să nu mai frecventeze Olympic College.

Becul robotului telefonic clipea. Fără tragere de inimă, apăsă pe buton.

– Sunt eu, Cathy, se auzi vocea zglobie a prietenei sale. Ne strângem o gașcă la mine seara asta, să mâncăm împreună. Te interesează? Fiecare aduce câte ceva de mâncare. Sper să vii. Oricum, sună-mă. M-aș bucura tare mult să fii alături de noi.

Cathy îi devenise o prietenă apropiată, și încercau să se vadă o dată la două săptămâni. Uneori cu celelalte soții de ofițeri, cel mai adesea doar ele două. Mergeau la licitații, la film sau pur și simplu să ia împreună brunch-ul duminica.

Cecilia nu putea să participe la cina din seara aceea, pentru că era în tură la restaurant. Cathy îi cunoştea programul şi totuşi o invitase, parcă pentru a-i demonstra că ţinea cu orice preţ s-o includă în grupul lor. Trebuia s-o sune să-i explice.

Cathy răspunse imediat.

– Cecilia, exclamă ea, părând foarte fericită s-o audă. Spune-mi că vii.

– Nu pot.

– Dar o să fie mult mai trist fără tine!

– Muncesc, şi e mult prea târziu ca să-mi găsesc o înlocuitoare.

Era adevărat. Cathy oftă dezamăgită.

– Poate că ar trebui să venim toate să te vedem. Ştii cum se zice, dacă nu vine Mahomed la munte... Fără să termine fraza, râse ca şi cum ar fi făcut o remarcă foarte inteligentă.

– Poate data viitoare, spuse Cecilia pe un ton plat.

– E totul OK? o întrebă Cathy după o scurtă ezitare. Nu, nu-mi răspunde. Îmi dau seama că e o problemă. Care anume?

În loc să-i dezvăluie întregul adevăr, Cecilia optă pentru versiunea prescurtată.

– Mă las de şcoală.

– Nu poţi! Adori cursurile alea!

– Am nevoie de bani.

– Îţi împrumut eu.

Cecilia era uimită că o prietenă pe care nu o cunoştea totuşi de multă vreme îi putea face o asemenea ofertă.

– Nici tu nu ai.

– Nu, dar pot face rost... sper. Stai liniştită, în cel mai rău caz le cer ajutorul fetelor care vin seara asta. Trebuie să fim unite. Dacă noi nu ne sprijinim una pe alta, cine o s-o facă?

Cecilia simţi că moralul i se mai ridicase. Era firesc; Cathy, prin optimismul şi generozitatea ei, făcea mereu ca viaţa să pară mai promiţătoare.

– Te sun mai târziu, îi spuse prietenei sale.

Ca și când ar fi uitat de hotărârea pe care o luase, luă loc la birou și se apucă să-și facă tema de algebră. Când ridică privirea spre ceas își dădu seama că întârziase la muncă, așa că se schimbă în grabă și țâșni pe ușă.

Ajunse la The Captain's Galley chiar în momentul schimbului de tură. Ca de obicei, își vârî capul în separeu ca să-și salute tatăl.

– Cum o duci? o întrebă acesta când o văzu.

– Bine. Nu avea rost să-i explice că trecea printr-o depresie, căci tatăl ei oricum n-ar fi știut ce să-i răspundă.

– Mă bucur să aud asta.

– Da, sigur, mormăi ea în barbă.

După nici o oră, un curier sosi cu un buchet uriaș conținând narcise galbene, preferatele ei, lalele roz și alte flori de primăvară.

– O caut pe Cecilia Randall, spuse el uitându-se pe etichetă. Cum ea, șocată, nu reușea să deschidă gura, tânărul insistă: E aici o doamnă Randall?

– Eu sunt Cecilia Randall, îngăimă ea în cele din urmă.

Curierul, după toate probabilitățile încă elev de liceu, îi puse în brațe aranjamentul floral și plecă. Nu avea nevoie să desfacă celofanul și să citească mesajul de pe cartonaș ca să știe că era de la Ian. Acesta era exact tipul de gest subtil la care ar fi recurs el ca s-o facă să se simtă vinovată. Ei bine, pe toți dracii, nu avea de gând să cadă în capcană.

Puse florile lângă casa de marcat, scoase ambalajul și-l aruncă la gunoi, după care luă cartonașul.

La mulți ani! Te iubesc. Ian

Stomacul i se crispă, provocându-i o senzație de vomă. Își mușcă buza inferioară în speranța că avea să-și revină rapid.

– Pentru cine sunt florile? o întrebă tatăl ei, care tocmai intrase în restaurant.

– Pentru mine, de la Ian, șopti Cecilia.

– Ce chestie. Are vreun motiv special?

– Da. Azi ar trebui să fie prima noastră aniversare.

– Aha.

Lacrimile începură să i se scurgă pe obraji. Când le observă, tatăl ei o bătu ușor pe spate, apoi, fără o vorbă, se întoarse în bar.

Justine sorbea din vin și se prefăcea că ascultă atent pălăvrăgeala lui Warren. Pierduse șirul de mult, dar, din fericire, nu trebuia să participe activ la conversație. Orice comentariu în afara laudelor și remarcilor anodine era interzis. Rolul ei era acela de accesoriu social, o știa prea bine. Asta n-o deranjase în trecut și n-o deranja nici acum. Îl înțelegea pe Warren, înțelegea termenii acordului lor.

– Mai vrei vin? o întrebă Warren înclinând sticla ca să-i toarne în pahar.

Sărbătoreau la un restaurant de cinci stele din Seattle faptul că Warren reușise să încheie un nou contract de câteva milioane de dolari. Aveau parte de evenimente de genul acesta o dată la două sau trei luni.

– Deci, spuse el privind-o nerăbdător. Ce părere ai?

– Ce părere am?

Nu inteligența ei îl făcuse pe Warren s-o curteze, și până atunci nu se arătase interesat de ceea ce gândea. Nu vorbeau niciodată despre slujba ei; dimpotrivă, el evita să lucreze cu banca la care era angajată.

– Justine, nu mă asculți? se răsti el.

– Mă... mă tem că vinul m-a adormit de tot. Scuze, iubitule, ce spuneai?

Se gândea la Seth Gunderson zi și noapte, dar ar fi fost culmea prostiei să-l lase pe Warren pentru un tip care locuia pe o barcă. Seth o scotea din fire. Ar fi putut să se culce cu ea, ar fi făcut-o dacă ea ar fi avut un cuvânt de spus. De fiecare dată când își amintea de noaptea aceea se simțea atât de furioasă și de umilită, încât îi venea să se dea cu capul de perete. Idioată! Idioată! Idioată!

Făcuse o greșeală teribilă încurajându-l. Seth credea că avea să-l părăsească pe Warren de dragul lui. Nu era

în stare. Warren avea nevoie de ea și, pe de altă parte, ea avea nevoie de el.

– Vorbeam despre noi doi, spuse Warren.

Conversația ajunsese la un punct stânjenitor, se gândi Justine.

– Vai, chiar crezi că e momentul acum? replică ea îmbufnându-se drăgălaș.

– Da. Seara asta sărbătorim.

– Sunt atât de mândră de tine!

Încântat, se aplecă peste masă ca s-o ia de mână. În timp ce o dezmierda cu degetul mare, îi spuse privind-o în ochi:

– Știi cât de mult țin la tine.

O știa, într-adevăr. Poate că avea alte defecte, dar nu era proastă.

– Mută-te la mine.

– Of, Warren!

De două sau trei ori pe an o presa să ia această decizie. Până acum reușise să schimbe subiectul, susținând că nu era momentul să facă acel pas. Să iasă împreună era un lucru; să trăiască alături de el zi de zi era cu totul altceva. Nu intenționase niciodată să ducă relația lor atât de departe.

– Înainte să răspunzi, aruncă o privire la asta, zise el scoțând din buzunar o cutiuță de bijuterii.

– Warren?

Așadar, presiunile urmau să se intensifice. Nu conta. Nu avea de gând să-și abandoneze libertatea, indiferent ce-i oferea el.

– Aș vrea să-ți explic, rosti el pe un ton solemn, strângându-i mâna. Niciodată nu-mi ceri mai mult decât îți pot da.

Voia să spună că Justine îi accepta incapacitatea de a întreține raporturi sexuale. De fapt, în loc s-o deranjeze, lipsa unei relații fizice i se părea chiar preferabilă. Nu intenționa să-i divulge secretul; bănuia că foarte puțini oameni cunoșteau problemele lui Warren. Se părea că erau destul de grave, din moment ce nici măcar Viagra nu avea nici un efect.

– Îmi place să fiu liberă, îi aminti ea pe un ton suav, nevrând să-l jignească.

– Poți fi liberă și după aceea, scumpo.

– N-ar fi la fel.

– Ba da, ripostă el. Dacă insiști, poți să ai camera ta. Sugerase asta ultima oară când adusese subiectul în discuție. Justine nu fusese interesată, după cum nu era interesată nici acum. Warren nu se dădu însă bătut: E din cauza mamei tale, nu-i așa?

– Nu.

Știa că ar fi fost ușor să dea vina pe mama ei, judecătoare, o membră importantă a comunității. Justine era o femeie pe picioarele ei, și ceea ce făcea cu propria viață nu trebuia să reflecte cumva cariera mamei.

– Mă refuzi?

Expresia lui de băiețel bosumflat fusese probabil simpatică în urmă cu douăzeci de ani, însă la vârsta asta era de-a dreptul ridicolă.

– Îmi pare rău. Știi că nu vreau în nici un caz să te rănesc.

– Bine. Cu un zâmbet larg, Warren deschise cutiuța de catifea.

Justine icni. Era cel mai mare diamant solitar pe care-l văzuse vreodată, de trei, poate chiar patru carate. Incapabilă să vorbească, își duse mâna la gură.

– E o frumusețe, nu? Când ea se mulțumi să aprobe printr-o înclinare a capului, Warren adăugă: Vreau să ne căsătorim, Justine. Ăsta e inelul tău de logodnă.

– Să ne căsătorim? îngână ea amețită.

– Ești o femeie superbă și elegantă. Când suntem împreună, privirile celorlalți bărbați mă fac să mă simt de parcă aș fi câștigat un milion de dolari. Facem un cuplu perfect, iubito.

Dacă n-ar fi fost atât de sinistră, insensibilitatea lui i-ar fi putut stârni râsul, se gândi Justine. Încerca s-o convingă să se mărite cu el spunându-i că era un accesoriu care-i potența imaginea. Ce idee!

– Mi-ai spus cândva că nu vrei să ai copii, spuse Warren.

– Nu vreau.

– Păi, e valabil pentru amândoi. Cum Justine înghiți în sec fără să comenteze, Warren se uită în jur, apoi coborî vocea: Dacă vrei să dormim în camere separate și după nuntă, n-am nimic împotrivă.

– O, Warren!

– Gândește-te la asta. Ia inelul. Probează-l.

O făcu, pur și simplu pentru că voia să vadă cum arăta un diamant de patru carate pe degetul ei. Un bărbat cu înclinații romantice ar fi profitat de ocazie ca să-i pună el însuși inelul pe deget. Așa ar fi procedat Seth, era sigură de asta, însă el nu și-ar fi permis niciodată un diamant atât de mare.

Inelul îi alunecă pe deget de parcă ar fi fost conceput anume pentru ea. Era cea mai minunată bijuterie din câte văzuse în viața ei.

– Poartă-l un timp, o îndemnă Warren. E asigurat.

Justine se uită lung la diamant, apoi, cu părere de rău, îl scoase de pe deget.

– O să mă gândesc foarte serios la propunerea ta.

– Dacă reacția părinților tăi e cea care te îngrijorează, o să stau de vorbă cu ei.

– Îmi iau deciziile singură, să știi, replică Justine cutremurându-se la gândul unei discuții între părinții ei și Warren. Fără îndoială, s-ar fi înțeles de minune.

– Și când o să ai un răspuns? o întrebă el, ca un bun om de afaceri. Nu voia să aștepte o perioadă nedeterminată.

– Săptămâna viitoare.

Chiar dacă îi respingea propunerea, relația lor avea să continue în același stil, lucru pe care îl știau amândoi.

Seth o sună din Alaska în seara următoare. N-ar fi trebuit să fie surprinsă, tipul părea să găsească întotdeauna momentul când apelul lui pica cel mai prost.

– Salut, zise el cu glas limpede, de parcă ar fi fost în cartier, nu la o mie cinci sute de kilometri distanță.

– Bună, Seth.

– Nu pari foarte fericită să mă auzi, remarcă el după o clipă de tăcere.

– Nu sunt.

– Ai un motiv anume?

Justine închise ochii şi oftă. În definitiv, de ce să nu-i spună: Cu cât afla mai repede, cu atât mai bine – pentru amândoi.

– Warren m-a cerut de soţie aseară.

– I-ai acceptat propunerea? o întrebă Seth după o nouă clipă de tăcere.

– Încă nu.

– Eşti tentată?

Nu era, dar minţindu-l avea o şansă de a-l îndepărta.

– Nu ştiu.

– Când o să ştii?

– În curând.

Seth nu încercă să-i sugereze calea de urmat. În loc să-i spună că ar fi fost o nebunie să se mărite cu Warren, o întrebă cu prefăcută nonşalanţă:

– Îl iubeşti?

– Nu m-am hotărât nici în privinţa asta.

Ţinea mult la Warren, dar, în comparaţie cu focul care i se aprindea în pântec ori de câte ori se afla în preajma lui Seth, nu însemna mare lucru.

– Aştepţi ca eu să iau hotărârea în locul tău? o întrebă Seth.

– Nu fi absurd!

– Păi asta e impresia pe care mi-o laşi.

– Am pomenit despre asta numai pentru că am crezut că trebuie să ştii, spuse ea oftând zgomotos. Enervată de chicotitul lui, izbucni: Ce-i atât de amuzant?

– I-ai spus viitorului soţ cum practic m-ai târât în patul tău?

Nu intenţiona să răspundă acestei lovituri sub centură.

– Warren ştie despre tine.

Nu era absolut sigură, însă avea unele bănuieli. După toate probabilităţile, faptul că o văzuse cu Seth îl determinase s-o ceară în căsătorie.

– Cum să nu. Mânia lui Seth se evaporase la fel de repede cum apăruse. Ei bine, îmi imaginez că ai de luat o hotărâre importantă.

– Așa e.

– Sună-mă când ajungi la o concluzie.

Justine intui că urma să închidă. Nu voia ca discuția lor să se termine, nu astfel. Pe de altă parte, nu avea încotro.

– O să te sun, șopti, deopotrivă nefericită și furioasă.

– Dacă stau să mă gândesc, nu te obosi, spuse el pe un ton din care răzbătea disprețul. Știm amândoi ce-o să faci.

Acestea fiind zise, întrerupse legătura, iar Justine rămase să se holbeze la receptorul din mână.

Razele soarelui se reflectau pe suprafața de un verde strălucitor al Puget Sound în timp ce feribotul se îndepărta de Bremerton și înainta lin prin Rich Passage, efectuându-și traversarea de o oră până la Seattle. Sprijinită de balustradă, cu părul negru zburlit de vânt, Olivia se întoarse zâmbitoare către Jack.

– E o după-amiază splendidă.

– Vezi că am comandat-o numai pentru azi, glumi el. Când Olivia își dădu ochii peste cap, continuă pe un ton foarte serios: „Doamne, i-am zis, duminică am o întâlnire foarte importantă. Aș aprecia o cooperare din partea Ta în domeniul meteorologic".

– Chiar așa i-ai zis, nu?

– Sigur.

Olivia își sprijini coatele pe balustradă, așteptând nerăbdătoare să apară la orizont zgârie-norii din Seattle. Fiul lui Jack, Eric, îi aștepta la terminalul de feriboturi, iar apoi toți trei urmau să cineze pe țărm. Olivia și Eric nu se cunoșteau, și Jack părea mai stresat de această primă întâlnire decât ea.

– În ultimii ani am petrecut niște vacanțe extraordinare și am călătorit în mai multe țări, dar nici un loc nu mi s-a părut mai frumos decât Seattle pe vreme însorită.

– E luxuriant, într-adevăr, cum ar şi trebui să fie după trei luni de burniţă şi ploaie, bombăni el.

– Ai şi tu nevoie să stai sub o lumină fericită?

Aceasta era întrebarea pe care obişnuia să le-o pună copiilor ei. În zilele cu vreme urâtă, când se plângeau că nu puteau ieşi să se joace afară, Olivia îi invita să se aşeze lângă o lampă şi să citească. James o botezase „lumină fericită" deoarece mama lui nu-l lăsa să se ridice de pe scaun până nu zâmbea.

– Lumină fericită?

Explicaţia ei îl amuză şi-l făcu să-i povestească la rândul lui diverse amintiri. Când se aşternu tăcerea, Olivia observă că era foarte tensionat. Începu să se plimbe de colo, colo pe punte, bău trei cafele şi se foi neliniştit pe tot traseul dintre Kitsap Peninsula şi Elliot Bay.

Olivia îl recunoscu pe Eric din prima clipă. Era la fel de înalt ca tatăl lui, cu o constituţie atletică şi o fizionomie asemănătoare.

– Bună, Eric, spuse ea întinzându-i mâna.

– Ţi-o prezint pe Olivia Lockhart, zise Jack.

Spre mirarea ei, tatăl şi fiul nu se îmbrăţişară, nici nu-şi strânseră mâinile.

– Cum a fost drumul? se interesă Eric.

– Grozav, răspunse entuziast Jack, de parcă tocmai ar fi debarcat de pe un vas de croazieră, nu de pe un feribot care făcuse o traversare de o oră.

– Ţi-e foame? întrebă apoi Eric.

– Sunt lihnit.

Olivia îi privi surprinsă de stânjeneala care domnea între ei.

Eric le spuse că făcuse deja rezervare la un restaurant.

– Sper că vă plac crabii, zise el luând-o înainte.

– Îi ador, îl asigură Olivia.

– Sunt OK, mormăi Jack când fiul său îl privi întrebător.

Aparent, Eric nu ştia prea multe despre gusturile tatălui său. Şi asta părea ciudat.

Restaurantul era specializat în crabi gătiţi pe loc şi serviţi pe mese acoperite cu ziare. Fiecare client primea

un ciocănel de lemn și o bavetă. Când terminară de spart carapacea crabilor aburinzi și se apucară să tăvălească bucățile fragede prin unt topit, vorbeau deja ca niște prieteni vechi și râdeau în hohote.

La final, după ce se spălară temeinic pe mâini, Eric îi conduse la feribot. Atitudinea lui redevenise protocolară, iar conversația, care cursese atât de armonios în timpul mesei, părea să fi înghețat dintr-odată.

– M-am simțit bine, anunță tânărul.

Oare imaginația Oliviei îi juca feste, sau părea oarecum șocat de această constatare?

– Și eu, zise Jack înfigându-și și mai adânc mâinile în buzunare.

– Ai vrea să ne revedem cândva? întrebă Eric după un moment de tăcere.

– Mi-ar plăcea foarte mult, declară Jack solemn.

– Și mie. Eric se întoarse către Olivia cu un zâmbet fermecător. Mă bucur să te cunosc.

– Și eu, Eric.

Mașinile începeau să coboare de pe feribot, așa că era timpul să se îmbarce.

– Ținem legătura, spuse Jack, îndrumând-o pe Olivia spre casa de bilete destinată pasagerilor fără vehicule.

Eric își flutură mâna în semn de rămas-bun și se îndepărtă cu pași mici.

– A mers bine, nu? spuse Jack pe când se urcau la bordul feribotului.

– Foarte bine.

Olivia îi putea simți ușurarea. Având în vedere modul în care se comportaseră mai devreme, relația dintre tată și fiu nu era deloc simplă.

– Uite-l! strigă Jack, care scruta țărmul. Își vârî două degete în gură și scoase un fluierat ascuțit.

Eric tresări, apoi, când îi văzu, își agită iarăși mâna.

– E un tânăr reușit, murmură Olivia.

– Meritul îi aparține mamei lui.

– Nu ai făcut parte din viața lui când era mic?

Asta ar fi explicat stingherealа care domnea între ei.

– Ba da, dar... n-am fost un tată prea bun.

Olivia înţelegea. Între facultatea de drept şi toate celelalte activităţi pe care le avusese în primii ani din viaţa copiilor ei, nu le oferise atât de mult timp pe cât ar fi dorit. Ar fi vrut din tot sufletul să fie o mamă bună, însă nu ştiuse cum să se mai împartă.

– Sunt mândru să fiu tatăl lui.

Era probabil cel mai frumos compliment pe care i-l putea face un tată fiului său. Din păcate, Eric nu-l putea auzi.

– Vă vedeţi des? întrebă ea, vrând să-şi facă o idee mai clară despre relaţia lor.

– Încercăm. Avem o mulţime de diferende pe care trebuie să le reconciliem, spuse Jack cu o strâmbătură.

Dezgustul lui faţă de jargonul psihologilor o făcu să zâmbească. Îi spusese cu mai multe ocazii că prefera limbajul direct, fără înfloriturile inutile.

– Dar faceţi eforturi amândoi,

– Da. Vrând să schimbe subiectul, Jack o întrebă: Ai vreo veste de la Justine?

Olivia îşi înăbuşi un geamăt. În acel moment, Justine era principala ei sursă de preocupare. Deşi nu-i spusese nimic, prin oraş apăruseră zvonuri despre ea şi Seth Gunderson. Olivia se bucurase, căci Seth era exact genul de bărbat care i s-ar fi potrivit încăpăţânatei sale fiice.

Apoi însă, Seth plecase în Alaska, iar Warren Saget cumpărase, potrivit bârfelor, un inel cu un diamant uriaş de la Berghoff. Warren alesese un bijutier local anume ca Olivia să afle rapid de intenţiile lui. La cât de laş era, nu îndrăznea s-o înfrunte direct, aşa că le lăsase bârfitorilor din Cedar Cove sarcina de a-i face planurile publice.

– Ai auzit, deci? oftă ea.

Jack ridică nonşalant din umeri.

– A acceptat?

– N-am idee. Era dureros să recunoască faptul că unica ei fiică nu-i vorbise despre cererea în căsătorie.

– Dacă acceptă, ce faci? o întrebă Jack fixând-o cu privirea.

- Ce pot să fac? O să strâng din dinți și o să merg mai departe, dar o să-mi vină teribil de greu să-l numesc pe Warren ginere, mai ales că avem aproape aceeași vârstă.

- Seth Gunderson e la curent cu această... propunere?

Acesta era marele mister, se gândi Olivia.

- Nu știu.

- Ești îngrijorată?

- Cum aș putea să nu fiu? replică ea posomorâtă.

- Toate o să se rezolve, o să vezi, spuse Jack luând-o pe după umeri.

Olivia încercă să-și umple mintea cu gânduri pozitive. Totuși, nu era limpede dacă Jack se referea la situația ei sau a lui.

capitolul 12

Charlotte era ferm convinsă că Tom Harding avusese un motiv anume ca să-i încredințeze bunurile lui cele mai prețioase. Trebuia să găsească un moștenitor sau, în caz că nu reușea, să se asigure că obiectele respective erau expuse într-un muzeu. Își lua misiunea în serios – atât de serios, încât ar fi fost dispusă să încalce și legea.

Timp de câteva zile întoarse problema pe toate părțile. Întrucât Tom fusese în grija statului, teama ei cea mai mare era că șaua, pistoalele, afișul și scenariile de televiziune aveau să fie confiscate și vândute la licitație pentru a se recupera costurile spitalizării lui. Conform legislației din statul Washington, lui Tom i se permitea să aibă bunuri în valoare maximă de două mii de dolari. Cel puțin așa îi explicase Olivia.

- Adică statul poate să confișteze toate chestiile astea? o întrebase în ziua când făcuseră descoperirea.

- Păi...

Charlotte știa ce înseamnă acest „Păi". Prin urmare, în ciuda riscurilor, hotărâse să acționeze fără a-și informa fiica. Dacă ajungea la pușcărie, asta era.

De atunci, Olivia fusese ocupată cu activitatea la tribunal; totuși, Charlotte era prea onestă ca să nu-i spună

ce făcuse, așa că într-o zi de luni, la amiază, hotărî s-o viziteze la serviciu. Era de neconceput ca Olivia să ceară arestarea propriei mame.

Când își vârî capul pe ușă, primul lucru pe care-l remarcă fu mirosul plăcut de cărți vechi și esență de lămâie. Olivia ridică privirea și se încruntă.

– Bună, mamă.

– Ai un minut? Cum Olivia, preocupată de dosarele din fața ei, avu nevoie de câteva clipe ca să se concentreze asupra lui Charlotte, aceasta adăugă: Dacă vrei să revin altă dată, îți spun doar că m-am întors la depozitul lui Tom și am luat niște lucruri de acolo. Nu mai puteam amâna, Janet îmi tot cerea cheia.

– Mamă! strigă Olivia, acoperindu-și urechile cu palmele. Nu pot să aud așa ceva!

– Le-am luat ca să fie în siguranță. Știm amândouă ce se va întâmpla odată ce serviciile sociale descoperă că Tom avea un patrimoniu. Pur și simplu nu puteam îngădui asta.

Olivia se ridică în picioare, o privi stăruitor câteva momente, apoi se așeză oftând.

– Mda... S-ar putea susține, fără mari șanse de succes, că obiectele respective nu aveau nici o valoare înainte de moartea lui.

Era un artificiu avocățesc tipic, dar util în condițiile date, se gândi Charlotte. În plus, nu putea fi acuzată că golise depozitul. Lăsase mobila – veche și uzată, totuși utilizabilă. Luase doar ceea ce, în opinia ei, Tom ar fi vrut să fie salvat de la uitare. Doar obiectele care ar fi trebuit să le revină rudelor lui, în măsura în care găsea vreuna.

– Nu-ți face griji, îi spuse fiicei sale. Situația e sub control.

O îngrijora tăcerea Oliviei. Poate că erau mai multe ramificații juridice decât își imagina ea, legi pe care nici nu avusese habar că le încălcase.

– Faptul că tu deții controlul asupra situației e cel care mă îngrijorează, replică Olivia pe un ton vehement. Ai găsit vreo rudă?

– Nu, încă nu, dar o să dau de ei. O să...

– Of, mamă, e o responsabilitate imensă.

De parcă Charlotte ar fi avut nevoie să-i amintească asta.

– Simt că am datoria s-o fac. Îndreptându-se de spate, hotărî că era momentul să mărturisească până la capăt. Trebuie să știi că l-am angajat pe Roy McAfee să-i caute pe moștenitorii lui Tom, în măsura în care aceștia există.

– Poftim? Când își reveni din șoc, Olivia expiră zgomotos. Ce ți-a spus Roy?

– De fapt, încă n-am vorbit cu el, recunoscu Charlotte încleștându-și degetele pe mânerul poșetei pe care o ținea pe genunchi. Dar am sunat să fac programare și i-am explicat lui Corrie de ce am nevoie de ajutorul lui. O să mă primească azi după-masă.

– Mamă, te rog, nu mai spune nimănui altcuiva ce-ai făcut.

– A, stai liniștită, n-o să menționez nici că ai fost cu mine prima dată.

– Ți-aș fi recunoscătoare, oftă Olivia.

– Vrei să te țin la curent cu ceea ce aflu de la Roy? Avea totuși impresia că fiica ei nu voia să fie informată. La cum îi funcționa mintea, jonglând mereu cu diverse chichițe legale, era mai bine așa. Oricum, spuse Charlotte ridicându-se în picioare. Îți zic atunci când Roy are noutăți.

– Sigur, mersi, răspunse Olivia cu vizibilă ușurare.

Acum că se lămurise ce avea de făcut, Charlotte ieși din tribunal. Când Troy Davis o salută printr-o înclinare a capului, se grăbi să-și ferească privirea, convinsă că șeriful ghicise că era o delincventă care fugea de autorități. Din fericire, omul legii trecu mai departe fără să-i acorde mare atenție. Era o adevărată minune că infractorii nu se dădeau în vileag tot timpul, se gândi ea.

În acea după-amiază ajunse la biroul lui Roy McAfee cu jumătate de oră înainte de programare. Avea andrelele la ea, așa că se așeză în sala de așteptare și începu să tricoteze într-un ritm furibund. Una era să încalci legea, dar să-ți mărturisești fapta unui fost polițist – ei bine, nu era sigură că avea nervii destul de tari pentru asta.

Corrie vorbea la telefon. Când termină, își ceru scuze și spuse:

– Roy se întoarce abia peste vreo douăzeci de minute.

– A, nu e nici o problemă. Am venit prea devreme, zise Charlotte. Olivia avea s-o protejeze de brațul lung al legii – sau cel puțin așa spera –, dar în privința lui Roy nu avea aceleași certitudini. Pe de altă parte, trebuia să ia o decizie, chiar dacă ideea de a merge la închisoare o făcea să tremure. Of, la naiba! mormăi ea.

– Poftim? exclamă uimită Corrie.

– Nimic, spuse Charlotte cu un oftat.

Roy, care ajunse cu cinci minute înainte de ora stabilită pentru întrevedere, o găsi în culmea agitației. Corrie încercase s-o tragă de limbă, însă Charlotte îi sugerase delicat că prefera să discute doar cu soțul ei.

Acum își puse andrelele și ghemul în geantă și se îndreptă spre biroul detectivului.

Roy stătea la o masă de lucru masivă, din stejar, plină cu dosare în dezordine care abia lăsau loc computerului exilat într-o margine. Și pe jos erau mormane de dosare, observă Charlotte. Nu crezuse că un detectiv particular avea atât de mult de lucru, mai ales într-un orășel liniștit precum Cedar Cove.

– Cum te pot ajuta? o întrebă el pe un ton sobru, profesional.

Charlotte descoperi că nu știa cum să înceapă. Nu-i venea să mărturisească direct că tocmai comisese un delict, dacă într-adevăr asta făcuse.

– Când erai mic te uitai vreodată la emisiunile cu cowboys de duminică?

– Mai întrebi? râse el. Își ridică arătătorul și suflă în el de parcă ar fi fost țeava fumegândă a unui pistol.

– Îl ții minte pe Tom Houston?

– Cowboy-ul Cântător?

– Da, zise Charlotte luminându-se la față. Ei bine, o să fii surprins să afli că, până la moartea lui, survenită luna trecută, Tom a locuit chiar aici, în Cedar Cove.

Detectivul se aplecă în față și o privi cu ochi mari.

– Glumești!

– Nicidecum. Charlotte radia de mândrie pentru că putea oferi această informație în exclusivitate. Eram prieteni buni.

– Tu și Tom Houston? Roy părea impresionat.

– Păi... Cu un oftat răsunător, Charlotte îi explică: Pe atunci nu știam că era Tom Houston. Se prezenta ca Tom Harding.

Îi descrise împrejurările în care se cunoscuseră și tot ce se întâmplase de la moartea bărbatului, inclusiv expediția ei la depozit.

– Acum toate suvenirele sunt la tine acasă?

– Da. Nu menționase numele Oliviei, dar putea să vadă că Roy avea destule întrebări de pus. Îmi dau seama că fapta mea e la limita nesupunerii civice, începu ea.

– Nu mi se pare.

Charlotte nu reușea să-și amintească toți acei termeni juridici sofisticați.

– Dar... Se opri, gândindu-se că dacă detectivul nu părea îngrijorat de caracterul ilegal al faptelor ei, nu avea nici un motiv să se agite.

– Ce-ai vrea să fac eu? se interesă Roy.

Charlotte își imaginase că era evident.

– Trebuie să aflu dacă Tom are moștenitori în viață. Ai putea să faci asta pentru mine?

– Sigur că da, spuse el fără nici o ezitare. Printre lucrurile lui Tom era și vreun act care să conțină numărul lui de asigurări sociale?

– Nu, dar pot face rost de el.

Janet Lester îl avea cu siguranță într-unul din numeroasele documente referitoare la tratamentul lui Tom. Charlotte se încruntă, gândindu-se că trebuia să găsească un pretext ca să i-l ceară. Oricât i-ar fi plăcut asistenta socială, nu-i pomenise despre depozit, nici, evident, despre faptul că sustrăsese unele obiecte. Nu avea sens să-și târască prietenii la închisoare, dacă se ajungea până acolo.

– Mai cunoaște cineva adevărata identitate a lui Tom?

– Numai Olivia.

– Foarte bine. Nu vorbi cu nimeni despre asta până nu-ți dau eu undă verde.

Nu-i venise ușor să păstreze secretul, dar Charlotte se temea că, odată ce povestea devenea publică, o mulțime de rude de mult pierdute aveau să-și facă apariția, dornice să revendice moștenirea.

– Cât o să dureze? întrebă ea. Acum că-l angajase oficial pe Roy, voia să aibă rezultate cât mai repede.

– Nu-ți pot promite un termen clar. Hai să fixăm o întâlnire de azi în două săptămâni, o să-ți dau atunci un raport despre mersul investigației.

– Nu poți să cauți pur și simplu în computer? insistă ea, arătând cu mâna spre monitor.

– De acolo o să și încep.

În vara precedentă, Charlotte urmase un curs de inițiere în informatică. Folosise computerul Oliviei ca să-și scrie articolele pentru Jack, dar cel mai mult îi plăcea să joace solitaire, deși drăcia n-o lăsa să trișeze. Care mai era distracția?

Plănuia să-și cumpere un computer nou în curând, cu banii câștigați pentru contribuțiile ei la *Pagina seniorilor.* Avea tot felul de idei pentru articolele viitoare; odată ce rezolva problema asta putea să scrie chiar și despre faptul că-l cunoscuse pe Tom...

– Peste două săptămâni, deci? o întrebă Roy.

– Sigur, abia aștept.

Când ieși din biroul detectivului, avu senzația că o povară uriașă i se ridicase de pe umeri.

Cathy râse de imaginea de coafeză distrată pe care reușise să și-o creeze Cecilia în acea după-amiază ploioasă de miercuri, când urma s-o ajute să-și vopsească părul în șuvițe. După prima seară de filme și popcorn, găsiseră pretexte să se vadă mai des. Nu stăteau prea bine cu banii, așa că se întâlneau pe rând la una din ele pentru diverse distracții necostisitoare cum ar fi vizionarea de filme sau luarea cinei.

Treptat, Cathy o introdusese pe Cecilia în cercul soțiilor de ofițeri de marină. În ziua când ar fi trebuit să-și aniverseze căsătoria, întregul grup se înființase la The Captain's Galley. În weekendul precedent, Cecilia o cunoscuse pe Carol Greendale, o altă soție de ofițer

a cărei fetiță se născuse în aceeași lună cu Allison. Îi venise teribil de greu să le vadă pe cele două, mamă și fiică, așa că își căutase o scuză să plece, însă Cathy o convinsese să rămână. Până la urmă îi fusese recunoscătoare, pentru că se simțise foarte bine.

Cathy se duse la baie să-și spele părul în timp ce Cecilia citea instrucțiunile de pe cutie.

– Ai adus o croșetă? întrebă ea când Cathy reapăru cu un prosop înfășurat în jurul capului.

– Nu. Avem nevoie de așa ceva?

Cecilia nu era sigură că micul cârlig de plastic din pachet avea să le fie de folos.

– Lasă, ne descurcăm cu ăsta.

– Vrei să dau o fugă la supermarket? Aș putea să iau încă un set ca să te vopsesc și pe tine.

– Nu de data asta, zise Cecilia. Hai mai bine să vedem. Trebuie să separ șuvițe de păr pe care să le trec prin găurile din casca asta de plastic... Încruntată, studie accesoriile pe care le scosese din cutie.

– Ai mai aflat ceva despre Ian?

Cecilia scuturã din cap. Trecuseră trei săptămâni de la aniversarea lor și nu-i mulțumise pentru flori, nici măcar nu-i confirmase că le primise. Nu-l contactase deloc. Nici Ian nu-i scrisese. După toate aparențele, mesajul ei fusese recepționat și înțeles.

– Andrew spune că o să acosteze în curând.

– În Australia?

Cathy scoase un oftat teatral și își sprijini bărbia în pumn.

– Întotdeauna mi-am dorit să vizitez Pacificul de Sud.

– Și eu.

– În ultima lui scrisoare, Andrew mi-a povestit despre cerul nopții, murmură Cathy.

Cecilia se opri din citirea instrucțiunilor ca s-o asculte. Ian adora astrele și cunoștea destul de bine planetele și constelațiile. Își amintea noaptea senină de vară când îi arătase Casiopeea și îi vorbise despre legenda grecească aferentă. Fusese fermecată – și aflase ceva nou despre soțul ei.

– Andrew spune că sunt miliarde de stele acolo, sus, continuă Cathy. La început a fost dezamăgit, pentru că norii îi împiedicau vederea, dar Ian i-a spus că stratul de nori de care se plângea era de fapt Calea Lactee.

– Uau!

– Andrew zice că n-a mai văzut niciodată așa ceva.

Cecilia se uită la prietena ei și descoperi surprinsă că avea lacrimi în ochi.

– Ți-e dor de el, nu-i așa?

Cathy își mușcă buza și încuviință din cap.

– Cecilia, șopti ea luându-i mâna și strângând-o tare. Sunt însărcinată iar.

Ultimul cuvânt o bulversă pe Cecilia. Andrew și Cathy nu aveau copii.

– Am suferit avorturi spontane la primele două sarcini, îi spuse Cathy cu o emoție infinită în glas. Nu... nu știu dacă mai pot trece prin chinul ăsta a treia oară.

Cecilia se uită spre dormitor, unde trona singura ei fotografie cu Allison, pe care o prețuia ca pe lumina ochilor. Era o poză oribilă, făcută la scurt timp după nașterea fetiței. Allison fusese atât de mică, avusese pielea atât de palidă! Cei de la spital îi puseseră o fundiță roz în păr, iar o asistentă apăsase pe declanșator pentru acel unic instantaneu.

– Știam că o să înțelegi, bâigui Cathy ștergându-și ochii jenată.

– Ah, sigur că înțeleg!

Se îmbrățișară dintr-un impuls, astfel că prosopul ud căzu pe podea. Cutremurată de emoție, Cathy își îngropă fața în umărul Ceciliei.

– Presupun că s-a întâmplat când *John F. Reynolds* s-a întors pentru reparații.

Cecilia avea noroc să nu fie în aceeași situație.

– Nu ai de gând să-i spui lui Andrew?

– S-ar îngrijora prea tare. E în cealaltă parte a lumii, și nu poate face absolut nimic.

– Vrei copii?

– Mai mult decât orice, spuse Cathy îndurerată. La fel și Andrew. La primul avort spontan ne-am întristat, dar când am pierdut a doua sarcină am fost amândoi

distruși. Nu-mi pot imagina ce-o să se întâmple dacă nu reușesc s-o duc la capăt nici de data asta...

– Ce spun doctorii?

– Că totul pare normal, dar același lucru ni l-au spus și la sarcinile precedente.

– Avorturile spontane au avut o cauză medicală anume?

– Nu, de asta e și atât de supărător. N-au găsit nimic în neregulă.

– Of, Cathy... Cecilia nu știa ce să-i spună ca s-o aline.

– Nimeni nu-și poate da seama. Se pare că nu pot să duc o sarcină mai mult de trei luni. Mușcându-și buza inferioară și cuprinzându-și trunchiul cu brațele, de parcă i s-ar fi făcut brusc frig, Cathy adăugă: Am ajuns la nouă săptămâni și sunt îngrozitor de speriată. Știu că pare o nebunie, dar, când am aflat, m-am gândit să avortez.

Cecilia nu spuse nimic. Cathy avea nevoie să i se destăinuie, și nu era momentul s-o critice ori să se certe cu ea.

– Mă tot gândesc că aș prefera să pierd bebelușul devreme decât să-mi fac speranțe deșarte. Acum îmi dau seama cât de absurd e să vezi lucrurile astfel. Trăgând aer în piept, Cathy continuă: Nimeni nu știe că sunt gravidă, nici măcar părinții mei. Nu vreau să spun nimic înainte de luna a patra... dacă ajung până acolo.

Prietena ei îi putea înțelege teama și îndoielile. Cathy nu voia să-și menajeze doar propriile speranțe, ci și pe acelea ale soțului și familiei sale. Cecilia știa că era o povară care nu făcea decât să se îngreuneze dacă nu o puteai împărtăși.

– Nu-ți pot promite că sarcina asta o să fie diferită de primele două, rosti ea solemn, privind-o pe Cathy în ochi. Nimeni nu știe ce ne rezervă viitorul. Dar îți pot promite că, orice s-ar întâmpla, voi fi alături de tine.

– Vai, nici nu știi ce înseamnă asta pentru mine! Cathy își șterse obrajii cu degetele. Sunt atât de emotivă când sunt însărcinată!

– La fel și eu, spuse Cecilia râzând din toată inima.

În primele luni de sarcină plânsese din te miri ce. O reclamă sentimentală o putea transforma într-un izvor de lacrimi, iar accesele durau uneori ore întregi.

– Şi ţie ţi-e teamă să faci încă un copil? o întrebă Cathy atingându-i braţul.

Simplul gând o făcu să încremenească de spaimă.

– Nu... n-o să-l fac. Ian ştie ce părere am despre o nouă sarcină.

Tăcu înainte de a-i mărturisi că acesta era unul dintre motivele pentru care voia să ducă la capăt procedurile de divorţ.

– Ai răbdare, o sfătui Cathy îmbrăţişând-o. Dumnezeule, exclamă ea cu un râs forţat. Părul mi s-a uscat deja!

– Sunt gata să te torturez, o informă Cecilia arătându-i cârligul de plastic.

– Nu uita că o să-ţi vină şi ţie rândul.

După-amiaza trecu într-o vâltoare de chicoteli, tacla le şi popcorn. Când prietena ei plecă, Cecilia se simţea obosită, dar fericită. Şuviţele blonde ieşiseră foarte bine, dar, mai important, prietenia lor devenise mai puternică şi mai profundă datorită secretului pe care i-l împărtăşise Cathy. Înţelegea de ce o făcuse. Cathy ştia că, dintre toate femeile din grupul lor, Cecilia era singura care cunoscuse trauma şi vinovăţia ce urmau după pierderea unui copil. Nu conta că, în cazul ei, sarcina avusese doar câteva luni. Bebeluşul nenăscut îi pusese stăpânire pe inimă.

Pe când se pregătea de culcare, privi fotografia lui Allison. Buchetul ei de mireasă fusese uscat şi transformat într-o ramă în formă de inimă.

– Florile sunt de la tăticul tău, îi şopti fetiţei.

Apoi, pentru că era slabă şi pentru că o durea inima, se întinse să-şi ia carneţelul şi stiloul.

16 *mai*

Dragă Ian,

Nu voiam să-ţi mai scriu. Probabil n-a trebui s-o fac. Nimic nu s-a schimbat. Nimic n-o să se schimbe.

Cu toate astea, nu reușesc să mi te scot din minte. Sper că putem rămâne măcar prieteni.

Mi-am petrecut ziua cu Cathy Lackey. Nu-i spune lui Andrew, dar soția lui e parțial blondă acum, datorită mie. La un moment dat, Cathy a pomenit că John F. Reynolds *o să acosteze în portul Sydney săptămâna asta. Spuneai că-ți dorești să vezi Crucea Sudului. E atât de incredibilă pe cât sperai? Îmi închipui că da.*

Aveam de gând să mă las de școală. Sincer, nu văd de ce aș mai continua. Într-un ritm de două cursuri pe trimestru, o să-mi ia o sută de ani ca să obțin o diplomă. Mi-am dat seama însă că nu diploma contează. Îmi place la școală și, așa cum zice domnul Cavanaugh, timpul petrecut învățând nu e niciodată irosit. Chiar îmi place de domnul Cavanaugh. Așa mi-aș fi dorit să fie și tatăl meu, deși, trebuie să recunosc, Bobby se străduiește. Zău. Când am primit florile pentru aniversarea noastră și am început să plâng, m-a bătut pe spate... după care a plecat. Of, asta e. Dar după aceea mi-a mărturisit că în fiecare an, la aniversarea divorțului lui, se îmbată. Cred că așa voia să-mi aline suferința. Într-un fel ciudat, să știi că a reușit.

Nu sunt sigură că o să pun scrisoarea asta la poștă. De fapt, voiam să-ți mulțumesc pentru flori și să-ți spun la rândul meu La mulți ani.

Toate cele bune,

Cecilia

26 mai

Scumpa mea Cecilia,

De mult n-am mai fost așa de fericit ca în dimineața asta, când s-a distribuit corespondența. Renunțasem să mai aștept vești de la tine. Andrew spune că strigătul meu s-a auzit la trei punți mai jos. Îți mulțumesc, îți mulțumesc și iar îți mulțumesc pentru că ai pus scrisoarea la poștă. N-ai idee cât de mult îmi doream să-mi scrii.

Mă bucur că ai primit florile. La mulți ani, iubito. A fost un an de groază, nu? De acum înainte va fi mai bine. O simți și tu, nu-i așa?

Într-adevăr, am văzut Crucea Sudului, și e mai impresionantă decât îmi închipuiam. Experiența asta ar fi putut fi încă și mai bună numai într-un singur caz: dacă ai fi fost și tu lângă mine.

Nu pot să scriu mult. Trebuie să intru în tură în cinci minute și vreau să expediez mesajul ăsta cât mai repede. Mai am de spus doar un lucru: spuneai că tatăl tău să îmbată la fiecare aniversare a divorțului lui. În mod evident, are o mulțime de regrete. Nu face aceeași greșeală ca el, Cecilia, Avem nevoie unul de celălalt. Te iubesc. Nu e nimic peste care să nu putem trece. Nimic. Să nu uiți asta, da?

Ian

– Ceva nou? întrebă Kelly plină de speranță pe când se așeza în separeul de la Pancake Palace.

Restaurantul era foarte popular în rândul localnicilor, deoarece oferea mâncare bună și porții mari. În diminețile de duminică, rândul clienților care așteptau să se elibereze o masă se întindea până la ușă.

Fiica lui Grace sunase în cursul săptămânii și îi propusese să se vadă vineri după muncă. Neavând nici un motiv să se grăbească spre casă, Grace era liberă să cineze în oraș. Cu toate astea, simțea un imbold inexplicabil să ajungă repede la locuința de pe Rosewood Lane. Era doar un obicei, se gândi. Un obicei vechi de treizeci și cinci de ani.

– Nici o veste, răspunse ea în cele din urmă.

– Mamă, n-a putut să dispară de pe fața pământului. Cineva trebuie să știe ceva.

Poate, dar nimeni nu catadicsise să-i spună și ei. Un lucru pe care-l știa clar era acela că nu-și mai permitea serviciile lui Roy McAfee. El îi oferise unele sugestii pentru a-și căuta soțul, dar de fiecare dată ajunsese într-un impas. Descurajată și înfrântă, renunțase să mai

încerce. Chiar dacă ar fi reușit să-l găsească pe Dan, ce ar fi putut să-i spună? Nu se punea problema să-l implore să se întoarcă acasă.

Chelnerița le aduse meniurile. Grace alese salata bucătarului și o cafea, iar Kelly comandă un sandviș cu pui și un pahar cu lapte.

– De ce ar face tata așa ceva? întrebă Kelly, așa cum o mai făcuse de o sută de ori.

Dacă Grace ar fi cunoscut răspunsul, ar fi putut să alunge vocile care-i răsunau în minte. Pe lângă propriile emoții, trebuia să le ia în seamă pe acelea ale copiilor ei. Maryellen reacționase cu indignare și mânie, însă Kelly era mai curând îndurerată. Fiind cea mai tânără membră a familiei, fusese întotdeauna mai apropiată de tatăl ei. Chiar și în copilărie, se ținea după Dan peste tot; în adolescență se certa mereu cu Grace, însă, chiar și în perioadele de revoltă acută, evitase orice conflict major cu tatăl ei.

Grace așteptă până terminară amândouă de mâncat ca să deschidă discuția.

– S-au împlinit șase săptămâni de la plecarea tatălui tău.

– Știu, zise Kelly pe un ton exasperat. Sunt atât de îngrijorată!

– Și eu. Deși o îngrijora mai mult ceea ce avea să facă în momentul în care îl găsea. Vreau să știi că am vorbit cu un avocat.

Kelly se holbă la ea de parcă n-ar fi înțeles.

– Un avocat te poate ajuta să-l găsești pe tata?

– Nu. Am decis să intentez divorț.

Kelly își luă paharul de apă și sorbi cu sete. Grace observă că fiica ei se străduia din răsputeri să-și păstreze cumpătul.

– Mamă, nu face asta! Te rog, n-o face! Tata o să vină înapoi, știu asta, iar atunci o să aflăm despre ce e vorba. A avut un motiv logic ca să plece așa, pe nepusă masă.

– Nu fac asta ca să-l pedepsesc pe tatăl vostru, ci din motive legale.

– Motive legale, repetă Kelly încruntată.

Grace îi povesti că trebuise să anuleze toate cărţile de credit şi că era răspunzătoare pentru jumătate din toate datoriile pe care le contracta el. Nu menţionă şi faptul că Dan folosise cardul VISA ca să cumpere un inel pentru altă femeie. De câte ori se gândea că soţul ei putuse să facă aşa ceva ştiind foarte bine că ea avea să afle obiectul plăţii, izbucnea în plâns.

– Tot mai crezi că tata are o iubită, nu-i aşa?

Grace detectă provocarea din glasul fiicei sale. Voia să-şi menajeze copiii, să le ascundă adevărul, dar toată şarada ajunsese s-o obosească. Dan nu făcuse nimic ca s-o menajeze pe ea, ci o expusese ridicolului şi speculaţiilor.

– Nu poţi să crezi sincer că ar face asta, insistă Kelly.

– Ba exact asta cred, replică dur Grace. Toate indiciile duc spre o singură concluzie: are o relaţie.

Kelly scutură din cap atât de tare, încât un cercel îi sări pe masă.

– Nu tata.

– Sper din tot sufletul să nu fie adevărat, spuse Grace în timp ce fiica ei îşi punea cercelul în ureche. Crezi că îmi face plăcere să te informez despre divorţ? Am fost căsătoriţi treizeci şi cinci de ani, nu e o decizie pe care s-o iau uşor.

– Mai aşteaptă, o imploră Kelly.

– Ce să aştept?

Să fie ruinată? Dan putea să cheltuiască sume enorme, iar ea, după cum explicase, era răspunzătoare pentru jumătate din datorii. Un divorţ ar fi protejat-o de asta.

– Aşteaptă până se naşte bebeluşul, murmură Kelly cu un nod în gât.

– Of, scumpa mea!

– Maryellen ştie că vrei să divorţezi?

– Am vorbit cu ea săptămâna trecută. Nu-i spusese lui Kelly până atunci tocmai pentru că, orice ar fi făcut

Dan, ea i-ar fi găsit o scuză. Bebelușul nu are nici o legătură cu divorțul, rosti Grace ferm. Nici una.

– Mai lasă-i puțin timp, o imploră Kelly cu lacrimi în ochii săi mari și albaștri. Au trecut doar șase săptămâni.

Șase săptămâni infernale. Cele mai lungi șase săptămâni din viața lui Grace. Fiica ei nu părea să înțeleagă suferința pe care i-o provocase dispariția lui Dan. Îi venea greu să țină capul sus în public. Îi venea greu să-i întâmpine pe clienții bibliotecii cu un zâmbet când avea sentimentul că viața îi fusese sfâșiată în două. Le observa privirile pline de compătimire, le auzea șoaptele și știa că vorbeau despre ea.

– Bebelușul merită să crească într-o familie unită, zise Kelly cu încăpățânare.

Grace se întrebă dacă avea rost să sublinieze că nu ea destrămase familia. Dan fusese cel care o părăsise, nu invers.

Apoi, ca și cum ar fi așteptat acel moment ca să-i dea lovitura finală, Kelly scoase din poșetă o hârtie lucioasă.

– Ce e asta?

– O poză cu nepotul tău.

Inima lui Grace începu să bată mai repede.

– Ai fost la ecografie?

– Da. Iată-l pe nepoțelul tău, mamă.

Pe vremea când Grace era însărcinată cu fetele nu existau ecografii. Studie imaginea granulată și mijii ochii, încercând să identifice conturul fătului.

– Of, Doamne!

– E și nepoțelul tatei. Cum Grace, copleșită, nu zise nimic, Kelly adăugă: Spune-mi că mai amâni formalitățile de divorț.

– Kelly...

– Te rog!

– Bine, oftă Grace, dar numai până la nașterea bebelușului. De acord?

– De acord, răspunse Kelly zâmbind larg de ușurare.

capitolul 13

Olivia Lockhart ieşi din Boeingul 767 şi înaintă pe pasarela mobilă. Se întorcea de la San Diego, unde petrecuse o săptămână cu fiul ei, soţia acestuia şi bebeluşul lor. Isabella Dolores Lockhart se născuse în dimineaţa zilei de 18 mai. A doua zi, nerăbdătoare, Olivia se îmbarcase în primul zbor spre California. Îi fusese de ajuns o săptămână ca să se îndrăgostească nebuneşte de primul ei nepot.

Pe când îşi lua bagajul se uită în jur, întrebându-se dacă Justine întârzia. Fiica se oferise s-o ia de la aeroportul Seattle-Tacoma, şi în mod obişnuit era punctuală. Cu valiza în mână, neştiind ce să facă, Olivia se îndreptă spre cabinele telefonice.

– Cauţi pe cineva cunoscut? o întrebă un bărbat din spate.

Olivia cunoştea vocea fostului ei soţ la fel de bine cum o cunoştea pe a ei.

– Stan! Ce faci aici?

– Am venit să te iau, ce altceva?

– Dar Justine...

– Am rugat-o să mă lase pe mine să fac onorurile.

Olivia nu-şi putu ascunde surprinderea, căci se vedea rareori cu Stan. La cincizeci şi şase de ani, era încă vioi şi chipeş, remarcă ea. Zâmbi când el o sărută pe obraz şi îi luă valiza. Jurase să-l iubească pe bărbatul acela toată viaţa – şi, în ciuda divorţului, îl iubea şi acum. Dragostea lor rezistase datorită tuturor lucrurilor pe care le aveau în comun şi datorită tuturor lucrurilor pe care le pierduseră.

– Mi-am zis că aşa o să poţi să-mi povesteşti despre bebeluş. Ce face James?

– Nu cred că trebuie să ne îngrijorăm în ceea ce-l priveşte.

– Îţi place de soţia lui?

– Foarte mult. Am poze cu fetiţa. E absolut adorabilă, să ştii.

– Nu-mi spune că te transformi într-una din bunicuțele alea care au un morman de poze în geantă.

– Ba da. Am așteptat asta prea mult timp, zise ea, gândindu-se că majoritatea prietenilor lor comuni aveau deja mai mulți nepoți.

În timp ce se îndreptau spre parcarea pe termen scurt de la nivelul inferior al aeroportului, Olivia îi povesti cu însuflețire despre bebeluș. Trecură prin fața unui șir de vehicule până când Stan se opri în fața unei decapotabile roșii.

Olivia tresări. Stan într-un BMW? Și nu de orice fel, ci decapotabil? Numai fostul ei soț ar fi putut să-și cumpere o decapotabilă într-un oraș în care ploua non-stop trei luni pe an!

– Când ți-ai luat-o? se interesă ea, fără a se obosi să-și ascundă amuzamentul.

– Îți place?

– O ador! Îi cobori capota, nu-i așa?

– Dacă asta vrei...

Zâmbitor, se așeză la volan, porni motorul și făcu un adevărat spectacol din coborârea capotei. Când termină, amândoi râdeau în hohote.

– Asta îmi amintește de rabla aia decapotabilă pe care o aveai în facultate, chicoti Olivia. Ții minte când capota s-a blocat la jumătatea drumului?

Sporovăiră veseli pe tot drumul. La un semafor, Olivia îi arătă primele poze ale nepoatei lor.

– S-a născut pe 18 mai, remarcă Stan. Nu ziua când a erupt Mount Saint Helens?

De parcă vreunul din ei ar fi putut să uite. Se duseseră în weekend la Portland. Cât timp Stan participa la o conferință pe teme inginerești, Olivia mersese cu copiii la Lloyd Center. Mallul imens, cu un patinoar în mijloc, îl fascinase pe Jordan, în vârstă de opt ani. Olivia încercase să facă niște cumpărături, dar, cu trei copii solicitându-i permanent atenția, se dovedise o misiune imposibilă. Prin urmare, închiriase patine pentru toată lumea și petrecuseră o zi minunată. Duminică dimineață, pe când se pregăteau să plece spre casă, Mount

Saint Helens începuse să erupă, azvârlind jeturi de gaz fierbinte, cenușă și pietre până la o altitudine de douăzeci de kilometri. Cenușa care cădea din cer le transformase călătoria spre Cedar Cove într-un coșmar. Vreme de câteva ore fuseseră blocați pe autostradă cu trei puști plângăcioși și speriați pe bancheta din spate. Olivia, la rândul ei, fusese îngrozită.

– Ții minte data de 18 mai 1980, nu-i așa? o întrebă Stan.

În replică, Olivia se cutremură. Niciodată nu mai fusese atât de fericită să ajungă acasă. Totuși, timpul reușise să le șteargă aspectele terifiante ale călătoriei din memorie. Acum, ori de câte ori aduceau vorba despre acele momente, exagerau dramatic și râdeau în hohote.

– Este o frumusețe, murmură Stan uitându-se la fotografii.

– James e fericit, iar Selina e exact soția de care avea nevoie.

James, fiul cel mai mic, fusese foarte răsfățat, mai ales după moartea fratelui său. Stan era îngrijorat în privința lui, Olivia o știa, însă acum era adult și își croia singur propria viață. Adeseori nu era de acord cu alegerile lui, ca atunci când se înrolase în armată fără să le spună o vorbă. Acum însă era căsătorit și tată al unei fetițe adorabile. Și aceste decizii le luase fără să-și consulte părinții.

– Mă bucur să aud asta, spuse San cu un oftat de ușurare.

Olivia o simpatizase pe nora ei din primul moment. Vorbiseră la telefon de câteva ori, dar acele conversații scurte nu-i permiseseră să-și facă o idee clară despre soția lui James. Selina făcea parte dintr-o familie numeroasă și prosperă care o întâmpinase pe Olivia cu același entuziasm cu care îi primise pe James și pe bebeluș. În fiecare seară a șederii ei la San Diego avusese parte de cine sărbătorești.

James era cu adevărat fericit. El și Selina locuiau într-un apartament din casa socrilor lui și, în mod uimitor, totul mergea bine. Olivia era impresionată de câtă

spaniolă învățase fiul ei de când o cunoscuse pe Selina. Își dădea seama că nu fusese atras doar de tânăra care avea să-i devină soție, ci și de familia acesteia. James avusese doar zece ani atunci când părinții lui divorțaseră și, cu toate că Olivia și Stan se străduiseră să creeze o atmosferă amiabilă, fiul lor suferise enorm. Orice copil suferea, Olivia putea să vadă consecințele divorțului în fiecare zi la tribunal.

– Ce mai face Justine? o întrebă Stan, schimbând pe neașteptate subiectul.

– De ce? Ce ți-a spus când ați vorbit?

– Nu mare lucru, spuse el încruntat. Tot se vede cu tipul ăla, Saget?

– A cerut-o în căsătorie.

Toată lumea din oraș aflase de inelul cu diamant cumpărat de Warren. Totuși, Justine nu pomenise nimic despre propunerea acestuia.

Stan înjură în timp ce schimba banda de mers.

– O să accepte?

– Nu mi se confesează pe tema lui Warren Saget, zise Olivia ridicând din umeri.

– Stai de vorbă cu ea, îi ceru Stan vehement. Ești mama ei, o să te asculte mai mult decât mă ascultă pe mine. O să fie un dezastru dacă se mărită cu Saget.

– Dar, dar nu e ușor s-o conving și pe ea de asta.

– E încăpățânată, la fel ca maică-sa. Zâmbetul de pe fața lui Stan dispăru când adăugă: Fiul lui Marge divorțează. E supărată foc, îți imaginezi. Nu vorbeau mai deloc despre soția lui, se gândi Olivia. Cred că unul dintre cele mai dificile aspecte ale vieții de părinte este să știi că odrasla ta greșește și să nu poți face nimic în privința asta, oftă el.

– Îmi pare rău pentru fiul lui Marge, murmură Olivia.

– E mare păcat. Își lasă doi copii mici de dragul unei fetișcane pe care a cunoscut-o la birou.

Olivia se întrebă dacă fostul ei soț sesiza ironia situației. Marge divorțase de partenerul ei de viață și-și părăsise copiii de dragul lui Stan, iar acum istoria se repeta.

– O să discut cu Justine, promise ea. Din nefericire, nu avem o comunicare prea bună. Dar am educat-o astfel încât să gândească înainte de a lua o decizie şi trebuie să avem încredere că va da dovadă de înţelepciune.

– E mai greu decât pare.

Olivia nu avea nevoie să-i spună el asta.

Când intrară pe autostradă soarele ieşi din nori, însă vântul şi zgomotul traficului le îngreunau conversaţia. Drumul de o oră prin Tacoma şi peste Narrows Bridge trecu repede, mai ales că Stan puse un CD cu rock-and-roll din anii '60. Olivia se lăsă legănată de amintirile fericite ale tinereţii, aşa că fu aproape dezamăgită în momentul în care ajunseră pe Lighthouse Road.

– O! exclamă ea când văzu hârbul lui Jack parcat în faţa casei, lângă maşina lui Justine.

– Cineva cunoscut?

– Jack Griffin, redactorul-şef de la *The Chronicle*.

– Nu e tipul cu care aveai întâlnire în seara când te-am sunat? o întrebă el privind-o pieziş. E prietenul tău?

– A, nu. Jack e un prieten, atâta tot.

– Asta a zis şi Justine când am întrebat-o prima oară despre Saget, mormăi Stan. Iar acum face presiuni asupra ei să se logodească.

– Nu trebuie să te îngrijorezi că o să mă mărit cu Jack, îl asigură ea.

– Bine, spuse el când opri motorul.

„Bine"? Nu voia ca ea să se recăsătorească? Ce reacţie ciudată, ţinând cont că era însurat cu Marge de paisprezece ani. Nu apucă să-i ceară amănunte, că uşa casei se deschise şi Justine apăru pe verandă, cu Jack în spatele ei.

El zâmbi şi ridică mâna în semn de salut, dar privirea lui alunecă imediat spre Stan. Cei doi bărbaţi se înfruntară pe tăcute o clipă prelungă.

– Bine aţi venit, spuse Justine, fără să sesizeze tensiunea care plutea în aer, apoi coborî în fugă treptele verandei ca să-şi întâmpine mama.

Cu braţul petrecut pe după talia fiicei sale, Olivia porni spre uşă. Era mult prea în vârstă ca s-o mai impresioneze rivalitatea dintre cei doi bărbaţi, se gândi. Chiar aşa?

– Mă bucur tare mult că m-am întors, zise ea, lăsându-i pe Stan și Jack să hotărască singuri dacă o urmau în casă.

– Mor de nerăbdare să aflu totul despre bebeluș. Nu te superi că l-am trimis pe tata să te ia, nu?

– Câtuși de puțin.

Dimpotrivă, își zise Olivia, îi plăcuse chiar prea mult.

Charlotte Jefferson abia aștepta ca fiica ei să se întoarcă din California, căci avea o sumedenie de lucruri să-i povestească. Deși știa că Olivia avea să fie epuizată după călătorie, nu mai putea amâna nici un minut să-i dea veștile.

Ultimul lucru la care s-ar fi așteptat când sosi pe Lighthouse Roade fusese să găsească o casă plină. Firește, recunoscu SUV-ul lui Justine, iar Fordul Taurus semăna cu cel pe care-l conducea Jack Griffin, însă BMW-ul roșu o nedumeri total.

Olivia deschise ușa cu o mină îngrijorată, dar se relaxă vizibil când o zări. După o scurtă îmbrățișare, o conduse înăuntru. Pe masă se afla o cutie de pizza, alături de o sticlă de vin.

– Mi-ați lăsat și mie ceva? glumi Charlotte.

– Adu-i bunicii tale un pahar, îi ceru Olivia lui Justine.

– Stan! Charlotte era încântată să-și vadă fostul ginere. Întotdeauna ținuse la el, iar divorțul o făcuse să sufere la fel de mult ca pe Olivia și pe copii. Nu-mi spune că decapotabila roșie de afară e a ta?

– Ba da, zise el. Așezându-și paharul de vin pe masă, adăugă: Nu e genul meu să mănânc și să dau bir cu fugiții, dar trebuie să mă întorc la Seattle.

– Deja? se îmbufnă Charlotte, gândindu-se că i-ar fi plăcut să stea de vorbă pe îndelete.

– Altă dată, îi promise el.

Se aplecă s-o sărute pe obraz, apoi o îmbrățișă pe Justine, care era ocupată să toane vin într-un pahar. După o strângere de mână cu Jack, Olivia îl conduse la ușă.

Charlotte înțelese abia atunci că Stan o luase pe Olivia de la aeroport. Și mai înțelese ceva: cei doi bărbați nu se simpatizau deloc. Ce interesant!

– Și eu trebuie să plec, anunță Justine. Își sărută bunica și îi dădu paharul de vin, apoi dispăru pe ușă.

Jack nu dădea semne că s-ar fi grăbit să plece. Cum voia să discute cu fiica ei între patru ochi, Charlotte se pregăti pentru o vizită mai lungă decât intenționase.

– Povestește-mi despre bebeluș, o îndemnă pe Olivia. Lui James și Selinei le-a plăcut păturica pe care am tricotat-o? Sper că ai adus o mulțime de poze.

– Sigur că da. Vai, mamă, e un copilaș superb!

– Ne vedem miercuri? zise Jack cu un aer dezamăgit.

Olivia ezită o clipă, apoi încuviință. După toate aparențele tocmai acceptase o întâlnire amoroasă, lucru care o bucură enorm pe Charlotte. Nu voia ca fiica ei să îmbătrânească singură, iar Jack Griffin i se părea un tip de ispravă.

– Ar trebui s-o întind și eu, spuse Jack fără mare entuziasm, de parcă spera că Olivia avea să-l roage să rămână.

Cum ea n-o făcu, Jack îi aruncă lui Charlotte o privire prin care îi sugera că voia să rămână între patru ochi cu Olivia, însă doamna în vârstă nu se clinti.

Când, într-un târziu, rămaseră singure, Charlotte scoase un oftat de ușurare. Așezată cu un pahar de vin în mână și picioarele cocoțate pe măsuța de cafea, Olivia suspină:

– Ce săptămână a mai fost și asta!

– Și pentru mine.

– Ai primit vești de la Roy?

– Și încă ce vești! Tom are un nepot care locuiește foarte aproape de aici, lângă Purdy, zise Charlotte încântată. În adâncul sufletului știuse că Tom avusese un motiv ca să-și petreacă ultimele zile în Cedar Cove. Îl cheamă Cliff Harding. Ai auzit vreodată de el?

– Nu, nu cred. Olivia își frecă ochii, dându-i de înțeles mamei sale că era obosită.

– E crescător de cai din rasa Quarter Horse.

Potrivit informațiilor obținute de Roy, Cliff fusese inginer la Boeing și optase pentru o pensionare anticipată. Se mutase pe peninsula Kitsap cu cinci ani în urmă.

– Bănuiam eu că Tom are rude în zonă, spuse Charlotte radiind de mândrie.

– Într-adevăr.

– N-am vrut să par băgăcioasă, așa că i-am scris lui Cliff să-l întreb dacă vrea să stăm de vorbă.

Expediase scrisoarea chiar în ziua în care aflase veștile, dar, spre dezamăgirea ei, nu primise răspuns.

– E grozav, mamă.

– Sunt de aceeași părere.

Charlotte își termină vinul, după care, înțelegând că fiica ei era prea obosită, hotărî că era momentul să plece. Aruncă o privire la pozele bebelușului și își strânse lucrurile. Olivia protestă de formă, însă o conduse rapid spre ușă.

– Mă bucur că ai avut o călătorie plăcută, iar ce mi-ai povestit despre James m-a făcut fericită.

– Mersi, mamă. Olivia o îmbrățișă. Ai fost la fel de entuziasmată atunci când ai devenit prima oară bunică?

Nu trecuse atât de mult timp încât Charlotte să fi uitat.

– Și de gemeni, pe deasupra! A fost una dintre cele mai fericite zile din viața mea.

– Și din a mea, spuse Olivia, însă tristețea păru s-o copleșească brusc, o tristețe pe care o simți și mama ei când își aduse aminte de Jordan, acel băiețel vesel și lipsit de griji.

Pe drum spre casă, se gândi la Cliff Harding. În mod cert îi primise scrisoarea, dar, dintr-un motiv sau altul, fie amânase să-i răspundă, fie – mai grav – hotărâse că mesajul ei nu merita un răspuns.

Poate că ar fi trebuit să-l sune. Da, asta ar fi trebuit să facă.

Nerăbdătoare, de îndată ce intră în casă luă foaia cu numărul lui Cliff pe care i-o dăduse Roy.

Telefonul sună de patru ori înainte ca receptorul să fie ridicat cu bruscheță.

– Harding, mormăi o voce aspră.

– Jefferson, repetă ea în același stil. Charlotte Jefferson. Neprimind nici o reacție, continuă: Vă sunt ca să văd dacă mi-ați primit scrisoarea.

Știa că, după toate probabilitățile, o primise, dar părea cea mai ușoară modalitate ca să intre în subiect.

– Am primit-o.

Charlotte tăcu o clipă, dorindu-și să-și fi făcut un plan de discuție.

– Am picat într-un moment prost?

– E un moment la fel de bun ca oricare altul. Ca să fie clar, nu mă interesează nimic ce are legătură cu bunicul meu.

Charlotte se încruntă a dezaprobare.

– Sunt sigură că o să vă răzgândiți atunci când o să vedeți ceea ce am.

– Doamnă Jefferson, îmi dau seama că sunteți bine intenționată, dar...

– Știați că bunicul dumneavoastră a decedat recent chiar aici, la Cedar Cove?

– Spuneați asta în scrisoare.

– Domnule Harding, m-am expus unor riscuri considerabile ca să vă găsesc.

– Nu sunt nerecunoscător, dar...

– Aș putea ajunge la închisoare pentru ceea ce am făcut, iar la șaptezeci și doi de ani n-am de gând să-mi petrec restul vieții în aceeași celulă cu Bertha cea Grasă[1].

Bărbatul izbucni într-un râs gutural. Cum îndrăznea să se amuze când ea vorbea foarte serios?

– Și ce-ați făcut ca să riscați coabitarea cu Bertha cea Grasă?

Charlotte îi povesti, fără să lase deoparte nici un amănunt.

– Toate sunt sub patul meu.

– Păi acolo ar căuta șeriful prima dată, nu v-ați gândit?

[1] Pe lângă howitzerul de mare calibru al armatei germane din Primul Război Mondial, Bertha cea Grasă este eroina unor benzi desenate publicate de Marvel Comics (n.tr.)

Charlotte bănui că în continuare o lua peste picior, dar hotărî să-i dea un răspuns direct.

– M-am gândit, dar nu mă mai țin genunchii ca să urc și să cobor tot timpul scările de la pivniță.

– Eu vă sugerez să restituiți toate obiectele statului. Lăsați autoritățile să le vândă și să recupereze cheltuielile pe care le-au făcut cu bunicul meu.

– Nu puteți spune asta! țipă ea indignată. Stimate domn, e vorba de bunicul dumneavoastră!

– Mi-a fost bunic în aceeași măsură în care i-a fost tată tatălui meu. Cu alte cuvinte, deloc. Tata l-a văzut de trei ori în toată viața lui. Eu n-am avut niciodată plăcerea, nu că mi-aș fi dorit neapărat.

– Tocmai de aceea ar trebui să aflați despre el cât mai multe lucruri, insistă Charlotte.

– Sincer, nu-mi pasă. Și ce dacă era un actor de filme și emisiuni de televiziune cu cowboy din anii patruzeci și cincizeci? Cowboy-ul Cântător, pufni el plin de dispreț. Ei bine, draga mea doamnă Jefferson, nu dau doi bani pe asta.

– Sângele lui curge prin venele dumneavoastră!

– Aș prefera să nu curgă. După cum ziceam, n-a existat ca tată și bunic pentru noi, și mă îndoiesc că i-a păsat de mine cătuși de puțin.

– Mă văd obligată să vă contrazic. În mod normal, Charlotte nu era atât de certăreață, dar refuza să-l lase pe acest... pe acest tânăr prost crescut și arogant să-și neglijeze istoria de familie. Aveți o mulțime de lucruri în comun cu bunicul dumneavoastră, tinere domn.

– Mă îndoiesc de asta. Și nu mai sunt atât de tânăr, spuse el cu o undă de amuzament în glas.

– Sunteți crescător de cai, nu-i așa? De unde credeți că vi se trage interesul pentru aceste animale? îl întrebă ea pe un ton solemn.

– Îmi pare rău să vă dezamăgesc, mormăi Cliff fără să-i răspundă.

– Domnule Harding, vă rog. Ținând seama de riscurile pe care mi le-am asumat, cel mai mic lucru pe care l-ați putea face ar fi să aruncați o privire la obiectele

pe care le-am luat din depozit. Ați putea găsi ceva ce să vreți să păstrați.

– Cum ar fi gamela Cowboy-ului Cântător? Nu, mersi.

– Mă refeream la șaua lui și la pistolul cu șase focuri.

– Aveți o șa?

– Da. Charlotte presupunea că era singurul lucru care l-ar fi putut interesa pe nepotul lui Tom.

– Înțeleg că furtul unei arme e delict federal.

– Încercați să mă speriați? se zbârli ea, făcându-l să râdă.

– Bine, spuse Cliff în cele din urmă, de parcă i-ar fi făcut o concesie majoră. O să arunc o privire la toate prostiile alea.

– Vă asigur că nu sunt niște prostii. Avea în minte câteva muzee care s-ar fi bătut pentru șansa de a expune câteva dintre obiectele pe care le ținea ea sub pat.

– E o chestiune de interpretare.

– Veniți dumneavoastră la Cedar Cove sau vreți să vin eu?

– De obicei nu invit spărgătorii să mă viziteze acasă.

Charlotte nu era deloc amuzată.

– Atunci va trebui să conduceți până la Cedar Cove.

– Foarte bine, doamnă Jefferson. Îmi dau seama că nu sunteți o femeie care să accepte un refuz.

– În cazul ăsta aveți dreptate.

Lui Grace îi plăcea munca ei de bibliotecară-șefă și se mândrea cu faptul că, raportat la mărimea populației, în Cedar Cove existau mai multe legitimații de cititor decât în orice altă localitate din statul Washington.

Cu o frescă imensă pe fațada vechii clădiri de cărămidă, biblioteca era una dintre atracțiile orașului. Când se serbaseră o sută cincizeci de ani de la întemeierea așezării, Camera de Comerț comandase realizarea mai multor fresce pe clădirile publice din Cedar Cove. În cazul bibliotecii, artiștii creaseră o scenă de la începutul secolului al XIX-lea în care personajele în costume de epocă se plimbau pe țărm, se jucau cu copiii, luau masa pe iarbă și, desigur, citeau.

Comunitatea din centru semăna mai curând cu o familie, se gândea Grace adesea. Patronii firmelor se ajutau reciproc și încurajau populația să cumpere pe plan local. Într-o perioadă în care marile conglomerate se mutau în orășelele de provincie și distrugeau firmele independente, cele din Cedar Cove prosperau. La acest fenomen contribuiseră și biblioteca, portul de agrement și clădirea nou-nouță a primăriei, care se înălța pe un deal abrupt ca un înger protector. Clopotele băteau la fiecare oră; unii localnici le apreciau, în timp ce alții condamnau zgomotul.

În condițiile în care Dan lipsea de aproape două luni, Grace era mai recunoscătoare ca oricând că avea această slujbă. Dincolo de motivele financiare, activitatea continuă și intensă o ajuta să-și alunge gândurile negre - cel puțin timp de opt ore pe zi.

- Bună ziua, doamnă Sherman.

Jazmine Jones, o fetiță de cinci ani cu o istețime precoce și doi incisivi lipsă, se ridică pe vârfuri și își puse mâinile pe blatul ghișeului.

- Pun pariu că ai venit pentru ora de lectură a poveștilor.

- Da. Citiți dumneavoastră azi sau doamna Bailey?

- Doamna Bailey.

- E bine, dar... Apoi, ca și cum n-ar vrut s-o ofenseze pe Loretta Bailey, micuța Jazmine se uită peste umăr și șopti: Dumneavoastră citiți mai frumos.

- Mulțumesc, îi răspunse Grace pe un ton la fel de conspirativ.

Marțea după-amiază nu era în general foarte aglomerată; prin urmare, în timp ce Loretta le citea copiilor, Grace lucra la ghișeu. Era ocupată cu niște documente referitoare la împrumuturile între biblioteci când ușa se trânti de perete, iar Maryellen intră furtunos.

Zgomotul o făcu pe Grace să ridice privirea. Fiica ei era roșie la față și abia mai putea respira.

- Ce s-a întâmplat? Primul ei gând se îndreptă spre Kelly și bebelușul ei.

- Tata, băigui Maryellen.

– Ce e? o întrebă Grace, care ieşise deja de după tejghea.

– E aici.

– Aici? „E incredibil!" se gândi ea. Unde?

– În port.

Grace se năpusti spre uşă, cu Maryellen împleticindu-se pe urmele ei.

– L-ai văzut?

– Nu. John Malcom l-a văzut.

În timp ce gonea spre ţărm, Grace încercă să-şi aducă aminte cine era John Malcom. În cele din urmă îşi aminti. John şi Dan lucraseră împreună cu mulţi ani în urmă. Şi John îşi pierduse locul de muncă din cauza controversei legate de huhurezul pătat. Se interzisese tăierea lemnelor pe suprafeţe imense de pădure pentru a fi salvată această specie pe cale de dispariţie, dar cu această ocazie fuseseră distruse sursele de venit ale unor comunităţi din arealul Parcului Naţional Olympic.

– Unde e? răcni Grace.

– La debarcaderul feribotului pentru pasageri.

– A urcat deja pe feribot? întrebă ea printre gâfâieli.

– Nu, strigă la rândul ei Maryellen.

Întâmplarea făcea ca Grace să poarte tocuri în acea dimineaţă, aşa că îi venea greu să fugă. Maryellen avea pantofi cu tocul jos şi era mult mai rapidă, însă mama ei nu voia să se lase mai prejos. Doar nu mergea degeaba la aerobic! Mânată de un val de adrenalină, grăbi ritmul, hotărâtă să-l prindă pe Dan înainte ca acesta să dispară din nou. Dintr-odată se împiedică de un furtun şi căzu, julindu-se la genunchi, dar nu pierdu timpul să-şi examineze rănile.

– Mamă!

– Sunt bine. Fugi! Fugi! Fără să-şi bage în seamă durerea, se ridică, îşi scoase pantofii şi o luă iarăşi la goană, chiar dacă şchiopăta puţin. Când ajunse la debarcader, avu impresia că picioarele i se transformaseră în gelatină.

John, care se plimba nervos de colo, colo, veni spre ele de îndată ce auzi strigătul lui Maryellen.

– A plecat.

– A plecat? ţipă Maryellen. Ai zis că o să-l opreşti.

– Am încercat, răspunse el evitând privirea lui Grace. Îmi pare foarte, foarte rău. Am stat cu ochii pe el, așa cum mi-ai cerut. Acum cinci minute, o camionetă a oprit la marginea trotuarului, iar Tom s-a urcat înăuntru. N-am putut să-l opresc.

Grace se prăbuși pe o bancă, încercând să-și odihnească picioarele umflate.

– Ia-o de la început, îl rugă ea când își mai liniști respirația.

Frustrarea și mânia erau aproape insuportabile. Dan se afla atât de aproape, provocând-o să-l găsească, umilind-o în fața întregului oraș!

– Ești sigur că era tata? vru Maryellen să știe.

– Da. Am lucrat cu el ani de zile. Știu bine cum arată Dan Sherman, crede-mă.

– Cum ai ajuns să fii amestecată în treaba asta? își întrebă Grace fiica.

– Mi-am luat pauza de prânz mai târziu decât de obicei. Am închis galeria și am hotărât să merg la Java and Juice ca să beau un caffe latte, explică Maryellen.

– Am auzit că Dan a fost dat dispărut, zise John. La The Pelican's Nest se vorbește o grămadă despre asta și despre ce-ar fi putut păți.

Bodega respectivă era una dintre cele mai populare din oraș.

– Ești băut, John?

– Nu, Grace! Îți jur că era Dan.

– Nu știa ce să facă, interveni Maryellen. Era în drum spre bibliotecă, voia să te caute.

– M-am gândit că vrei să știi, mormăi John abătut, după care își vârî mâinile în buzunare și fixă caldarâmul cu privirea.

– Atunci m-a văzut pe mine, continuă Maryellen.

– Fiica ta mi-a spus că merge să te cheme și m-a trimis înapoi să stau cu ochii pe Dan.

– Mamă, genunchiul tău!

Sângele curgea pe piciorul lui Grace; ciorapii erau deja îmbibați.

– Ești bine? o întrebă John.

– Da. Spune-mi cum arăta camioneta. Grace voia să obţină cât mai multe informaţii despre Dan, avea să se ocupe de genunchi mai târziu.

– Ar fi trebuit să notez numărul de înmatriculare, dar totul s-a întâmplat atât de repede, că nu mi-a trecut prin minte, recunoscu John spăsit.

– Ai văzut figura şoferului? se interesă Maryellen.

– Nu, îmi pare rău.

Maryellen se aşeză lângă mama ei şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Grace o mângâie liniştitor pe spate. Copleşită de propria nefericire, nu observase cât de mult o afecta pe Maryellen dispariţia tatălui său. Kelly îşi exprimase mult mai clar emoţiile, iar Grace presupusese că fiica mai mare reuşise să se adapteze situaţiei, în măsura în care acest lucru era posibil.

– Nu vă pot spune cât de rău îmi pare, spuse iarăşi John.

– N-ai văzut cine conducea camioneta? îl întrebă Grace pentru ultima dată.

– Nu era cineva din părţile astea, oricum.

– Bărbat, sau femeie?

John ezită şi îşi feri privirea.

– Femeie.

Grace îşi muşcă buza ca s-o oprească din tremurat. John nu-i spusese nimic ce nu ştia deja.

capitolul 14

Cecilia avea să se felicite toată viaţa pentru că nu cedase impulsului de a renunţa la cursuri. În ziua aniversării căsătoriei se lăsase pradă depresiei şi regretelor. Acum credea că dorinţa ei de a abandona şcoala fusese o modalitate de a se pedepsi, eliminând singurul lucru care-i aducea bucurie. Nu putea înţelege cum îi venise o asemenea idee. Din fericire, domnul Cavanaugh fusese atât de amabil încât să stea de vorbă cu ea şi s-o aducă pe calea raţiunii.

Cursurile îi plăceau foarte mult, mai ales cel de algebră avansată. Într-o după-amiază de duminică, deși era liberă să facă orice voia, alese să rezolve niște probleme din manual. Probleme pe care nici măcar nu le primise ca temă. Asta spunea multe despre entuziasmul ei. De curând, un student o numise în batjocură animăluțul favorit al profesorului. I se părea ridicol, întrucât domnul Cavanaugh nu părea genul care să aibă discipoli preferați. Cu toate astea, nu-și putuse înăbuși satisfacția. Niciodată, de când se știa, nu trăise o asemenea senzație de aprobare și succes.

Se bucura să-i poată prezenta aceste realizări lui Ian. Își reluaseră schimbul de e-mailuri și scrisori. În ziua precedentă primise o vedere din Australia. Nu alesese o imagine cu faimoasa operă din Sydney, cu peisajele deșertice sau cu Bariera de Corali, nici cu ursuleți koala sau canguri. În loc de asta, Ian îi trimisese o fotografie a cerului pe timp de noapte. Erau vizibile Calea Lactee și ceea ce păreau a fi milioane și milioane de stele. Mesajul era plin de laude pentru notele ei bune, cu promisiunea unei sărbătoriri pe măsură odată ce ajungea acasă.

Cathy tot nu-i spusese nimic lui Andrew despre sarcina ei, iar Cecilia îi respecta dorința de discreție. Fiecare zi în care prietena ei ducea sarcina mai departe era un triumf. Prima dată avusese un avort spontan la opt săptămâni, iar a doua oară la douăsprezece. Această sarcină durase deja mai mult, dar Cathy nu putea avea încredere că totul mergea bine - oricum, nu pentru moment. Cecilia era singura persoană căreia i se destăinuise, nu știa nici măcar mama ei.

Pe la ora treisprezece hotărî că era momentul să ia prânzul. Pe fundalul sonor al radioului, tocmai deschidea o cutie de supă când un buletin de știri întrerupse o melodie veselă.

- Știri urgente. S-a produs o explozie la bordul portavionului *John F. Reynolds*, cu baza la Bremerton. Așteptăm să primim mai multe detalii. Deocamdată nu se cunoaște cauza exploziei. Există posibilitatea să fie vorba de un act terorist. Sunt victime, dar numărul lor

și amploarea pagubelor provocate portavionului sunt încă necunoscute. Vă vom ține la curent.

Cecilia icni și scăpă cutia de supă, al cărei conținut se vărsă pe blat și apoi pe podea. Înșfăcând niște prosoape de hârtie, se apucă să șteargă, însă tocmai atunci sună telefonul.

- Alo, țipă ea în receptor.

- Ai auzit? o întrebă Cathy.

- Da, chiar acum. Ce știi?

- Nimic. Doar că s-a produs o explozie. Am sunat-o pe tipa care e ofițer de legătură, dar și ea abia aflase. Marina militară a stabilit la bază o zonă de întâlnire pentru rudele echipajului, astfel încât să așteptăm veștile acolo. Le vom primi mai repede decât acasă.

- Am plecat.

Cecilia nu pierdu timpul gândindu-se dacă era în regulă să meargă la bază. Deși se despărțise de Ian de câteva luni, era totuși soția lui.

- Ăsta e unul dintre motivele pentru care te-am sunat, zise Cathy. Ai putea să treci să mă iei?

- Ajung la tine cât de repede pot. În acel moment, Cecilia fu izbită de un gând. Cathy, e totul OK?

- Cred... nu știu, bolborosi aceasta.

- Cath? Ai face bine să-mi spui.

Cecilia își dădu seama că prietena ei abia se abținea să nu plângă.

- Am... am început să am scurgeri.

- De când?

- De azi-dimineață.

- Cât de rău? Poate că era mai important s-o ducă la spital decât la bază, se gândi Cecilia.

- Nu atât de rău, cantitatea e mult mai mică decât la celelalte avorturi spontane, murmură Cathy, părând convinsă că avea să piardă și sarcina aceasta.

- Sunt acolo în zece minute.

- Of, Cecilia, nu știu ce m-aș face fără tine! Lacrimile reveniseră în glasul lui Cathy.

Cecilia azvârli totul în chiuvetă și ieși pe ușă fără să-și bată capul să se schimbe ori să se machieze. Refuza

să se gândească la ceea ce i se întâmplase soțului ei pe partea cealaltă a globului pământesc. Dacă învățase un lucru în ultimul an, acela era că nu existau certitudini. Nu putea decât să spere că Ian scăpase cu viață.

Cathy o aștepta pe veranda casei închiriate. Albă ca varul la față, se ridică în picioare imediat ce o văzu pe Cecilia.

– Ai mai aflat ceva? o întrebă aceasta.

– Nu. Tu?

– Numai ce-au spus la postul local.

– Se vorbește despre câțiva morți.

Cecilia nu se putea gândi la asta.

– Te duc la spital.

– Nu. Mai întâi trebuie să aflu tot ce pot despre Andrew. Dacă merg la spital, o să dureze ore întregi, s-ar putea chiar să mă interneze. Trebuie să știu că Andrew e bine. După aia merg, îți promit.

– Încă mai sângerezi?

– Nu, slavă Domnului.

Cecilia o luă spre baza Bremerton a marinei militare, integrându-se în convoiul de mașini care se îndreptau spre punctul de control. Se părea că soțiile, părinții, frații și surorile tuturor membrilor echipajului voiau să afle ultimele vești. Un hangar le fusese pus la dispoziție în acest scop; militarii aduseseră sute de scaune, precum și gustări și băuturi răcoritoare.

Adulți și copii se adunaseră în grupuri mici. Cecilia era uluită de viteza cu care se propagau zvonurile. Pe la ora cincisprezece se vorbi de cinci decese confirmate, apoi de zece. Numărul creștea de la o oră la alta. Adevărul se pierduse în ceața deasă a speculațiilor.

Un ofițer anunță că explozia avusese drept cauză eroarea umană și nu un atac terorist, după cum se bănuise la început. Teroriștii erau principala sursă de teamă, se gândi Cecilia, mai ales după atacul contra navei USS *Cole*. Australia era o țară aliată, dar cine putea ști?

După aceea aflară că explozia se produsese în depozitul de muniții. Informația stârni murmure de oroare în rândul publicului. Erau trei decese confirmate,

adăugă ofiţerul, dar nu se cunoştea precis numărul răniţilor.

Pe seară li se spuse că totul era sub control. Incendiul fusese stins, iar portavionul era în siguranţă. Apoi veni momentul pe care-l aşteptau cu toţii. Comandantul bazei veni în faţa mulţimii pentru a citi lista răniţilor.

– Locotenent Wayne Van Buskirk. Aspirant Jeremiah Smith. Maistru militar clasa a III-a Alfred Hussey. Artilerist Clasa I Gerald Frederickson. Artilerist clasa a III-a Charles Washington. Marinar Janet Lewis...

Cathy şi Cecilia se agăţară una de alta. Fiecare nume reverbera prin încăperea imensă ca un tunet, urmat de un icnet sau un ţipăt de îngrijorare. Cecilia îşi auzi propriul ţipăt; picioarele i se înmuiară şi se prăbuşi pe un scaun.

– Ian.

Nu era pregătită să facă faţă acestei situaţii. Cathy o luă de mână şi Cecilia i-o strânse atât de tare, încât degetele i se albiră.

– Te aştept aici, îi zise Cathy.

Cecilia nu auzise instrucţiunile date de comandant. Îmbrăţişând-o, prietena ei îi spuse că trebuia să meargă în capătul hangarului şi să discute cu ofiţerul de legătură.

În timp ce-şi croia drum prin mulţimea de rude şi prieteni ale membrilor echipajului, Cecilia avu impresia că se deplasa cu încetinitorul. Auzea sunetul conversaţiilor, plânsetelor şi râsetelor nervoase de parcă ar fi venit de foarte departe.

– Sunt Cecilia Randall, îi spuse ofiţerului. Îi indică numele şi gradul lui Ian şi îi arătă legitimaţia ei militară.

Ofiţerul o îndrumă spre un coleg de-al lui. Cecilia era pe punctul să leşine. Totul părea ireal. Nu putea să se întâmple. Nu lui Ian. Nu ei. Deja îşi pierduse fetiţa. Fără îndoială, viaţa nu putea să fie atât de crudă încât să-i ia şi soţul. Cu mâinile strânse în pumni, îşi ţinu respiraţia şi aşteptă.

– Doamna Randall?

– Da. Cu toate simţurile în alertă, făcu un pas înainte. Sunt soţia lui Ian Randall.

Ofițerul îi adresă un zâmbet liniștitor.

– Soțul dumneavoastră a suferit niște zgârieturi și niște vânătăi.

– E... e în spital?

– Nu. Militarul desprinse o foaie de hârtie și i-o înmână. Motivul pentru care discutăm cu rudele tuturor răniților este acela de a vă informa că puteți vorbi cu apropiații dumneavoastră.

– Să vorbesc? întrebă ea derutată.

– Avem aparate telefonice în sala alăturată. Dacă mergeți acolo, veți fi chemată în scurt timp. Dați-i ofițerului această foaie.

Avea să vorbească direct cu Ian. Cecilia își înăbuși imboldul de a plânge de bucurie. Pe când aștepta în anticameră cu alte câteva soții, își dădu seama cât de norocoasă era pentru că soțul ei nu avea decât niște răni minore.

Fu chemată peste câteva minute. Ridică receptorul și strigă:

– Ian?

– E în regulă, iubito. Sunt bine, zău. Îi povesti pe scurt ce se întâmplase și îi spuse că probabil avea câteva coaste rupte. Sunt rezistent, știi asta.

– Da, sigur, glumi ea printre lacrimi.

– Cum ai aflat de accident?

– Am auzit la radio în timp ce învățam...

– La algebră, pun pariu, o întrerupse el.

– Da, răspunse ea zâmbind. Ca să vezi, domnul Cavanaugh m-a îndemnat să fac un curs de contabilitate în trimestrul următor. Nu m-am gândit niciodată să mă ocup de asta.

– Te interesează?

– Deocamdată nu sunt sigură. Dar cu cât se gândea mai mult, cu atât mai mult îi plăcea ideea.

– N-am foarte mult timp, zise Ian. În mod evident, cineva îi spusese că trebuia să încheie.

– Știu. Mă bucur că n-ai fost rănit grav.

– Și eu. Mie teribil de dor de tine. O să-mi scrii în continuare, da?

– Sigur, îi promise ea.

Abia aştepta să primească mesajele lui. Era ca şi cum ar fi fost iarăşi în faza de curtare, doar că de data asta, în loc să iasă în oraş, făceau schimb de e-mailuri şi vederi. Acest mod de comunicare, deopotrivă comod şi intim, o ajuta să-şi amintească toate motivele pentru care se îndrăgostise de el.

Peste un minut trebuiră să pună capăt convorbirii, deşi Cecilia nu era nici pe departe pregătită să o facă.

– Te iubesc, îi spuse soţul ei.

– Şi eu te iubesc.

Urmă un moment prelung de tăcere.

– Mai spune-o o dată, Cecilia. Am nevoie s-o aud.

– Te iubesc, Ian Randall.

În culmea fericirii, se întoarse în sala principală, unde o aştepta Cathy. Prietena ei o scrută neliniştită.

– Are două coaste rupte şi îl doare îngrozitor, dar altfel e OK. Deşi Ian se străduise să-şi ascundă suferinţa, ştia destul de bine prin ce trecea. Eşti gata să mergem la spital?

– Da, zise Cathy, cu faţa luminată de uşurare. Însă am impresia că totul e în regulă. Cumva, atunci când am aflat că Andrew nu e rănit, am înţeles că nu am nici un motiv de teamă.

Cecilia spera din tot sufletul că prietena ei nu se înşela.

Grace nu ştia precis de ce se uita la sertarul noptierei lui Dan. Stătea în pat, citind, şi dintr-odată se trezise holbându-se la el.

Cu gesturi lente, puse deoparte ultimul roman al lui John Lescroart şi se întinse spre partea cealaltă a patului. Noptiera lui Dan era exact aşa cum o lăsase. O carte de cuvinte încrucişată era desfăcută, cu cotorul îndoit. Paharul de sticlă în care-şi aduna mărunţişul era neatins.

Încruntată, deschise sertarul. Înăuntru se aflau un pachet de cărţi de joc, câteva chitanţe şi un roman pe care nu-l terminase de citit. Apoi, într-un colţ, o văzu. Verigheta.

N-o purtase de ani de zile. După ce începuse să lucreze în pădure, o scosese de pe deget, purtând-o numai în ocaziile speciale. Ultima oară abia reușise s-o vâre pe deget. Grace o luă și o privi atent, de parcă acest obiect neînsuflețit ar fi putut să-i dezvăluie secretele soțului ei.

De ce se întorsese la Cedar Cove? De ce riscase să fie văzut? Poate că tocmai asta voia. S-o tachineze, s-o umilească. Prin urmare, venise acolo cu altă femeie.

Scrâșni din dinți în timp ce studia verigheta, comparând-o cu a ei, care se subțiase de atâta purtare. După toți acei ani, a lui părea nou-nouță, ca și când n-ar fi avut niciodată intenția să-și onoreze jurămintele de căsătorie.

Furia clocotea în ea. Dintr-odată, se întinse pe spate și, cu toată forța, aruncă verigheta în capătul celălalt al dormitorului. Inelul de aur lovi peretele, apoi se rostogoli pe covor. Respiră sacadat preț de câteva clipe, după care, într-un târziu, reuși să se calmeze.

Își luă romanul și se așeză iarăși pe perne, dar își dădu seama că nu se putea concentra asupra lecturii, căci mânia nu se dădea dusă. Se strădui să-și recapete stăpânirea de sine, însă era ca și cum ar fi încercat să oprească o furtună întinzându-și mâinile.

Se dădu jos din pat și începu să se plimbe de colo, colo prin încăpere. Mâinile îi erau atât de strâns încleștate, încât unghiile i se înfipseseră în palme.

– Cum îndrăznești să te arăți în Cedar Cove cu ea? șuieră Grace în culmea furiei.

Fiicele ei refuzaseră să creadă că Dan avea pe altcineva, însă ea o știa. O știuse de luni întregi, iar acum își dădea seama că persoana respectivă era prezentă în viața lui de foarte mult timp.

Kelly insistase că nu puteau să judece fără dovezi, dar Grace avea toate dovezile necesare. Începuse cu ani în urmă. Distanțarea emoțională și schimbările ciudate de dispoziție durau de atâta vreme, încât nici nu-și mai aducea aminte când începuseră. Manifestări tipice pentru un om bântuit de vinovăție și remușcări, se gândi ea.

Pentru numele lui Dumnezeu, avea s-o dovedească. Nu fiicelor ei, ci ei înseşi. Cu siguranţă, Dan lăsase nişte urme. Erau acolo, în camera aceea, unde altundeva? La câtă literatură poliţistă citise, ar fi trebuit să se gândească la asta mai devreme. Dovezile pe care le căuta erau probabil ceva banal, ceva ce se afla chiar în faţa ochilor ei. Ceva tangibil... Proba faptului că Dan trăia cu altă femeie.

Deschise dulapul şi smulse o cămaşă cu atâta forţă, încât umeraşul rămase să oscileze ca un pendul. Căută în buzunar, apoi azvârli cămaşa pe jos şi luă alta.

Nimic.

Se crezuse foarte deştept şi era convins că distrusese toate dovezile, însă ea nu avea să se lase păcălită.

A doua cămaşă se alătură celeilalte pe covor. În scurt timp, podeaua era acoperită cu un maldăr de haine. Apucă în braţe cât de multe putu şi le cără până în vestibul, apoi deschise uşa cu o furie care o făcu să se trântească de perete şi, de pe prima treaptă a verandei, aruncă hainele soţului ei în noapte. Avu nevoie de mai multe drumuri, până când jumătate din dulap se golise, iar toate obiectele de vestimentaţie ale lui Dan erau răspândite pe verandă şi pe alee.

Aproape împiedicându-se în poalele cămăşii de noapte, dădu un şut unei cămăşi de gală şi o trimise în beznă, după care veni rândul salopetei de lucru.

Într-un târziu, pradă unui acces de plâns, se aşeză pe o treaptă şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

– Dan! urlă ea. Unde eşti? Unde eşti?

Nu-i răspunse decât tăcerea nopţii. Furia ei nu-l adusese înapoi, după cum n-o făcuse nici dragostea ei. Tot ce-i rămânea erau lacrimile. Emoţia se revărsă din ea până când, istovită, îşi dădu seama că nu mai putea nici să plângă.

Se întoarse clătinându-se înăuntru, fără să se obosească să încuie uşa. Dacă cineva voia să intre peste ea şi s-o omoare, l-ar fi primit cu bucurie. Moartea era mai bună decât coşmarul în care se transformase viaţa ei, mai bună decât serile când venea acasă şi trebuia

să înfrunte faptul că bărbatul pe care-l iubise nu mai voia să fie cu ea.

Ce-i spusese Dan? Că pentru el iadul însemna ultimii treizeci și cinci de ani pe care îi trăise cu ea. I-o aruncase în față fără ocolișuri, fără să-i pese că vorbele lui erau la fel de brutale ca o armă.

– Te urăsc, șopti ea în timp ce se urca la loc în pat. Te urăsc. Se ghemui în poziție fetală și începu din nou să plângă până când rămase fără lacrimi.

Grace se trezi la prima geană de lumină. Rămase în aceeași poziție, cu genunchii lipiți de burtă. Nu putea să șteargă amintirea nopții precedente. Se purtase ca o sălbatică în timp ce-și curățase viața de orice urmă a lui Daniel Sherman.

Un sunet se auzi din hol. Dan? I-ar fi stat în caracter să apară tocmai atunci, se gândi ea posomorâtă. Ticălosul ar fi fost capabil să se înființeze și să se poarte de parcă n-ar fi fost nimic ieșit din comun.

– Mamă? Ești bine?

– Mamă?

Maryellen și Kelly. Doamne, de ce veniseră? Nu voia s-o vadă în halul acela.

Când Maryellen intră în dormitor, Grace, care nu-și putea stăpâni hohotele de plâns, își acoperi ochii.

– Mamă... Maryellen se aplecă, o luă în brațe și-și lipi obrazul de părul ei. E în regulă. Nu plânge, mamă, te rog, nu plânge.

Ochii o usturau și, cu toate că dormise câteva ore, avea impresia că nu se odihnise deloc.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Kelly. Spune-ne, te implor!

Grace nu știa cum să le explice că hainele răspândite prin toată curtea erau rezultatul unei crize de furie.

– De ce ați venit? alese în schimb să le întrebe.

– A sunat doamna Vessey, zise Maryellen. Când s-a trezit a văzut toate hainele tatei afară, și era îngrijorată în privința ta.

– Ah.

– Știi ceva despre tata? insistă Kelly.

Nerăbdarea din glasul fiicei sale o făcea pe Grace să se topească. Kelly credea din toată inima că Dan le iubea pe toate. Că în orice moment avea să se întoarcă și să le ofere o explicație logică a dispariției sale.

– Știi unde e tata? o întrebă Maryellen cu blândețe.

– Nu.

– Tăticule, unde ești? țipă Kelly izbucnind în plâns.

Grace nu avea un răspuns. Tot ce putea spune, zărind cu coada ochiului sclipirea de aur din capătul celălalt al dormitorului, era că, atunci când plecase, Dan nu se obosise să-și ia și verigheta.

Justine nu se putea concentra asupra sarcinilor de la bancă. Făcuse deja două greșeli, și nu era decât ora unsprezece. Nu așa ar fi vrut să-și înceapă săptămâna. Orice ar fi făcut, gândurile ei se îndreptau spre reuniunea promoției. Comitetul de organizare se întrunise vineri seară pentru o cină și discuții. Totul fusese pus în mișcare cu câteva săptămâni înainte, iar acum rămăsese mai puțin de o lună până la eveniment.

Justine nu intenționase să se implice atât de mult. O învinovățea pe Lana Rotschild pentru că o bătuse la cap să-și ofere ajutorul și-și învinovățea mama pentru că o încurajase. Ar fi vrut să se retragă, dar Lana o convinsese deja să se ocupe de strânsul banilor și plătitul facturilor. La ultima ședință, Justine descoperise că urma să facă parte și din comitetul de împodobire a sălii. Acum chiar ar fi fost imposibil să nu participe.

Pe lângă asta, nu și-l putea scoate din minte pe Seth, deși nu o mai contactase din seara când o ceruse Warren de soție. Pentru un tip care se pretindea îndrăgostit nebunește, nu făcea mare lucru ca s-o arate.

Crezuse... sperase... La naiba, nici nu mai știa ce trebuia să creadă, nici despre Seth și nici despre Warren.

Relația cu Warren nu era chiar pe roze. Seth ar fi meritat ca ea să accepte propunerea lui Warren, dar știa că era cea mai mare greșeală pe care ar fi putut s-o facă.

– Se pare că ai un vizitator, îi șopti Christy Palmer când trecu pe lângă biroul ei.

Seth. Trebuia să fie Seth. Își înălță capul repede, cu un zâmbet larg.

Numai că nu Seth intrase în sediul băncii, ci Warren, care ducea un buchet uriaș într-o vază de sticlă. Toți ochii din încăpere se întoarseră spre el când se îndreptă hotărât spre biroul ei.

Dacă Justine ar fi putut să alunece de pe scaun și să se ascundă sub masa de lucru, ar fi făcut-o. Îi promisese un răspuns, termenul trecuse de mai multe ori, însă tot nu știa ce să facă.

– Bună, iubito, o salută el tare, ca să fie sigur că toată lumea îl auzea.

– Salut, Warren, replică ea fără entuziasm.

– Am venit să te invit la masă.

– Îmi pare rău, dar am o întâlnire la prânz, spuse ea străduindu-se să-și păstreze calmul.

Era adevărat, dar nu menționase că era o întâlnire cu una dintre casierițe, care urma să dureze numai cinci minute.

– Încă aștept, să știi, zise el cu un oftat.

– Ce? Justine închise dosarul la care lucra.

– Tot nu mi-ai spus ce decizie ai luat.

– Ți-am spus că, dacă mă presezi, răspunsul e nu, spuse ea pe un ton coborât.

– La naiba, ar fi cazul să ne căsătorim, dacă tot ne petrecem timpul certându-ne. Asta vrei? Ce s-a întâmplat, iubito? Eram atât de apropiați, și dintr-odată te porți de parcă n-aș fi destul de bun pentru tine.

– Nu e asta. Cum să-i explice un lucru pe care nu-l înțelegea nici ea pe deplin?

– E vorba de reuniunea aia a promoției de la liceu?

– Nu, mârâi Justine. Pur și simplu nu mai știa de câte ori negase asta până atunci.

– Dacă nu, trebuie să fie fostul prieten cu care te-ai regăsit.

Seth nu era un fost prieten.

– N-am ieșit niciodată cu el.

– Dar voiai s-o faci.

– Nu. Nu când era în liceu, oricum. Problema era de dată mai recentă.

– Trebuie să vorbim, spuse el imperativ.

– Warren, începu ea, făcând tot posibilul să nu-şi arate frustrarea. Nu pot să-mi iau liber în mijlocul zilei doar pentru că tu vrei să stăm la taclale.

– Ai putea dacă te-ai mărita cu mine, pentru că n-ai avea nevoie să muncești.

– Nu mai rosti nici un cuvânt, spuse ea privindu-l cu ochi mijiți.

– Bine, bine. Zâmbind, Warren ridică o mână în semn de împăciuire. Haide, nu durează decât un minut. Puse florile pe colțul mesei ei de lucru și clipi din ochi implorator.

Nu-i stătea în fire să se poarte așa. Justine își dădu seama că era important, cel puțin pentru el. În mod normal dovedea o aroganță ieșită din comun.

– Bine, zise în cele din urmă, făcându-i semn să se așeze.

– Aș prefera un loc mai discret, șopti el privind peste umăr.

Justine se uită la ceas.

– Ascultă, am o întâlnire în zece minute. După aceea pot să plec. Vrei să ne vedem afară? Am putea vorbi acolo.

– În regulă, spuse el cu evidentă ușurare.

Warren o aștepta în fața băncii. Se sprijinea de mașină, dar se îndreptă când o văzu pe Justine ieșind. Se grăbi să-i deschidă portiera pasagerului, invitând-o să urce. Nu trebuia să-i spună că inelul de logodnă era în torpedo.

– Pot sta doar câteva minute, îi aminti ea când Warren se așeză la volan. Am întâlniri toată după-amiaza. Era o mică exagerare, dar pentru o cauză nobilă.

– Ești sigură că nu poți merge să luăm masa? Când ea îi răspunse printr-o privire severă, Warren ridică din umeri. Am întrebat și eu.

– Despre ce e vorba?

– Voiam să vorbim despre căsătoria noastră, spuse el uitându-se pe geam.

– Warren!

– Cred că știu de ce nu te poți hotărî.

„Excelent", se gândi ea. Dacă el avea vreo idee, era dornică să-l asculte.

– Ești îndrăgostită de Seth Gunderson, continuă Warren.

Pentru o clipă Justine fu atât de șocată, încât nu putu deschide gura. Apoi, când reuși să-și învingă jena, spuse pe un ton ferm:

– Nici nu se pune problema! Cum îndrăznești să sugerezi...

– Nu te supăra. Ai putea să mă asculți înainte să te aprinzi, spuse el apucând volanul cu ambele mâini, într-un semn clar de tensiune.

– Bine.

Asta o făcuse să-l placă pe Warren. Deși în general era insensibil și orb la nevoile ei, din când în când demonstra că o cunoștea mai bine decât se cunoștea ea însăși.

– Nu trebuie să-ți ascunzi sentimentele pe care le nutrești față de Seth.

– Chiar așa? pufni Justine încrucișându-și brațele la piept.

– Eu îți pot oferi ceea ce își dorește o femeie. Bijuterii, cadouri, o poziție socială.

– Asta vrea o femeie? exclamă ea dându-și ochii peste cap. Ești sigur, Warren?

În replică, Warren se aplecă peste ea și deschise torpedoul, de unde scoase cutiuța de catifea. Justine abia își înăbuși un icnet când văzu diamantul de patru carate strălucind în lumina zilei.

– Tu trebuie să-mi spui. Tu ești o femeie sortită să poarte un inel ca acesta.

Justine nu-l contrazise. Avea dreptate; era un diamant incredibil, și orice femeie s-ar fi simțit superbă dacă l-ar fi avut pe deget.

– Ei bine? insistă el.

Cu un oftat prelung, Justine cedă.

- A fost o demonstrație destul de convingătoare.
- Așa mă gândeam și eu.
- Mai e ceva? Trebuie să mă întorc la muncă.
- Tu vrei inelul, iar eu vreau să ți-l ofer. Cu toate astea, încă eziți. Cred că știu de ce. Cum Justine nu comentă, Warren spuse: Îți pot da toate lucrurile pe care meriți în viață, dar suntem amândoi conștienți că există un lucru pe care nu ți-l pot oferi.
- Warren...
- Ascultă-mă până la capăt. Îl vrei pe Seth Gunderson. Ești tânără și sănătoasă și, la naiba, nu sunt orb. Privirea lui o fixă preț de o clipă, apoi se mută spre fereastră când adăugă: Dar pot fi.
- Nu înțeleg, murmură ea încruntată.

Warren își trecu brațul peste spătarul scaunului ei.

- Iubito, tu vrei sex. Ce femeie n-ar vrea? Ei bine, fă-o, ai binecuvântarea mea. Călărește-l până-l lași fără suflare dacă asta te face fericită, și după aceea întoarce-te la mine.

Cruzimea vorbelor lui o făcu să icnească.

- Mă îndemni la adulter?
- Dacă nu cu Seth, cu altul. Tu alegi.
- Nu așa vreau să fie căsnicia mea!
- Singurul lucru pe care ți-l cer e să-mi spui cine e, zise el de parcă n-ar fi auzit-o.

Lui Justine nu-i venea să creadă că purtau acea conversație sau că Warren sugerase ceva atât de... atât de condamnabil.

- Eu nu sunt așa, Warren.
- Nu se știe niciodată, spuse el cu zâmbetul unuia care le văzuse pe toate. Pur și simplu nu se știe niciodată, Justine.

capitolul 15

Ca burlac, Jack Griffin nu avea obiceiul să refuze invitațiile la cină, mai ales dacă veneau de la Bob și Peggy Beldon. Peggy era o bucătăreasă extraordinară, iar

mesele de la pensiunea lor erau adevărate capodopere ale artei culinare.

Jack și Bob erau prieteni de peste zece ani; Bob și Peggy administrau pensiunea Thyme and Tide de șapte ani. Era situată pe Lighthouse Road, la nici doi kilometri de casa Oliviei. Clădirea albă cu etaj, cu gard din fier forjat, se numise Conacul înainte ca soții Beldon s-o cumpere. Potrivit legendei locale, un comandor din marina militară o construise la începutul secolului douăzeci. Avea două turnulețe, câte unul la fiecare capăt al casei, iar cel mai înalt dispunea de o platformă cu balustradă de unde se putea admira priveliștea.

Pensiunea avusese succes încă de la început, datorită ospitalității soților Beldon și, nu în ultimul rând, măiestriei culinare dovedite de Peggy.

Jack sosi cu un buchet de flori și o foame de lup.

– Bine ai venit, spuse Peggy întâmpinându-l cu un sărut pe obraz. Te vedem prea rar. Oaspeții urmează să sosească târziu, așa că putem să ne destindem în voie câteva ore. Ochii i se mijiră într-un zâmbet când adăugă: Întotdeauna mă bucur să am șansa de a hrăni pe cineva care-mi apreciază strădaniile.

– Invită-mă la cină oricând vrei, promit să fiu la înălțime, râse el.

– Am auzit cumva soneria?

Bob veni să-i strângă mâna musafirului.

– Mă duc să pun florile în vază, anunță Peggy.

Jack își urmă prietenul în curtea din spatele casei, de unde puteau vedea golful în toată splendoarea.

– Am pregătit deja tabla pentru jocul de cribbage, îi spuse Bob. Ce-ai zice de niște ceai cu gheață?

– Ar fi grozav.

În timp ce Bob era la bucătărie, Jack inspectă grădina de ierburi aromatice. Era minunată, o adevărată delectare a simțurilor chiar și pentru unul ca el, complet nepriceput la grădinărit. Peggy folosea ierburile respective la rețete; se întrebă ce le pregătise pentru acea seară.

Bob se întoarse cu două pahare de ceai cu gheață.

– E groaznic să fii pensionar. Casa trebuie zugrăvită la vară, și Peggy crede că sunt în stare să mă ocup eu de asta.

– Glumește, nu?

– Sper, oftă Bob așezându-se pe un scaun. Îți poți închipui că suntem deja la mijlocul lui iunie?

– Și ce-i cu asta? întrebă nedumerit Jack.

Prietenul său părea jenat, de parcă ar fi spus ceva ce n-ar fi trebuit.

– Nimic. Doar un regret ca multe altele. Hai să nu vorbim despre asta.

Jack se încruntă; pe de altă parte, puțini oameni înțelegeau regretele mai bine ca el.

– Așadar ești aici de aproape un an, spuse Bob întinzând mâna după paharul de ceai.

Jack încuviință. Un an. Mai precis, avea să-l împlinească în octombrie. La cât fusese de ocupat cu ziarul, lunile trecuseră pe neobservate. Parcă nu mai departe de câteva săptămâni se aflase prima dată în sala de tribunal unde prezida Olivia. Era șocat să constate că trecuseră de fapt șase luni de atunci.

– Ce părere ai acum despre Cedar Cove?

– E orașul meu favorit, spuse Jack zâmbind larg.

Bob și Peggy crescuseră la Cedar Cove. Absolviseră liceul în același an, după care Bob fusese recrutat și trimis să lupte în Vietnam. Se întorsese bântuit de demoni – amintiri și experiențe despre care abia putea să vorbească, până și în prezent. Acei demoni îl determinaseră să caute uitarea în băutură. Jack, la rândul lui, avea propriii demoni din Vietnam, care îi induseseră aceeași iluzie că liniștea se putea găsi în alcool. Îl cunoscuse pe Bob într-un centru de dezintoxicare, și prietenia lor se întărise odată cu trecerea timpului. Deși nu mai bea de zece ani, consecințele acelei perioade de excese se făceau încă simțite. Abia acum începea fiul său, Eric, să aibă încredere în el.

– Propun să cinăm în curte, spuse Peggy când li se alătură.

Lui Jack îi convenea de minune. După o săptămână de ploi intermitente, seara era caldă, cu un cer senin și o briză ușoară care purta până la ei aerul sărat al oceanului.

– Așa, zise Peggy luând loc pe scaunul de răchită de lângă Bob. Cum o mai duce ziarul?

– Înfloritor.

Jack era mândru de asta. Făcuse o mulțime de schimbări în ultimele opt luni, adăugase un al doilea număr săptămânal și, în general, își urmase instinctele. Una dintre cele mai populare inovații îi aparținuse lui Charlotte Jefferson. *Pagina seniorilor* realizată de ea se bucura de un succes extraordinar. Mama Oliviei era o ziaristă înnăscută, iar articolul ei din fiecare miercuri era plin de informații savuroase despre viața comunității. Dacă nepotul doamnei Samuel venea în vizită, Charlotte relata evenimentul. Dacă fata cățelușa familiei Robertson, Charlotte scria despre micuți, asigurându-le astfel o adopție rapidă. Prezenta, de asemenea, rețete și sfaturi de gospodărie de pe vremuri. Cine ar fi crezut că oțetul are atâtea utilizări? Scria despre istoria locală, cu un interes aparte pentru evenimentele din preajma celui de-al Doilea Război Mondial. Pe deasupra, în toate contribuțiile, indiferent de temă, insera opinii inteligente și bine cumpănite.

– Și tu? îl întrebă Peggy. Și tu înflorești?

– Eu?

– Ești fericit?

– Sunt sănătos și nebăut, atâta mi-e de-ajuns.

– Și Olivia? interveni Bob.

Prietenul lui îi pusese singura întrebare la care nu voia să răspundă. Jack ridică din umeri.

– Ce fel de răspuns e ăsta? îl certă Peggy. Acum câteva săptămâni aveai o grămadă de spus despre judecătoarea Lockhart.

– E îndrăgostită de fostul ei soț, rosti Jack sumbru.

Își dăduse seama de asta în ziua când Olivia se întorsese din California. De atunci vorbiseră numai o dată, când ea îl sunase să anuleze întâlnirea stabilită pentru

miercurea următoare. Din acel moment nu mai avuseseră nici un contact. Oftă, amintindu-şi cum venise de la aeroport alături de soţul ei, în decapotabila roşie cu capota coborâtă, cu muzica răsunând din boxe. Nu aveau ochi decât unul pentru celălalt. Oricine i-ar fi zărit ar fi crezut că erau amanţi. Jack nu era genul care să fugă de provocări, însă era destul de inteligent cât să evite un eşec garantat – aşa cum ar fi fost dacă s-ar fi îndrăgostit de o femeie care nu-şi încheiase relaţia cu fostul soţ.

– Credeam că Stan s-a recăsătorit, i se adresă Bob lui Peggy.

– Păi, da.

– Asta nu schimbă sentimentele Oliviei faţă de el, insistă Jack.

– Ai întrebat-o şi pe ea?

Jack scutură din cap. Dornic să schimbe subiectul, zise:

– Ce noutăţi aveţi de la odrasle?

Soţii Beldon aveau doi copii; Hollie, cea mai mare, locuia la Seattle, iar Marc era în Kansas.

– Sunt amândoi bine, spuse Peggy. Şi Eric al tău?

Eric nu făcea nici un efort să păstreze legătura, dar Jack nu se putea plânge. Fusese un tată absent, dacă nu fizic, cel puţin spiritual, în cea mai mare parte a copilăriei şi adolescenţei fiului său.

– Nu ştiu mare lucru, mărturisi în cele din urmă.

– Când aţi vorbit ultima dată?

Jack trebui să se gândească. După cina în trei cu Olivia, îl sunase ca să-l invite la Cedar Cove, dar Eric refuzase, invocând un pretext convenabil: avea o întâlnire. Nu era prima oară când pomenea despre fata cu care se vedea, Shirley sau Shelly, un prenume de genul ăsta. Cum relaţia i se părea serioasă, Jack făcuse greşeala de a-şi exprima această opinie faţă de fiul său şi de a-i sugera că era momentul să se însoare şi să se aşeze la casa lui. Eric reacţionase foarte dur şi-i trântise telefonul.

Nu putea să-l condamne pentru acest acces de mânie. Eric nu putea să aibă copii din cauza cantităţilor enorme de medicamente care-i fuseseră administrate

în copilărie, și deocamdată nu-și adunase curajul să-i spună lui Shirley – sau Shelly –, care, după toate aparențele, voia o familie completă. După acel final ratat de conversație, Jack nu-l mai sunase.

Avea s-o facă în curând, dar trebuia să-i lase timp să-l ierte pentru remarca nefericită. Voia din tot sufletul să creeze o legătură durabilă cu fiul său, nu să distrugă temelia pe care o construise cu atâta trudă.

– Cina e gata în jumătate de oră, anunță Peggy când aduse din bucătărie un castron mare cu salată.

– Lasă-mă să te ajut, se oferi Jack.

– Nici vorbă. Voi treceți la masa de cribbage, Bob așteaptă partida asta de dimineață.

Jack era mai mult decât încântat să se conformeze. Se așeză vizavi de Bob la masa de joc, cu spatele la ocean. Nu voia să fie distras de priveliște. Bob era un jucător rapid care specula orice greșeală, așa că trebuia să fie foarte atent.

– Peggy e bine? întrebă Jack după ce prietenul său împărți prima mână.

Bob puse pachetul deoparte și își luă cele șapte cărți.

– De ce întrebi?

Jack nu era sigur. Peggy era la fel de caldă și ospitalieră ca întotdeauna, dar simțea că o tulbura ceva.

Deși aparent își studia cărțile, Bob avea aerul unui om cufundat în gânduri.

– E atât de rău? îl tachină Jack. Încruntătura confuză a prietenului său îl determină să-i explice: Mă refeream la cărțile tale.

– Nu, nu. Zâmbetul lui Bob părea forțat.

– Totul e în regulă între voi, nu-i așa? întrebă Jack lăsându-și cărțile pe masă.

– După treizeci și doi de ani ar trebui să fie, nu crezi?

– Niciodată nu poți să știi. Căuta cu disperare un exemplu de căsnicie solidă, pur și simplu ca să-și demonstreze că așa ceva există în epoca divorțurilor pe bandă rulantă. O căsnicie care să supraviețuiască unei crize... Se gândi la fosta lui soție și apoi la Olivia. Nu dorise nici o altă femeie atât de intens. Nu...

– Jack? Glasul amicului său îl făcu să ridice privirea. Ai de gând să te holbezi toată noaptea la cărţile alea sau decartezi?

– Decartez.

– Te preocupă ceva anume?

– Cum ar fi?

Bob rânji. La experienţa lui de viaţă, nu-i fusese greu să intuiască.

– Cum ar fi Olivia.

– Sunt chiar atât de uşor de citit? se îmbufnă teatral Jack.

– Nu mai uşor decât eu şi Peg, chicoti Bob.

– Nu e nimic grav între voi, nu?

Jack nu voia să insiste pe acel subiect, dar gândul că prietenii săi aveau probleme îl deprima. Dintre cunoscuţii lui erau singurul cuplu care îşi găsise fericirea şi se agăţase de ea în toţi anii de căsnicie, fie ei buni sau răi.

– Suntem OK. Dar tu?

– Sunt şi eu OK, doar un pic dezamăgit.

– Olivia?

Jack încuviinţă, punând totodată capăt discuţiei.

Când terminară primul joc, Peggy le servi cina. Mâncarea era delicioasă, îşi zise Jack, dar compania îi stârnea o plăcere încă şi mai mare.

Accidentul de la bordul portavionului *John F. Reynolds* ţinu mult timp prima pagină a ziarelor naţionale. Cecilia comunica în fiecare zi cu Ian. Uneori, dacă nu avea acces la un computer, îşi scria gândurile pe hârtie. Dura peste o săptămână să ajungă la el, însă lui Ian îi făcea plăcere să primească veşti de la ea sub orice formă, după cum îi spusese.

Cum examenele finale se apropiau, avea tot mai puţine momente libere, aşa că decise să sărbătorească o dimineaţă în care nu avea cursuri în compania lui Cathy.

După consultaţie, medicul de la spitalul marinei militare îi spusese acesteia că sarcina era în regulă, dar trebuia să renunţe la slujba de casieriţă la băcănie. Statul în picioare timp de opt ore nu-i făcea bine nici ei, nici

fătului. Nevrând să-și asume riscuri inutile, Cathy își prezentase imediat demisia.

Când Cecilia ajunse la apartamentul prietenei sale, descoperi că și Carol Greendale avusese ideea s-o viziteze pe Cathy. Fu pe punctul să se răzgândească și să dea bir cu fugiții, căci se temea s-o vadă pe fetița lui Carol în aceeași măsură în care îi făcea plăcere, dar după o clipă de reflecție hotărî să rămână.

– Bună, Carol, spuse pe un ton amical, prefăcându-se că se simțea în largul ei.

Micuța Amanda se foia încântată prin apartament. Examina cu atenție tot ce-i apărea în fața ochilor, încerca să atingă bibelourile și cărțile de pe rafturi și trăgea de perdele.

– Vino aici, Amanda, o chemă mama ei întinzându-i brațele. Fetița se repezi spre ea scoțând chicote vesele.

– Mă bucur că ai venit, spuse Cathy strângând mâna Ceciliei ca pentru a-i transmite că înțelegea.

– Tocmai vorbeam despre *John F. Reynolds*, zise Carol în timp ce-și sălta fetița pe genunchi.

– Carol mi-a adus ultimele vești, adăugă Cathy.

– Au luat-o spre casă! exclamă Carol fără a-și putea stăpâni entuziasmul.

– *John F. Reynolds* se întoarce la atelierul naval din Bermerton?

Cecilia voia să se asigure că nu era nici o neînțelegere la mijloc. Până atunci nu fusese clar unde aveau să se efectueze reparațiile.

– Da! țipă Cathy exaltată.

– Când o să ajungă? întrebă Cecilia pe același ton.

– N-ar trebui să dureze prea mult.

Cecilia nutrea unele speranțe în privința căsniciei sale, mai ales după ultimele săptămâni. Comunicase cu Ian aproape în fiecare zi. La început se limitaseră la un schimb de informații banale, legate de viața lor cotidiană, dar, odată cu trecerea timpului, se simțiseră pregătiți să se aventureze pe un teren mai periculos: subiectul fiicei lor.

Cecilia își dăduse seama că îi atribuise lui Ian o parte prea mare din vină. Nu asta fusese intenția ei, dar, pradă

unei suferinţe cumplite, se dezlănţuise asupra lui. Nu era drept, o ştiuse încă de atunci, dar nu fusese în stare să-şi stăpânească reacţiile. Întrucât era la rândul lui sub imperiul şocului, Ian nu-i fusese de mare ajutor. Anul care trecuse le oferea acum o nouă perspectivă asupra rolului pe care-l jucaseră amândoi în distrugerea aproape completă a căsniciei lor.

– Stai să aduc un biscuit pentru bebeluşi, spuse Cathy îndreptându-se spre bucătărie.

– Nu e nevoie, zise Carol.

– Ba da, lasă-mă şi pe mine s-o răsfăţ puţin. Cathy îi aruncă o privire Ceciliei şi-i şopti: Vino să mă ajuţi.

Cecilia sări de pe scaun şi o urmă. Carol părea confuză şi puţin ofensată, dar, în mod limpede, Cathy avea ceva important să-i spună.

– Andrew ştie de bebeluş, murmură Cathy de îndată ce intrară în bucătărie.

– Cum a aflat?

– I-am spus eu. Trebuia s-o fac. Voia să ştie de ce am renunţat la slujbă. Am încercat s-o dau cotită, dar ne-am promis să nu ne mintim niciodată unul pe altul, aşa că... i-am explicat că sunt gravidă.

– Şi?

– Păi, se teme, la fel ca mine, şi e cam supărat pentru că nu i-am spus mai devreme, zise Cathy cu ochii în pământ.

– Dincolo de toate astea, sunt sigură că e fericit.

– Ştiu că este. Amândoi ne dorim atât de mult copilaşul ăsta!

Cathy părea pe punctul de a izbucni în plâns. Probabil că ar fi făcut-o, dacă Amanda n-ar fi scos un răcnet pătrunzător. Cathy căută febril un biscuit şi se repezi în sufragerie, unde Carol strângea jucăriile fetiţei.

– E timpul să plecăm, murmură Carol.

– Dar de-abia ai ajuns!

– Ştiu, dar... Carol se uită la Cecilia vrând parcă să sugereze că nu se mai simţea bine-venită după ce sosise prietena cea mai bună a gazdei.

– Iartă-mă pentru impolitețe, dar trebuia să-i spun ceva Ceciliei, se grăbi Cathy să-i explice. N-am intenționat sub nici o formă să te exclud.

– Înțeleg.

Carol se aplecă s-o ia pe Amanda, însă fetița se strecură din mâinile ei și porni hotărâtă spre Cecilia. Când bebelușul se împiedică, Cecilia întinse instinctiv brațele. Surâzătoare, Amanda ridică privirea spre doamna aceea veselă și prietenoasă. Cecilia încremeni holbându-se la micuța făptură care, în alte împrejurări, ar fi putut să fie a ei.

Micuța zâmbi și ridică mâinile, cerând să fie luată în brațe. Fără să stea pe gânduri, Cecilia o ridică și o strânse la piept, iar Amanda își petrecu mânuțele dolofane pe după gâtul ei. Poate că exagera, dar avea sentimentul că acest copilaș de un an percepea toată dragostea pe care ea o strânsese în suflet pentru Allison. Fetița pe care n-avea s-o mai țină niciodată în brațe, căreia nu avea să-i mai cânte, pe care nu avea s-o mai sărute de noapte bună.

Cathy și Carol își țineau răsuflarea, urmărind reacția Ceciliei. Cu nesfârșită tandrețe, aceasta aranjă părul zburlit al micuței, o sărută pe creștet, apoi o lăsă încet pe podea. În clipa următoare, Amanda se îndreptă cu pași nesiguri spre mama ei.

– Este minunat! exclamă Carol. Zâmbetul i se șterse însă când observă că nici una din prietenele ei nu-i împărtășea entuziasmul. Ce s-a întâmplat? Nu sunteți bucuroase?

– Ba da, se grăbi Cathy s-o asigure. Doar că am pierdut două sarcini până acum, și mi-e o frică teribilă.

– Și mie mi-ar fi. Carol îi dădu biscuitul Amandei, care se așeză pe jos și începu să-l molfăie. Îmi pare atât de rău, Cathy. Nici nu-mi pot imagina... I se adresă apoi Ceciliei: Nu erai în spital în aceeași perioadă cu mine?

– Ba da. Pe fetița mea o chema Allison.

– Îmi aduc aminte. Aș fi vrut să-ți spun că eram alături de tine, dar... nu păreai dornică să vorbești cu nimeni.

– Acum îmi pare rău. Mi-ar fi prins bine o prietenă.

– Şi mi-e mi-ar prinde bine una, mărturisi Carol.

Poate că armata avea eroii ei, dar soţiile reprezentau coloana vertebrală a marinei militare, se gândi Cecilia. Femeile acelea, printre care se număra şi ea, îşi sprijineau soţii şi ţara şi se sprijineau reciproc.

– Nu ştiu cum o să fie sarcina asta, dar ştiu că eu şi Andrew o să facem faţă situaţiei, oricare ar fi ea, spuse ferm Cathy.

„Dacă biata Cathy poate fi atât de curajoasă, atunci pot şi eu", se gândi Cecilia. „Vino acasă, Ian. Te rog, ai grijă de tine şi vino acasă cât mai repede."

capitolul 16

Dacă n-ar fi fost Olivia, Grace ar fi renunţat de mult la cursul de aerobic de miercuri seara. Dar, după dispariţia lui Dan, constatase că exerciţiile fizice reprezentau un antidot excelent la stres. Niciodată nu mai transpirase atâta. Dovedea o energie debordantă; dacă pe vremuri rămânea mereu ultima, acum dădea tonul întregii clase.

– O să mor dacă mă mai chinui mult să ţin ritmul cu tine, se plânse Olivia pe când se îndreptau spre duşuri. Ce te-a apucat?

– Chiar trebuie să mă întrebi?

– Păi, înţeleg că eşti supărată din cauza lui Dan.

– Puţin zis.

– Ai luat deja cina? o întrebă Olivia în timp ce-şi ştergea faţa cu un prosop.

Grace clătină din cap. Din moment ce nu trebuia să gătească decât pentru ea, de cele mai multe ori încălzea un preparat congelat la microunde. În general, miercurea sărea cu totul peste cină. Atunci când ajungea acasă după cursul de aerobic, era prea obosită ca să mănânce.

– Încă nu.

– Vrei să ne întâlnim la Pancake Palace?

Lui Grace nu-i era foame, dar prefera să iasă în oraş decât să se întoarcă într-o casă goală.

– Bine.

În timp ce făcea duș și se schimba, medită la faptul că nu stătuse de vorbă pe îndelete cu prietena ei de câteva săptămâni. Îi era dor de o conversație adevărată, care să însemne mai mult decât două-trei cuvinte în trecere.

O găsi pe Olivia în separeu când intră în local. Se așeză vizavi de ea și luă meniul plasat, ca întotdeauna, în spatele cutiei de șervețele.

– Nu aici stăteam și în liceu?

Grace se gândi câteva clipe.

– Aici era? Nu țin minte, dar e posibil.

– Dar ții minte cum mi-a dat papucii Kenny Thomas chiar aici, în Pancake Palace? zise Olivia.

– Măgarul!

Amintirile le făcură să zâmbească. Amuzamentul lui Grace se topi însă când își dădu seama că acolo obișnuia să se vadă cu Dan în timpul liceului. Cât de diferită ar fi fost viața ei dacă el ar fi părăsit-o atunci sau dacă ea ar fi avut curajul să-i dea înapoi inelul! Chiar și pe vremea aceea, când nu era decât o adolescentă, simțise că relația lor nu avea să meargă bine. În adâncul sufletului, și Dan o știa. Apoi însă, chiar înainte de absolvire, Grace descoperise că era gravidă. Dan insistase să se căsătorească, iar ea decisese că aceasta era decizia corectă.

– Am cinat aici cu Kelly zilele trecute, spuse într-un târziu, dornică să schimbe subiectul ca să nu pice cu totul în depresie.

Se referea la seara când Kelly o convinsese să nu intenteze divorț. Promisese să aștepte după nașterea bebelușului, hotărâre pe care o regreta acum.

– Sunt invidioasă pe relația pe care o ai cu fiicele tale, recunoscu Olivia.

– Tu și Justine nu vă înțelegeți bine?

– Nu ne certăm, dar nici nu vorbim deschis. Am auzit prin telefonul fără fir că Warren a cerut-o de nevastă, dar mie nu mi-a pomenit despre asta.

– Poate că știe deja cum o să reacționezi.

– Mi-am jurat să nu am o atitudine negativă, dar nu e ușor, oftă Olivia.

Unul dintre efectele dispariţiei lui Dan fusese strângerea legăturii dintre Grace şi fiicele ei. Vorbeau cel puţin o dată pe zi, încurajându-se şi oferindu-şi susţinere reciprocă. După ultimul episod hotărâseră că nu mai puteau suporta să nu ştie unde se afla Dan. Cum aveau o nevoie la fel de disperată ca ea să descopere adevărul, fetele se oferiseră să contribuie la plata detectivului particular.

– Săptămâna trecută i-am înnoit contractul lui Roy McAfee. Aşteptarea asta mă scoate din minţi.

Grace decisese, după primul lui raport, că nu-şi mai permitea serviciile detectivului, dar, odată cu trecerea timpului, înţelesese că nici ea, nici fetele nu-şi permiteau să *nu* îl angajeze. Trebuia să ştie ce i se întâmplase cu soţul ei, şi aceasta părea să fie singura cale.

– Fetele sunt de acord?

– Tocmai ele m-au convins. Vor un răspuns cu tot atâta ardoare ca mine, aşa că s-au oferit să participe la plata detectivului.

Costa mult, dar, aşa cum spusese Maryellen, glumind numai pe jumătate, tratamentul unei depresii grave ar fi costat mult mai mult.

Ceva se rupsese în sufletul lui Grace în noaptea în care golise dulapul lui Dan. Probabil că ar fi trebuit să se interneze la psihiatrie. Îşi atinsese limitele, lucru de care fetele îşi dăduseră seama înaintea ei.

– Ce-a zis Roy?

– I-am dat toate informaţiile de care dispuneam, şi mi-a promis că o să mă contacteze cât mai repede.

– I-ai povestit despre bănuielile tale?

Grace oftă şi îşi luă furculiţa.

– N-a făcut nici un comentariu, dar am convingerea că, dacă există o altă femeie, va descoperi cine e.

– Şi ce dovezi i-ai prezentat? o întrebă Olivia aplecându-se în faţă.

– Nici una.

Grace căutase prin toate colţurile casei, dar nu găsise nimic. Cât de grijuliu fusese, cât de inteligent! Nu lăsase nici o urmă, cel puţin nimic tangibil.

– Dar instinctul îți spune că are pe altcineva?

– Da. Pe măsură ce analizez trecutul, văd tot mai multe indicii.

– Cum ar fi?

– Îl cunoști pe Dan. Nu-i păsa de aparențe, însă de curând am început să-mi amintesc detalii de prima dată când a plecat.

– De exemplu?

– În dimineața aceea mi s-a părut la fel ca întotdeauna, dar ulterior mi-am dat seama că se pieptănase și-și răsese barba, în condițiile în care de obicei se bărbierea de cu seară.

– Urma să se vadă cu ea?

– Așa presupun.

– Și de data asta?

Grace revăzuse cu ochii minții ultima lor dimineață împreună de o sută de ori.

– Nu-mi amintesc precis, dar cred că se bărbierise. Ceea ce-și amintea era mirosul slab de aftershave pe care-l lăsase Dan în urmă când își luase sufertașul și pornise spre ușă. Anul trecut l-am întrebat dacă se simțea vinovat de ceva, pentru că se purta cumva... ascuns.

Dan îi aruncase o privire șocată, de parcă l-ar fi prins în flagrant delict. Firește, negase vehement, iar Grace îl crezuse, tocmai pentru că voia atât de mult să-l creadă.

– Ai aflat ceva de la Roy?

– M-a sunat în după-amiaza asta, spuse Grace mototolind șervețelul în pumn.

– Și? Ochii Oliviei se măriseră de nerăbdare.

– Nimic. Din câte spune el, dacă Dan are o altă slujbă, nu-i folosește numărul de securitate socială.

– Și femeia? Roy a descoperit cine e?

– Nu. A întrebat în stânga și-n dreapta, și-a întins antenele până la Seattle și în împrejurimi, dar n-a găsit nici un indiciu. Oricine e, presupun că se văd de ani de zile. Probabil că s-a săturat să trăiască în umbră și i-a cerut lui Dan să aleagă între mine și ea.

Deși vorbea pe un ton calm, emoțiile clocoteau în sufletul lui Grace. Era tot mai clar că Dan fusese supus

unor presiuni enorme. Nu era din fire un om rău, deşi uneori era capabil să se poarte cu cruzime. Oricine va fi fost femeia aceea, o iubea foarte mult.

– E ca şi cum ar fi dispărut de pe faţa pământului.

– Ştiu. Tot ce vreau e un răspuns, şopti Grace. Ştiu că e greu de crezut, mai ales după toate chinurile prin care trecem din cauza lui, dar îi doresc lui Dan să fie fericit.

Grace nu reuşise să umple golul din sufletul soţului ei, iar situaţia se înrăutăţise după Vietnam. Apoi, naşterea lui Kelly păruse să-i dea un nou scop în viaţă. Timp de câţiva ani fuseseră fericiţi. Dan o încurajase pe Grace să facă studii superioare şi fusese un tată minunat pentru fete. Formaseră o echipă, o familie adevărată. Acum, totul se risipise în vânt.

– Ce faci dacă nu primeşti răspunsurile pe care le caută? o întrebă Olivia.

Grace ştia că era foarte posibil să nu le primească. Dan nu părea dornic să-i spună de ce plecase – cel puţin, nu direct. Poate că de asta hotărâse să treacă prin Cedar Cove: voia să fie văzut. Îi transmitea astfel că îşi ducea viaţa mai departe şi că, la rândul ei, trebuia să se reorienteze.

– În cazul ăsta, o să mă descurc aşa cum m-am descurcat până acum.

– Eşti o femeie curajoasă, Grace Sherman, spuse Olivia cu admiraţie.

Grace nu era de aceeaşi părere, dar acceptă în tăcere complimentul.

– Ei, dar ne bagă şi pe noi în seamă cineva?

Olivia şi puse două degete în gură şi fluieră ascuţit. Fusese întotdeauna mândră de această aptitudine cu care îşi impresionase fiii de când erau mici.

– Staţi blând, le strigă ospătăriţa sexagenară din celălalt capăt al restaurantului. N-am decât două mâini.

– Pancake Palace e la fel ca întotdeauna, râse Grace. Unele lucruri rămâneau neschimbate, şi pentru asta era recunoscătoare.

În ultima săptămână din iunie, când începu să organizeze petrecerea de aniversare a mamei sale, Olivia

își dădu seama brusc că nu mai știa nimic despre Jack Griffin de peste o lună, de când se întorsese din California. Nu-și mai văzuse capul între serviciu, problemele cu Justine, familia lui James, obsesia lui Charlotte pentru Tom Houston și necazurile lui Grace. Fusese atât de preocupată de viețile celorlalți, încât aproape că uitase că avea o viață proprie.

Luni după-amiază, profitând de faptul că își terminase mai devreme programul la tribunal, se jucă de-a gospodina și făcu o tavă de brioșe după rețeta păstrată cu grijă în familie.

Hotărî apoi să-l sune pe Jack. Nu-i stătea în obicei să alerge după bărbați, dar acum avea un pretext foarte bun: o invitație. Nu avea numărul lui de acasă, așa că îl sună la birou.

– Jack Griffin, zise el imediat.

– Bună, Jack.

– A! Olivia, făcu el, aparent descumpănit.

– Îmi imaginez că nu te așteptai să mă auzi.

– Într-adevăr.

– Ai deja planuri pentru 4 Iulie? îl întrebă ea, trecând direct la subiect.

– Depinde, spuse el precaut. Ce ai în vedere? Fără să-i lase timp să răspundă, continuă: Voiam să scriu un articol despre o colonie de nudiști din Home. Te-ar interesa să mă însoțești?

Hohotul ei de râs fu un răspuns elocvent.

– Așa mă gândeam și eu, murmură Jack pe un ton resemnat, stârnindu-i un nou val de hilaritate.

– De fapt, pe 4 Iulie e ziua mamei, și plănuiam o mică petrecere-surpriză.

– Cât de mică?

– Tu, eu și mama.

O invitase și pe Justine. Probabil avea să vină fără Warren, dar Olivia se îndoia că fiica ei intenționa să stea mai mult de câteva minute.

– Pot să te sun mai târziu?

– Sigur.

După încheierea conversației, Olivia puse dezamăgită receptorul în furcă. Poate că-l jignise cumva, se gândi, deși nu știa când și în ce fel. Trebuise să anuleze ultima lor întâlnire din cauza unei ședințe la barou, și el păruse aproape ușurat; în plus, n-o mai sunase de atunci.

Peste cinci minute se auzi soneria de la ușă. Se grăbi să deschidă și fu uimită să-l vadă pe Jack Griffin în prag, semănând izbitor cu Cary Grant în *Mâna lui dreaptă*.

– Jack? Ce faci aici?

– M-am mai gândit, spuse el cu un zâmbet timid. Mi-ar face mare plăcere să vin la petrecere.

– Minunat.

– Pot să intru?

– Ah, bineînțeles! Îl pofti s-o urmeze în bucătărie, unde tocmai pregătise un ibric de cafea. Brioșele erau încă în tavă, abia scoase din cuptor. Este o rețetă de familie, îl informă ea întinzându-i o brioșă. Mama nu conține să-mi aducă aminte cât de bune sunt tărâțele pentru persoanele vârstnice.

– Brioșe cu tărâțe și mere? Mama ta a prezentat rețeta într-unul din primele ei articole.

– Exact.

Olivia își luă și ea o brioșă și i se alătură la masă.

– Mă bucur că m-ai sunat. A trecut ceva timp de când am vorbit ultima oară.

– Ai fi putut să mă suni tu.

– Eu... hm... n-am fost sigur că era o idee prea bună.

– De ce?

Jack ezită iarăși, căutându-și atent cuvintele.

– Știu că ești divorțată de mult, dar am avut impresia – se prea poate să mă fi înșelat – că tu și fostul tău soț sunteți...

– Prieteni?

– Mai mult decât prieteni, spuse el privind-o în ochi. Încă mai ești îndrăgostită de el, Olivia?

Era o întrebare la care nu trebuia să reflecteze prea mult.

– Eu și Stan avem trei copii împreună. Întotdeauna vom fi legați prin intermediul lor.

- Nu asta te-am întrebat.

- Știu. Ar fi vrut să-i poată explica, dar sentimentele ei erau atât de complexe, încât uneori nici ea însăși nu putea să le descifreze. Trăgând aer în piept, spuse: Ai dreptate, suntem divorțați. Îl iubesc, dar nu e același gen de dragoste ca pe vremea când eram soț și soție.

Jack își mută privirea spre un punct din spatele ei, ca și cum n-ar fi înțeles răspunsul. Sau poate îl înțelesese, dar nu-i plăcea concluzia. Olivia se gândi că nu se exprimase atât de clar pe cât ar fi vrut. Legătura dintre ea și Stan însemna mai mult decât copiii pe care-i aduseseră pe lume, mai mult decât băiatul pe care-l înmormântaseră. Însemna tot ceea ce împărtășiseră. Știau unul despre celălalt niște lucruri de care nu mai avea habar nimeni pe lume.

Din punct de vedere legal erau despărțiți. Stan avea altă soție și o nouă familie, dar decizia judecătorească nu le separase complet inimile.

- Nu pricep, spuse Jack încruntat. Văzând ce sentimente ai față de fostul tău soț, nu înțeleg cum mai ai loc pentru altcineva în viața ta. De fapt, ar trebui să fiu mai precis, adăugă el îndreptându-și umerii. Ai loc pentru mine? Neprimind răspuns, insistă: Nu e o întrebare atât de grea.

- Nu e, îl asigură Olivia. Mi-ar plăcea foarte mult să fie.

- Chiar? Jack se holbă la ea neîncrezător.

Olivia izbucni în râs. Jack Griffin era inteligent și simpatic, aproape copilăros în entuziasmul său. O cucerise cu spontaneitatea și cu simțul aventurii de care dădea dovadă.

- Îmi place de tine, să știi.

- Și mie îmi place de tine, replică el zâmbind larg. Mult de tot. Probabil că nu e o strategie bună s-o recunosc de pe acum, dar ce știu eu despre strategie?

Acestea fiind zise, se aplecă s-o sărute.

Olivia era sigură că intenționase să-i dea un sărut amical, menit să parafeze înțelegerea, dar în clipa în care buzele li se uniră, calde și umede, cu gust de cafea, pasiunea își spuse cuvântul.

Jack își adâncise degetele în părul ei și o strângea la piept în timp ce-i explora gura tot mai adânc. Trecuseră ani buni de când n-o mai atinsese un bărbat astfel, se gândi Olivia. Își neglijase latura senzuală, o lăsase să intre în adormire, însă acum Jack o trezise într-un mod de-a dreptul spectaculos.

Un zgomot o făcu să încremenească. Jack întrerupse sărutul și șopti:

- Vine cineva!

- Mamă!

Olivia se dădu înapoi atât de brusc, încât aproape căzu de pe scaun.

- Justine.

- Salut. Din pragul bucătăriei, tânăra își mută privirea de la unul la celălalt. Nu v-am întrerupt nu?

- Nu! strigă Olivia. Adică... Se uită la Jack și - fir-ar să fie - roși.

Spre mirarea ei, Justine începu să râdă.

- Serios, mamă, ce mare chestie? Dacă vreți să continuați ce făceați înainte, dați-i drumul, aveți binecuvântarea mea. O să mă întorc într-un moment mai potrivit.

- Ăăă...

- Ar trebui să plec, zise Jack, după care o sărută pe Olivia pe obraz. Ne vedem pe patru. Vrei să aduc ceva?

Cu privirea în gol, ea clătină din cap. Nu-și putea aminti nici în ruptul capului ce se întâmpla pe patru. A, da, era ziua mamei ei.

Jack trecu pe lângă Justine și, fredonând o melodie în vogă, ieși din casă.

- Mamă, sunt șocată! exclamă Justine cu prefăcută indignare.

- Nu e nimic de râs, bombăni Olivia. Să știi că nu-s atât de bătrână pe cât crezi.

- Știu asta, o asigură fiica ei. Nu eram sigură că *tu* o știai.

În momentul în care se ridică, Olivia simți că genunchii îi tremurau. Sărutul lui Jack o zguduise mai mult decât era pregătită să recunoască. Își umplu cana de cafea, apoi, cu un gest mașinal, turnă una și pentru fiica

ei. Abia atunci se întrebă care putea fi motivul acelei vizite inopinate.

– De când sunteți împreună, tu și Jack?

– Nu suntem împreună.

– Te aștepta acasă când te-ai întors din California, ai uitat?

– N-am uitat.

Toate aceste întrebări o stinghereau la culme. Nu era nimic clar între ea și Jack. Bine, se puseseră de acord să iasă împreună, însă era prea devreme ca să știe cum avea să evolueze relația lor.

– În ziua aceea am stat de vorbă cu el. A pretins că sunteți doar prieteni, iar eu, ca o fraieră ce sunt, l-am crezut.

– Păi *suntem* prieteni, zise Olivia.

– Da, sigur, chicoti fiica ei.

– Justine!

– Și-ncă ce prieteni!

– Of... Dacă trebuie neapărat să știi... asta e o evoluție foarte recentă.

– Cât de recentă?

– Datează de acum... douăzeci de minute, spuse Olivia uitându-se la ceas.

– Mamă!

– E adevărat.

Olivia era optimistă. Nu putea ști ce avea să se întâmple în continuare, mai ales că nu apucaseră să-și definească relația, însă ar fi vrut să afle unde ar fi dus sărutul dacă n-ar fi fost întrerupți.

– Destul despre mine, zise ea hotărând să schimbe subiectul. Cum se face că ai venit în vizită așa, pe neanunțate?

– Păi, voiam să văd ce-ai plănuit pentru ziua bunicii, spuse Justine așezându-se pe scaunul de pe care se ridicase Jack mai devreme. Era doar un pretext; ar fi putut la fel de bine să întrebe la telefon.

– Mă gândeam să facem un picnic.

– În Waterfront Park?

– Nu alesesem locul, dar mi se pare o idee bună. Poți să vii?

– O să stau cam o oră, nu mai mult.

– Vine și Warren? o întrebă Olivia părând concentrată asupra tăvii cu brioșe.

– Probabil că nu, dar în continuare suntem împreună.

Deci temerile Oliviei fuseseră justificate. Ar fi vrut s-o întrebe cum își vedea viitorul alături de Warren, însă era prea mare riscul ca, printr-un cuvânt nepotrivit, să dezechilibreze relația delicată pe care o construise cu fiica sa.

– Adevărul e că în ultima vreme nu ne înțelegem prea bine, adăugă Justine.

Într-un fel, Olivia se bucura s-o audă, deși se mustră imediat pentru reacția egoistă. Pe de altă parte, nefericirea vizibilă a fiicei sale o întrista. Dacă Warren era omul pe care și-l dorea...

– Există un motiv anume? o iscodi ea cu prudență.

– Of, chiar nu știu. Suntem diferiți, spuse Justine posomorâtă.

„Și din generații diferite", completă Olivia în gând.

– Poate că ar fi util să-ți amintești ce te-a atras la el în primul moment.

– Mă tot gândesc la asta de ceva timp. Mâinile lui Justine se strânseră pe cana de cafea. M-a atras instantaneu prin faptul că era atât de sofisticat, cu o viață atât de reușită. Tipii cu care ieșisem până atunci mă presau, vrând ca relația să evolueze mai repede decât eram eu pregătită să accept. Bine, probabil că am exagerat cu simplificarea, oftă ea. De fapt, vina pentru eșecul relațiilor de dinainte îmi aparține pe de-a-ntregul. Nu vreau un angajament pe termen lung și nu vreau nici copii. Privindu-și intens mama, adăugă: Ți-am mai spus asta. Știu că te supără și îmi pare rău, dar ăsta e adevărul.

– Warren a mai fost căsătorit, zise Olivia.

O încuraja să vorbească în speranța că, exprimându-se, Justine avea să-și dezvăluie sentimentele.

– A mai fost căsătorit de trei ori.

Olivia era la curent doar cu două căsătorii, dar se abținu să comenteze. Din ce auzise, Warren Saget avea o fată mai tânără cu patru ani decât Justine.

– Copiii lui sunt mari.

– Cu alte cuvinte, nu l-ar interesa să se apuce acum de schimbat scutece.

– Se poate spune și așa. Pentru mine, Warren înseamnă protecție, siguranță, zise Justine pe un ton grav. Mă simt bine în compania lui. Mi se pare că toate aspectele care mă deranjau în celelalte relații nu există de data asta. Întotdeauna s-a purtat frumos cu mine și n-a trebuit să-mi fac griji pentru... știi tu.

Olivia nu era sigură că știa; totuși, preferă să nu ceară detalii.

– Îmi pari tristă, murmură ea întinzându-se să-și mângâie fiica pe obraz.

– Sunt tristă, repetă Justine de parcă ar fi avut o revelație. Așa e.

Olivia căută febril o remarcă liniștitoare, un sfat matern potrivit, însă mintea ei era goală. În fiecare zi, la tribunal, dădea sentințe care afectau modul în care își duceau existența familii întregi, dar, când venea vorba de propria ei fiică, nu știa cum să procedeze.

– Ai decis să te despărți de el?

Fusese o greșeală. Justine se răsti iritată:

– Asta ți-ar plăcea să fac, nu?

– Nu. Orice se întâmplă între voi e problema voastră. E limpede că ții la el.

– Într-adevăr. Uneori mă enervează, dar alteori e atât de tandru și de atent... Știu ce crezi, mamă, știu ce crede toată lumea, dar Warren are și el slăbiciunile lui, ca orice om. Și, în felul lui, mă iubește.

– Sunt sigură că te iubește.

Justine se ridică și își puse cana în chiuvetă, de parcă ar fi avut de gând să plece.

– Mulțumesc, mamă, acum mă simt mai bine.

– Mă bucur, spuse Olivia. Nevrând ca întrevederea lor să se termine atât de repede, o întrebă: Se apropie întâlnirea de promoție, nu?

– E luna viitoare, zise distrată Justine în timp ce-şi căuta cheile de la maşină. Nu cred că Seth o să participe, dacă asta te interesează.

– Nu mă interesează, minţi Olivia. Dar, dacă tot veni vorba, de ce n-o să fie prezent?

Era surprinsă că Justine pomenise de bunăvoie numele lui Seth Gunderson. În general, făcea tot posibilul să evite subiectul.

– E în Alaska, iar asta e cea mai aglomerată perioadă a anului. N-o să poată să-şi ia un concediu de patru sau cinci zile şi să ia avionul pentru o întâlnire de promoţie.

– Probabil că nu, încuviinţă Olivia.

Din senin, Justine îşi adună tot curajul şi, privind-o în ochi, spuse:

– M-aş expune unui risc teribil dacă m-aş îndrăgosti de Seth.

– De ce?

– Of, mamă, gândeşte-te un pic. Nu am nimic în comun cu el. E tocmai genul de bărbat pe care vreau să-l evit. E pescar, adică n-are nici o şansă să evolueze cumva în carieră. În plus, trăieşte pe o barcă. Am mai multe feţe de masă decât are el farfurii. Pur şi simplu nu ne... asortăm.

– Dar eşti atrasă de el?

– Mă scoate din minţi, oftă Justine strângându-şi braţele în jurul corpului.

– Să-l iubeşti înseamnă să-ţi asumi un risc, spuse Olivia reluându-i practic vorbele.

– Ştiu asta, mamă!

– Of, draga mea. Gândeşte-te mai bine. Tot ce e de preţ în viaţă presupune un risc.

– Ce n-aş da să ştiu ce să fac, gemu Justine cuibărindu-se la pieptul mamei sale.

– Ascultă-ţi inima.

– Nu pot, suspină tânăra femeie.

– De ce?

– Mă tem c-o să mă ducă drept la Seth.

Fără să-şi poată reţine un zâmbet, Olivia o bătu uşor pe spate.

*

25 iunie

Scumpa mea Cecilia,

Probabil te miră să primești o scrisoare de la mine. Mă obișnuisem să scriu e-mailuri pentru că e mai ușor și mult, mult mai rapid. Astăzi însă, e-mailul mi se pare prea impersonal. Nu mi se pare corect să stau în fața unui computer. Nu azi, 25 iunie.

Tu n-ai zis nimic, dar sunt sigur că te gândești la Allison Marie. Dacă ar fi trăit, ar fi împlinit un anișor. Și anul ăsta, la fel ca anul trecut, tăticul ei este pe mare.

Nu știu cum să-mi exprim mai limpede părerea de rău că n-am fost prezent la nașterea lui Allison. Aș fi făcut orice, aș fi dat orice ca să am șansa de a-mi ține fetița în brațe măcar o dată. Nu numai că n-am fost lângă tine atunci, dar nici n-am putut să-mi văd copilașul, și asta e o durere care n-o să-mi treacă până la sfârșitul vieții.

Faptul că ai rămas însărcinată anul trecut n-a fost cu adevărat o surpriză, căci mi-o doream în secret. M-am îndrăgostit nebunește de tine de când te-am cunoscut și, în ciuda despărțirii, asta nu s-a schimbat. Allison Marie a fost un dar de la Dumnezeu. Nu știu de ce a trebuit să moară sau ce scop a slujit scurta ei existență, dar știu că nu regret absolut deloc că ne-am căsătorit. Împreună am zămislit un copilaș minunat și tot împreună l-am iubit. Îl iubim și acum. Cuvântul-cheie e împreună, Cecilia, și așa vreau să rămânem.

După accidentul de pe John F. Reynolds *mi-ai spus că mă iubești. Când portavionul andochează la șantierul naval de la Bremerton, vreau să fii acolo, alături de celelalte soții care-și așteaptă bărbații. Nu vreau ca acesta să fie sfârșitul căsniciei noastre, ci începutul vieții noastre comune. Allison s-ar bucura să știe că mami și tati îi sărbătoresc ziua de naștere, nu crezi? La urma urmei, ea ne-a adus împreună. A sosit clipa să lăsăm deoparte durerea și să-i celebrăm viața, chiar dacă*

a fost atât de scurtă. Datorită lui Allison, tu eşti soţia mea şi eu sunt soţul tău şi aşa vom fi în continuare.

Te iubesc mult de tot.

Ian

capitolul 17

Charlotte începuse să-şi piardă răbdarea cu Cliff Harding. O asigurase că avea să vină în oraş să vadă obiectele din depozitul lui Tom, dar asta fusese cu o lună în urmă. Cliff continua să amâne întrevederea. Deşi scuzele lui erau plauzibile, Charlotte îşi dădea seama că pur şi simplu nu trata chestiunea ca pe o prioritate.

– În locul tău m-aş duce până acolo să văd care-i treaba, îi spuse prietena ei Laura la câteva zile după petrecerea de aniversare.

Charlotte era împreună cu membrele cercului de tricotat la Clubul Seniorilor. Cu câteva săptămâni în urmă pomenise despre faptul că discutase cu nepotul lui Tom, dar fără să dea detalii. N-ar fi recunoscut, nici măcar în faţa prietenelor sale apropiate, că săvârşise un delict.

– Şi eu aş face la fel, interveni Evelyn. Din câte spuneai, nu e foarte departe.

– Dar tot trebuie să conduc pe autostradă.

Orice şosea cu mai mult de două benzi o îngrozea pe Charlotte. Maşinile treceau pe lângă ea în goană şi, indiferent de banda pe care se afla, părea să-i enerveze pe ceilalţi şoferi, mai ales dacă respecta cu stricteţe viteza legală. Chiar aşa, care era limita de viteză în opinia acelor oameni? Toţi păreau atât de grăbiţi! Avea să meargă la ferma lui Cliff numai dacă era necesar, însă nu-i făcea nici o plăcere, şi intenţiona să-i comunice acest lucru şi lui.

– Nu ştiu ce-i cu tinerii din ziua de azi, murmură Helen, smucind andrelele cu mai multă forţă decât ar fi fost nevoie. Nu-i respectă pe vârstnici aşa cum am fost noi educate s-o facem.

– Sunt întru totul de acord, zise Bess dând energic din cap.

– Erai prietenă cu bunicul lui. Ar trebui să se bucure că are ocazia să-ți mulțumească.

– N-am putut să nu observ că nu și-a vizitat nici bunicul, spuse Helen aplecându-se către Bess.

– O să-l sun din nou, decise Charlotte. Și o să-l anunț că mă duc să-l văd.

Întâlnirea lor tot fusese amânată vreme de cinci săptămâni. Cliff Harding îi oferise diverse pretexte, fie o călătorie de afaceri, fie o iapă pe cale să fete. Charlotte nu-și putea imagina care avea să fie scuza de data asta. Nu, Laura avea dreptate, trebuia să preia inițiativa.

Când ajunse acasă, își puse deoparte andrelele și scrulul și se îndreptă hotărâtă spre telefon.

Nepotul lui Tom răspunse pe un ton mai amabil decât de obicei.

– Sunt Charlotte Jefferson, spuse ea.

– Da, doamnă Jefferson. Tocmai voiam să vă sun.

„Precis", se gândi Charlotte. Probabil ca să-i toarne încă o scuză de doi bani.

– Îmi pare rău că vă deranjez din nou, dar, din moment ce până acum n-ați reușit să veniți...

– Tocmai despre asta voiam să vă vorbesc. După-amiaza asta v-ar conveni?

Indignarea pe care i-o amplificaseră prietenele ei se topi ca prin farmec.

– În după-amiaza asta ar fi perfect, murmură ea, simțindu-se oarecum dezamăgită. Fusese gata să-l certe cu asprime; își pregătise chiar niște remarci acide despre îndatoririle de familie, însă acum nu mai avea nici un motiv să le folosească.

– Îmi închipui că trebuie să fie destul de neplăcut să dormiți cu o armă sub pat.

Charlotte sesiză tachinarea din glasul lui, dar hotărî s-o ignore.

– De fapt, am mutat pistolul în sertarul de lenjerie. Nu menționă faptul că îl înfășurase într-un corset vechi.

– Sertarul de lenjerie? repetă el.

De ce părea amuzat? În opinia ei era o ascunzătoare perfectă. Nici un spărgător, în cazul în care ar fi reuşit să treacă de motanul vigilent, n-ar fi avut ideea să caute printre chiloţeii ei din bumbac. Toate lucrurile cât de cât importante din casa lui Charlotte ajungeau invariabil acolo. Carnetul de economii, de pildă, era vârât în ciorapii medicinali. Nici un hoţ nu putea s-o prindă pe picior greşit.

- La ce oră veniţi? îl întrebă.

- Pe la patru e în regulă?

- E perfect.

Charlotte îi dădu indicaţii de orientare, apoi conversaţia se încheie.

Deoarece voia să-l întâmpine cum se cuvine, se apucă să facă biscuiţi după o reţetă pe care o luase în urmă cu trei ani, la o întrunire a seniorilor. Bărbaţii păreau să aprecieze în mod deosebit biscuiţii cu bucăţele de ciocolată, nucă de cocos şi pecan.

Tocmai ce terminase de copt ultima tavă când auzi soneria. Îl luă în braţe pe Harry pentru a-l împiedica să evadeze şi se grăbi spre uşă. În timp ce motanul îi torcea la ureche, începu să deschidă cele trei încuietori. Ultima fusese montată recent, din dorinţa lui Charlotte de a îngreuna cât mai mult misiunea spărgătorilor. Chiar dacă nu-şi permitea un sistem de securitate modern, ţinea să-şi ia toate măsurile de precauţie posibile.

Bărbatul din prag avea cam un metru optzeci şi un început de burtă. Purta o pălărie şi cizme de cowboy, blugi, o geacă maro şi un şnur de piele la gât.

- Doamna Jefferson?

- Da. Sunteţi probabil Cliff Harding. Descuie uşa de plasă şi i-o ţinu deschisă. Intraţi, vă rog.

Cliff intră în căsuţa modestă şi adulmecă încântat.

- Faceţi biscuiţi?

- Ca de fiecare dată când am musafiri, spuse ea poftindu-l să se aşeze pe canapea.

Scosese serviciul de argint, pe care îl folosea rareori, din dorinţa de a-l impresiona pe nepotul lui Tom. Biscuiţii erau calzi, iar ibricul era plin cu cafea aburindă.

Observă că nu trebuise să-l îndemne să se servească.

– Ce știți despre bunicul dumneavoastră? îl întrebă, în timp ce turna cafea în ceștile delicate de porțelan.

– Numai ce mi-a povestit tata, mormăi el. Și, ca să fiu sincer, nu erau lucruri prea măgulitoare. Tom Harding a fost un nemernic și un fustangiu.

– Asta nu știu. L-am cunoscut doar în ultimele săptămâni de viață.

– Știați că și-a părăsit familia ca să-și construiască o carieră în cinematografie? Bunica și tatăl meu au trăit din mila publică și au murit săraci în timp ce Tom Houston, Cowboy-ul Cântător, ducea o existență de star. Puteți înțelege de ce nu mă interesează efectele lui.

Charlotte nu reușea să asimileze aceste informații. Bărbatul din relatarea lui Cliff nu semăna cu cel pe care-l cunoscuse ea.

– Atunci când am intrat în legătură cu el, Tom suferise un atac cerebral și nu mai putea să vorbească.

– Spuneați că a cerut să fie transferat la Cedar Cove?

– Așa am înțeles.

Charlotte se întinse să ia un biscuit. Ar fi trebuit să evite caloriile în exces, dar erau pur și simplu prea buni ca să se abțină.

– Credeți că eu am fost motivul?

– Bineînțeles, declară ea cu sinceritate. Ceea ce mi-ați povestit despre bunicul dumneavoastră poate să fie adevărat, eu n-am de unde să știu, nu că ar conta. Dar eu vă pot povesti despre bărbatul care a devenit prietenul meu. Voia să vă întâlnească, n-am nici o îndoială, dar cred că se temea.

– De mine?

– Da. S-a mutat la Cedar Cove pentru că era azilul cel mai apropiat de ferma dumneavoastră. E logic, nu?

– Presupun, zise el nu foarte convins.

– Îl înțelegeam pe Tom. Nu mă întrebați de ce sau cum, dar între noi se crease o legătură. În unele zile aveam chiar impresia că puteam sta de vorbă. Înțelegeam ce voia să spună, iar el părea să mă înțeleagă.

– Tata spunea că bunicul avea mare succes la femei.

Charlotte se crispă, dar apoi își zise că oaspetele ei avea probabil dreptate. Nu trebuia să se simtă ofensată, deși acesta fusese primul ei instinct.

– Bunicul dumneavoastră nu a avut niciodată șansa de a vă spune că vă iubea.

– Mă iubea? izbucni Cliff. Nu m-a văzut niciodată.

– Aveți dreptate, dar erați singura lui rudă în viață. Fără îndoială, v-a urmărit parcursul. Altfel cum ar fi putut să știe unde locuiți sau că sunteți crescător de cai?

– Sunteți sigură că știa asta?

– Cred că știa. La fel cum cred că voia ca lucrurile pe care le-am găsit în depozit să intre în posesia dumneavoastră. Nu a putut să facă parte din viața dumneavoastră. Poate simțea că nu avea dreptul să vă deranjeze, însă prin venele dumneavoastră curge sângele lui. Era mândru de dumneavoastră, o știu. Mândru să vă fie bunic. Și doar atât putea să vă lase moștenire.

Cliff Harding își puse cafeaua pe măsuță și se ridică. Întorcându-i spatele lui Charlotte, se apropie de fereastră.

– Am venit azi ca să vă mulțumesc pentru că v-ați ocupat de bunicul meu și ca să vă spun că nu vreau să am nimic de-a face cu omul acela.

– Și acum?

– Aveți o forță de convingere remarcabilă, doamnă Jefferson.

– Asta înseamnă că o să luați obiectele?

Spera că avea s-o facă. Mai important, voia ca nepotul lui Tom să examineze fiecare piesă și să descopere ce fel de om fusese bunicul său.

– O să le iau.

– Și o să cercetați cu atenție ceea ce v-a lăsat bunicul dumneavoastră?

– Da.

– E o decizie înțeleaptă.

Charlotte oftă mulțumită. Cumva, reușise să îndeplinească dorința lui Tom, deși acesta n-o putuse exprima în cuvinte. În altă ordine de idei, se bucura să scape de pistolul învelit în corset.

*

Justine își cumpărase o rochie albastră mulată pentru întâlnirea de promoție, dar nu știa pe cine spera să impresioneze. Pe când ieșea pe ușă, se gândi că singura ei consolare era aceea că Seth Gunderson nu avea să fie acolo. Altfel ar fi aflat: ca trezorier al comitetului de organizare, întocmise o listă cu cei care se înscriseseră și cei care plătiseră. Seth nu făcuse nici una, nici alta.

Nu-i plăcea să se ducă fără însoțitor, dar asta nu făcea decât să reflecte situația din liceu. În toți acei ani fusese un outsider: creierul clasei, șefa de promoție, eleva cu cele mai mari șanse să reușească în viață, conform votului colegilor. Dintre bursele care i se oferiseră alesese o facultate prestigioasă de pe Coasta de Est și urmase parcursul ce-i fusese trasat, însă nu cunoscuse niciodată fericirea.

Detestase viața în campus, departe de Cedar Cove. După absolvire se angajase la First National Bank, iar de-a lungul anilor promovase într-un ritm constant. Acum era cea mai tânără șefă de sucursală din istoria orășelului și unul dintre cei mai tineri directori ai băncii. Justine adora provocările pe care le presupunea funcția ei și juca un rol activ în finanțarea proiectelor de dezvoltare a comunității, însă viața personală i se părea un dezastru absolut.

Warren ar fi însoțit-o la reuniune dacă ar fi insistat. Nu o făcuse, de teamă ca foștii ei colegi să nu creadă că era tatăl ei sau, mai rău, un fost profesor pe care nu-l recunoșteau.

Sala de sport a liceului arăta superb. Comitetul pentru împodobire, din care făcuse parte, obținuse un rezultat pe măsura eforturilor. Peste tot se zăreau flori, atât pe mese, cât și în niște vase uriașe plasate de-a lungul pereților.

Orchestra începuse deja să cânte. Fără să-și dea seama, Justine bătea ritmul din picior în timp ce aștepta să-și ridice insigna de participant. Din jur auzea țipete vesele și întrebări de genul „Ții minte când...?" La fel ca în liceu, rămase pe margine, mulțumindu-se să asculte, să zâmbească și să pretindă că se simțea în largul ei.

Fusese o idee proastă să vină. Instinctele îi spuseseră asta cu luni în urmă, şi ar fi trebuit să le asculte.

– Justine! Lana Rotschild se repezi la ea şi o îmbrăţişă de parcă nu s-ar mai fi văzut de ani de zile, deşi lucraseră împreună la decorarea sălii chiar în acea dimineaţă. Arăţi splendid!

– Mersi. Rochia albastru metalic avea mâneci scurte şi un decolteu adânc în formă de V. Lungă până la genunchi, se mula pe silueta ei zveltă. O cumpărase dintr-un impuls, fără să acorde prea mare atenţie evenimentului. Ai nevoie de ajutor? o întrebă pe Lana, dornică să pară ocupată şi să se integreze într-un grup.

– Totul e sub control. Nu vreau de la tine decât să te distrezi. Oricum, m-ai ajutat enorm până acum, spuse Lana întinzându-i insigna.

Cum nu mai avea nici un pretext ca să zăbovească la uşă, Justine intră în sală. Câteva cupluri dansau, nişte femei se strânseseră într-o parte să stea de vorbă, iar un grup de bărbaţi în cealaltă parte – exact ca la petrecerile din liceu. Gândindu-se că puţin vin ar fi relaxat-o, comandă un pahar de zinfandel de la bar şi se postă la marginea ringului de dans. La fel făcuse şi cu zece ani în urmă.

– Bună, Justine.

Seth Gunderson se afla în faţa ei, bronzat şi cu părul atât de blond, încât era aproape alb. Ochii lui nu avuseseră niciodată nuanţa aceea de albastru intens.

– Ce faci aici?

– Am absolvit în acelaşi an cu tine, ai uitat? rânji el.

– Vreau să spun... Îi venea greu să-şi adune gândurile. Nu eşti... Am crezut... Păi, sigur că am terminat în acelaşi...

– Am venit anume pentru întâlnire, zise el răspunzând la întrebarea pe care Justine nu era în stare s-o articuleze.

– Îmi dau seama... cât despre...

În loc să se mai facă de râs, alese să închidă pur şi simplu gura.

– Ești surprinsă să mă vezi. De fapt, m-am surprins pe mine însumi atunci când m-am hotărât să iau avionul în ultimul moment.

„Surprinsă" era prea puțin zis, în ceea ce o privea pe Justine.

– Vrei să dansezi?

Încremenită, se holbă la el. Nici o ființă de pe cuprinsul pământului nu avea dreptul să arate atât de bine. Ca să-l refuze ar fi avut nevoie de o voință uriașă, pe care n-o putea mobiliza în acel moment. Sigur că voia să danseze cu el! Să fie în brațele lui, să alunece împreună în ritmul muzicii...

Se mulțumi să dea din cap și să-și pună paharul pe o măsuță din apropiere, știind că nu era cazul să-și asume riscul unui răspuns elaborat.

Seth o conduse pe ringul de dans și o cuprinse în brațe, după care începură să se legene în ritmurile melodiei lente interpretate de orchestră. Se potriveau perfect din punct de vedere fizic, își zise Justine. La aproape un metru optzeci și cocoțată pe tocuri, era mai înaltă decât majoritatea bărbaților, dar Seth tot o depășea cu vreo zece centimetri. Odihnindu-și capul pe umărul lui, se delectă cu parfumul proaspăt, care-o trimitea cu gândul la aerul rece din Alaska.

Era prima dată când dansau împreună.

– Ai venit singură? șopti el.

– Da.

Muzica o învăluia ca într-o vrajă. Lui Justine îi venea să închidă ochii și să se abandoneze acelei senzații minunate, dar știa că nu o putea face, mai ales în prezența lui Seth. Refuza să lase garda jos; îndată ce ar fi făcut-o, Seth ar fi întrebat-o despre Warren și despre logodnă.

– Și eu, zise el după un minut. Am venit singur, adică.

Îi luă mâna și o duse la piept, îngăduindu-i să-i simtă bătăile regulate și puternice ale inimii. Justine se gândi că aceasta era cea mai seducătoare clipă din viața ei.

La finalul melodiei, se îndepărtară ușor unul de celălalt și aplaudară orchestra.

– Ai deja o masă? o întrebă Seth.

– Lana m-a invitat să stau cu ea şi cu Jay.

– Ce chestie! Jay m-a invitat să stau cu el şi cu Lana.

Deci soţii Rotschild se amuzau să joace rolul de peţitori. De data asta, Justine nu avea nimic împotrivă.

– Bufetul se deschide abia la nouă.

– Ştiu, spuse ea.

Seth nu mai avu nevoie s-o invite iar la dans. De îndată ce muzica începu, se apropiară unul de celălalt de parcă ar fi fost sub efectul unei atracţii magnetice.

Cu excepţia momentelor în care se opriră să stea de vorbă cu diverşi prieteni, nu ratară nici un dans. Când bufetul fu în sfârşit gata, îşi luară ceva de mâncare şi câte un pahar de vin şi se aşezară la masa de opt persoane.

În scurt timp începură să circule poze cu copiii colegilor de clasă. Justine îi arătă lui Seth o fotografie de-a nepoatei ei nou-născute.

– James s-a însurat? Când?

– La începutul anului. Isabella e o frumuseţe, nu-i aşa?

Justine era ferm hotărâtă să nu aibă copii, dar, pe măsură ce studia pozele pe care i le întindeau comesenii, se simţea tot mai bulversată. Emoţiile acelea aveau să-i treacă, desigur, însă undeva, în adâncul sufletului, rămânea ascunsă dorinţa de a deveni mamă.

– Scuză-mă.

Se ridică de la masă, dar, în loc să se ducă la toaletă, o luă spre ieşire. Se sprijini de catargul steagului şi închise ochii, mulţumită că aerul răcoros al nopţii o ajuta să-şi limpezească mintea. Nu era ca foştii ei colegi. Nu fusese niciodată. Nu că ar fi fost mai bună decât ei, dar pur şi simplu era diferită. O ştiuse în liceu şi o simţea încă şi mai acut după zece ani.

– Justine? murmură Seth din spatele ei. S-a întâmplat ceva?

– Nu, spuse ea zâmbind, fără a reuşi totuşi să-l păcălească.

– Ce este?

Justine clătină din cap. Nu putea să-i explice că ieşise afară ca să-şi pună gândurile în ordine şi să-şi examineze viaţa cu bune şi cu rele.

– Arăți de parcă mai ai puțin și plângi, remarcă el.

– Nici vorbă!

Dădu să se îndepărteze, dar Seth o prinse de mână și o trase în brațele lui. Ar fi putut să opună rezistență, însă nu o făcu. Știa că urma un sărut și era pregătită să participe cu fiecare fibră a trupului ei.

Când Seth își lipi buzele de ale ei, ținându-i capul între palme, Justine avu senzația că aprinsese un chibrit lângă o canistră de benzină.

– Nu e o idee bună, gemu ea încercând să se retragă.

– E o idee groaznică, încuviință el zâmbind.

De data aceasta Justine capitulă și se lăsă în voia sărutului pasional.

– Trebuie să ne oprim, bolborosi ea peste câteva clipe.

– Petrecerea... murmură el.

– Da... da, trebuie să ne întoarcem. Tremurând de excitație, Justine își lipi fața de gâtul lui, iar Seth o ținu strâns în brațe, așteptând să i se potolească răsuflarea agitată. Chiar e o idee proastă, spuse ea într-un târziu.

– De ce?

– N-o să-ți placă răspunsul.

– Ai de gând să mă anunți că ai hotărât să accepți cererea lui Warren, nu-i așa?

Justine încercă să zâmbească pentru a-i demonstra că era stăpână pe sine.

– Ei bine, ai dreptate.

– O să te măriți cu Warren Saget?

În replică, ea se mulțumi să dea din cap cu ochii în pământ.

Seth nu spuse nimic preț de câteva secunde, apoi expiră încet.

– Dacă asta e alegerea ta, sunt obligat s-o respect. Îți doresc tot binele din lume, și dacă asta înseamnă să-ți trăiești viața alături de Warren... n-o să încerc să te fac să te răzgândești.

Se întoarse pe călcâie și porni cu pași mari spre sala unde avea loc petrecerea.

*

Trecuseră peste trei luni de la dispariția lui Dan. Încet, încet, Grace se obișnuise să trăiască singură, încercând să uite că bărbatul cu care fusese măritată atâția ani le abandonase pe ea și pe fiicele lor. Nu putea înțelege de ce nu așteptase să-și vadă primul nepot. Kelly era convinsă că tatăl ei avea să se întoarcă înainte de nașterea bebelușului, însă Grace nu-și făcea speranțe.

Roy McAfee continua să-i furnizeze rapoarte de două ori pe săptămână, dar deocamdată nu aflase mare lucru. Dan nu mai fusese văzut în oraș, și probabil nici nu avea să mai apară. Grace presupunea că voise să-i transmită un mesaj pe care ea îl recepționase sută la sută.

Joi seară, după ce închise biblioteca, se îndreptă spre mașină, pe care o lăsase lângă Waterfront Park. În acea zi era programat un concert din seria evenimentelor sponsorizate de comercianții din oraș. Dan detesta aceste manifestări; prin urmare, Grace nu asistase la nici un concert în cei câțiva ani de când se organiza festivalul.

Familii cu copii, vârstnici cu scăunele portabile, adolescenți în grupuri gălăgioase - cu toții participau voioși la acea reuniune a comunității locale. Auzind o melodie de-a Dianei Ross, Grace începu să fredoneze. Dintr-odată, își dădu seama că nimic n-o împiedica să participe și ea la eveniment.

Dan nu-i interzisese niciodată să se ducă, însă nu i-ar fi făcut plăcere să meargă singură. Acum era singură și n-avea nici un motiv să se grăbească spre casă. Putea să plece ori să rămână; decizia îi aparținea pe de-a-ntregul. Era ciudat, dar această constatare îi trezea un sentiment profund de libertate. Avea senzația că se descătușase, că i se ridicase o povară enormă de pe umeri. Era liberă - liberă să asiste la concert, liberă să se bucure de viață fără să-i pese de idiosincraziile lui Dan. Liberă să facă ce voia.

Se opri pe drum ca să-și ia o porție de pui teriyaki de la restaurantul japonez din apropiere.

Majoritatea locurilor fuseseră deja ocupate, descoperi ea, satisfăcută că manifestarea se bucura de un asemenea succes. Pe scenă se afla un trio feminin. Îmbrăcate

în fuste mini, cu tunsori paj și șaluri din pene roz, The Blondells interpretau melodiile celor de la The Supremes din anii '60. Energia și buna lor dispoziție o făcură să zâmbească.

- Grace! Charlotte Jefferson își ridică mâna ca să-i atragă atenția. Stătea pe unul dintre scaunele așezate în semicerc, cu o pătură așternută în față. Hai aici. Mai târziu vreau să vorbim, de acord?

- Sigur.

Recunoscătoare pentru invitație, Grace se așeză pe pătură sprijinindu-se de piciorul scaunului lui Charlotte. Spatele avea s-o doară în curând, dar voia să se bucure de concert cât mai mult posibil.

- Muzica e superbă, zise Charlotte când se anunță o pauză.

- Într-adevăr.

- Știi, mă gândeam la tine zilele trecute. Am să-ți propun ceva.

- Mie?

- Am vorbit cu Olivia, și ea crede că e o idee bună. Spune că e tocmai ce îți trebuie. Cum Grace o privea intrigată, Charlotte continuă: O prietenă de-a mea se mută într-un cămin pentru vârstnici și are nevoie să găsească un stăpân iubitor pentru Buttercup.

- Buttercup?

- Harry mi-e un tovarăș atât de loial... Văzând că ești singură, m-am gândit... Charlotte părea nesigură. Am vrut să te întreb mai întâi, dar țin minte că ai mai avut câini pe vremuri.

Dan adora câinii, și de-a lungul timpului avuseseră mai mulți. În urmă cu doi ani, când cockerul lor murise liniștit în somn, Dan hotărâse să nu mai ia nici un animal de companie.

- Ce rasă e Buttercup? se interesă ea.

- Golden retriever.

- Mi-ar plăcea foarte mult să am un câine. Sincer.

- Nici nu știi cât mă bucur, spuse Charlotte frecându-și mâinile. Olga era teribil de îngrijorată că n-o să-i găsească un cămin. Știam eu că ești persoana potrivită.

– Ca s-o mai alin, o să-l duc pe Buttercup în vizită la fosta lui stăpână din când în când.

– Vai, ce drăguț din partea ta! Olga o să-ți fie foarte recunoscătoare.

În weekendul acela, golden retrieverul își făcu intrarea în viața lui Grace. Ca pentru a-i potoli temerile, din momentul în care trecu pragul dădu de înțeles că era mulțumit de noile condiții și că urma să se adapteze perfect.

– Ei, Buttercup, zise ea scoțându-i lesa. Ce părere ai?

Cățelușa dădu din coadă și începu să exploreze camerele una după alta. Se opri în mijlocul sufrageriei și sări în vechiul fotoliu al lui Dan, apoi, privind-o pe Grace cu ochii săi negri, își așeză botul pe labe.

Grace nu-și putu înăbuși un hohot de râs. Dintre toate locurile în care-și putuse face sălaș, cățelușa alesese scaunul lui Dan! Cumva știuse că era disponibil.

– O să fim prietene bune, nu-i așa, Buttercup?

Patrupedul păru să înțeleagă și aceste cuvinte.

Grace își turnă o cană de cafea, își luă caietul de cuvinte încrucișate și se așeză în scaunul de lângă cel ocupat de noua sa prietenă.

Viața continua și fără Dan. Dacă el își găsise pe altcineva, la fel făcuse și ea, se gândi Grace adresându-i un zâmbet cald lui Buttercup.

capitolul 18

Olivia se simțea bine. Mai mult decât bine. Se simțea încrezătoare, admirată, pe culmile succesului. Avusese o zi excelentă la tribunal și plănuia să se bucure pe deplin de acea după-amiază splendidă de vară.

Era vremea perfectă ca să stea la o terasă de pe faleză și să se delecteze cu o sticlă de vin și niște creveți în compania lui Jack Griffin.

În cele trei săptămâni care trecuseră de la picnicul de pe 4 Iulie relația lor devenise din ce în ce mai strânsă.

Participaseră împreună la un miting politic despre care Jack scrisese un reportaj, iar altă dată Olivia îl însoțise la interviul cu doamna care croșeta fețe de masă pentru Târgul Fermierilor organizat în fiecare sâmbătă. Acel articol apăruse în ediția de miercuri a ziarului. În vinerea precedentă, Jack o scosese la cină la Willcox House, o pensiune din Seabeck pe care le-o recomandaseră Bob și Peggy Beldon. Fuseseră cazați în camera pe care o ocupase cândva Clark Gable și primiseră la masă niște feluri delicioase. Și de data asta, Jack scrisese un articol.

Era momentul să iasă doar de plăcere și nu în scopuri profesionale, decise ea. Lăsându-se pe spătar, își luă telefonul și alese numărul lui Jack din lista de contacte.

– Bună.

– Bună și ție, replică el sincer încântat s-o audă.

– Vreau să-ți fac o ofertă de nerefuzat, spuse Olivia sărind peste introducere.

– Sună interesant.

– Îți promit că așa va fi.

– Abia aștept, chicoti el. Care e planul?

– Închide ochii, șopti ea seducător. Imaginează-ți că stai la o terasă în golf.

– Sunt cu cineva? o întrerupse el.

– Bineînțeles. Cu mine.

– Cu ce ești îmbrăcată?

– Jack!

– Păi, e important.

Olivia suspină cu prefăcută exasperare.

– Bine. Am o bluză fără mâneci, pantaloni scurți, o pălărie de soare cu boruri largi și ochelari fumurii.

– Îmi place cum îți stau ochelarii fumurii. Îți conferă un aer misterios.

Ea râse. Nu avea nimic misterios, iar faptul că se simțea tot mai atrasă de Jack era de-acum de domeniul evidenței.

– Acum gândește-te la muzica de fundal.

– Dire Straits? Guns n' Roses? Red Hot Chili Peppers?

– Nu, oftă ea. Ce aveam eu în vedere e în genul lui Neil Diamond, Barry Manilow, Henry Mancini.

– *Barry Manilow?* Te rog, nu Barry Manilow!

– Dar mie îmi place.

Acum era rândul lui să ofteze.

– Nu știu dacă relația asta are vreo șansă.

– În regulă, facem un compromis în privința muzicii.

– Dacă-ți place Manilow, subiectul e închis.

– Bine, zise ea pe un ton conciliant. Eric Clapton?

– Îl prefer pe Bob Dylan. De acord?

– De acord. Pot să continui?

– Dă-i drumul, îi ceru Jack, de parcă ea ar fi ridicat obiecții până atunci.

– Stăm la terasă admirând apusul peste golf și sorbim din paharele de vin pe fundalul muzicii lente. După scurtă ezitare, Olivia decise să întrebe: Trebuie să ne certăm și în privința vinului?

– Nu. Tu îl alegi.

– Bine. Un gewürztraminer fructat și plăcut.

– Hm... nu e cam dulce? Ești sigură că n-ai prefera...

– Credeam că nu ne certăm pe seama vinului. Poți să bei ce vrei tu, iar eu o să beau ce vreau eu.

– Perfect.

– Un chelner apare cu meniul, continuă ea.

– Dacă meniul are șnur cu ciucuri, nu-mi permit să mănânc acolo.

– N-are ciucuri.

– Bine. Dar a adus și coșul de pâine? se interesă Jack. Mi-e foame.

– Nu-l grăbi, ne delectăm cu vinul.

– Cât timp tu bei vin, eu vreau pâine caldă și unt.

– Ești prea mofturos, Jack!

– Bine, zi mai departe, dar trebuie să știi că azi am sărit peste prânz. Prin urmare, dacă ai de gând să-mi reciți specialitățile zilei, o să fug la automatul de dulciuri.

Olivia auzi un zgomot de sertare deschizându-se și închizându-se.

– Ce faci?

– Ce crezi? Caut ceva de mâncare. Până acum n-am găsit decât niște pastile contra arsurilor de stomac.

– Bietul de tine! Înseamnă că nu vrei să-ți povestesc despre porția de fettucini cu fructe de mare. Crevetii picanți, scoicile fierbinți și bucățile de homar amestecate într-un sos Alfredo cremos...

– Ești plină de cruzime, Olivia Lockhart.

– Stai să vezi cât de crudă pot fi, spuse ea râzând încântată.

– Ador aluziile deocheate, murmură el. Deci, unde, când și cum?

– Seara asta la șapte.

– Nu... nu pot, spuse Jack după o clipă de șovăire.

– La șase?

– Nici atunci.

– Bine, la opt, dar e cam târziu pentru mine.

– Ce-ai zice de mâine-seară?

– E imposibil, am o ședință. Dar de ce nu poți ieși seara asta?

– Pur și simplu nu pot.

– Jack, ai cumva altă întâlnire? îl întrebă Olivia râzând. Nu-și făcuseră jurăminte, erau liberi să se vadă și cu alte persoane, doar că ea n-o făcuse.

Jack păru să chibzuiască înainte de a-i răspunde.

– Nu chiar, spuse în cele din urmă.

– Nu chiar, repetă ea. Ce înseamnă asta? Ești vârât în niște chestii ilegale?

– Nu.

– Doar secretos, bombăni Olivia ca pentru sine.

– Se poate spune și așa, zise el după o pauză.

– Înțeleg, oftă ea fără a se obosi să-și ascundă dezamăgirea.

– Iartă-mă, Olivia. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să cinăm împreună, dar trebuie să alegi altă seară.

Situația o enerva la culme pe Olivia. Dacă Jack avea vreun secret tenebros, acum era momentul să i-l dezvăluie.

– Haide, iubito, nu e mare lucru, nu?

„Iubito." Acum era iubita lui.

– În altă seară, OK?

– Nu, spuse ea pe un ton blând, dar ferm. Nu e OK.

– Stai să văd dacă am priceput. Eşti supărată pentru că nu pot să ies cu tine aşa, pe nepusă masă.

– Nu, Jack, nu e nici pe departe vorba de asta. Îndreptându-se în scaun, Olivia continuă: Îmi pare rău dacă am văzut în relaţia noastră mai mult decât era de fapt...

– Olivia...

– Nu, te rog. Înţeleg.

– Nu înţelegi.

– Ba da.

Jack voia ca totul să se desfăşoare după regulile lui, ceea ce însemna că relaţia lor nu putea fi decât superficială. Ţinea să-şi păstreze secretele, iar ea trebuia să se plieze fără nici un comentariu.

– Olivia...

– Îmi pare rău că nu poţi ajunge la cină, spuse ea, întrerupându-l încă o dată. O să găsim o altă seară. „Poate peste zece ani", adăugă în gând.

– Nu-mi închide telefonul! strigă el. Cum Olivia, şocată, nu răspunse, Jack urmă: Ştiu ce vrei să faci. Data viitoare când te sun şi-ţi propun să ieşim împreună, o să găseşti un pretext ca să refuzi. O dată şi încă o dată şi încă o dată, până pricep mesajul. La naiba, Olivia, n-o să permit asta!

– Atunci o să fiu sinceră cu tine. Jack, nu cred că e o idee bună să ne mai vedem.

– De ce? Pentru că nu pot veni la cină seara asta?

– Nu. Pentru că am fost măritată cu un bărbat care păstra secrete faţă de mine. Nu vreau să intru într-o relaţie cu un om care nu poate fi deschis şi onest. Cum tăcerea se prelungea, insistă: Am dreptate, nu? Ai secrete.

Lui Jack îi luă o veşnicie să răspundă.

– Dacă asta îţi dă satisfacţie, o s-o spun. Ai dreptate, am secrete.

Puse receptorul în furcă, iar Olivia rămase să asculte bâzâitul slab de pe linie. Ar fi trebuit s-o cunoască mai bine, nu o satisfăcea cu nimic să ştie că avusese dreptate.

*

În momentul în care Grace intră cu mașina pe alee, Buttercup se năpusti afară pe ușița batantă din spatele casei și alergă s-o întâmpine.

– Bună, fetițo.

Se aplecă s-o scarpine între urechi, apoi se îndreptară împreună spre cutia poștală. Pe lângă două reviste și câteva facturi, primise și ultimul număr din *Bremerton Sun*.

– Ești gata pentru cină? o întrebă pe cățelușă în timp ce descuia ușa bucătăriei.

Buttercup merse la castronul ei și lipăi niște apă, apoi își așteptă stăpâna să scoată din dulap punga cu hrană pentru câini. Grace umplu vasul patrupedului, după care se așeză să-și examineze corespondența.

Nimic deosebit. Puse revistele pe masă, moment în care observă că beculețul robotului telefonic pulsa. Curioasă, apăsă pe buton.

– Grace, aici Roy McAfee. Sună-mă când ajungi acasă.

„Dan!" Probabil că Roy aflase ceva despre Dan. Cu mâna tremurândă, căută prin listă numărul lui Roy și-l apelă.

Corrie, soția și secretara detectivului, îi făcu legătura imediat.

– Roy, sunt Grace Sherman. L-ai găsit pe Dan?

– Nu, dar am primit raportul de la firma care se ocupă cu verificarea activelor și mă gândeam că vrei să afli concluziile.

După ce mersese dintr-un eșec în altul, Roy îi sugerase să solicite o verificare computerizată a patrimoniului lui Dan, însă Grace nu fusese prea încântată să plătească taxa de peste două sute de dolari. N-o ajuta cu nimic să afle că Dan poseda o bucată de pământ, de exemplu. Într-un stat în care bunurile dobândite în timpul căsătoriei erau considerate comune, avea acces la istoricul tranzacțiilor bancare fără nici un cost suplimentar.

– Aha. Ai găsit ceva interesant?

– Da. A formulat o cerere de înmatriculare în iunie anul trecut. Nu mi-ai spus că aveți o rulotă.

– Nu avem.

– Potrivit documentelor din arhive, Daniel Clayton Sherman, cu domiciliul pe Rosewood Lane numărul 28, Cedar Cove, Washington, a solicitat înmatricularea unei rulote.

– Când? întrebă Grace. Vreau data exactă.

– Pe șaisprezece iunie anul trecut.

Data nu avea nici o semnificație, se gândi ea confuză.

– Nu... nu știu nimic despre vreo rulotă.

– L-am sunat pe cel de la care a cumpărat-o și am aflat că a plătit cu bani gheață. E un vehicul mare, lung de aproape șapte metri și jumătate. Vânzătorul și-a amintit cu ușurință, pentru că Dan i-a achitat în bancnote noi de o sută de dolari.

– Despre ce sumă e vorba?

– Conform vânzătorului, treisprezece mii.

– Peșin?

Nu *aveau* treisprezece mii de dolari disponibili. Tot ce reușiseră să pună deoparte era blocat în acțiuni și certificate de depozit.

– Tipul a insistat asupra faptului că erau bancnote de o sută de dolari. Vederea unei sume atât de mari l-a zguduit.

– De unde a putut Dan să facă rost de banii ăștia?

– N-am idee.

Nici ea.

– Ar fi putut să facă un împrumut ipotecar fără știința mea, nu?

– N-a făcut, din câte văd în istoricul tranzacțiilor bancare.

Fără îndoială, banca ar informat-o și pe ea dacă Dan ar fi contractat un împrumut.

– N-are nici o logică!

Pe de altă parte, nimic din ceea ce făcuse soțul ei în ultimul an nu avea logică.

– Deci nu știi nimic despre rulota asta?

– Nu. Crezi că Dan călătorește de colo, colo prin țară?

– Habar n-am. N-am găsit nici o dovadă în acest sens, de pildă plăți cu cardul de credit.

– Atunci cum își face plățile?

– Dacă a avut treisprezece mii de dolari despre care nu știai nimic, este posibil să fi dispus de o sumă mult mai mare.

– Dar unde ar fi putut ascunde toți banii ăștia?

– Aveți cumva o casetă de valori?

– Da... nu. Nu mai știu.

Avuseseră una la un moment dat, dar de ani de zile nu se mai ocupase de prelungirea contractului.

– Spune-mi un lucru, îi ceru Roy. Cine lua corespondența în fiecare zi?

– Dan.

– Eram sigur. O altă posibilitate este ca el să aibă o căsuță poștală despre care tu să nu știi nimic.

Atâtea secrete! Oare cum putuse să trăiască alături de el peste treizeci de ani și să-l cunoască atât de puțin?

– În darea de seamă a băncii nu se pomenește despre o casetă de valori? întrebă ea.

– Nu, dar dacă Dan are una pe numele lui, banca nu e obligată s-o raporteze. Unele bănci o fac, dar altele așteaptă o decizie judecătorească în acest sens.

– Vom avea nevoie de o decizie judecătorească?

– O să vedem la momentul potrivit.

– Bine.

De parcă ar fi înțeles că noua ei stăpână era neliniștită, Buttercup se apropie de telefon și se așeză lângă Grace, invitând-o s-o mângâie pe cap. Gestul le destinse pe amândouă.

Când încheie convorbirea cu Roy, Grace își dădu seama că încerca o senzație nouă. Ținând cont de gama largă de emoții cu care se familiarizase în ultimul timp, n-ar fi crezut că asta era posibil. După dispariția lui Dan simțise neîncredere, șoc, durere și furie, iar în ultima vreme descoperise că resemnarea îi aducea o anumită pace sufletească. Acum însă, veștile lui Roy n-o înfuriaseră, ci o făcuseră să se simtă proastă.

În timp ce frunzărea ultimul număr din *Sunset Magazine*, se gândi că o luase complet razna. Viața ei se destrăma ca o pânză veche, și ea citea o rețetă de enchilada cu pui.

În acel moment sună telefonul. Ezită preț de o clipă, dar, convinsă că era una din fete, răspunse.

- Bună, mamă.

Avusese dreptate. Era Kelly.

- Bună, scumpo. Cum te simți?

- Gravidă. Mai am șase săptămâni.

Timpul trecuse foarte repede pentru Grace, dar se îndoia că fiica ei avea aceeași percepție.

- Vreo veste de la tata?

Era uimitor modul în care fetele păreau să adulmece informațiile de ultimă oră despre Dan.

- Mamă? insistă Kelly.

- Poți să organizezi o convorbire în trei cu sora ta?

Spre deosebire de Grace, Kelly avea această opțiune pe telefon.

- Ai aflat ceva?

- Sun-o și pe Maryellen, o să vă spun amândurora în același timp.

- Bine.

Grace așteptă cu ochii închiși câtă vreme Kelly făcea legătura. La început voise să-și protejeze copii de ticăloșia lui Dan, însă reacția ei instinctivă fusese greșită. Maryellen și Kelly aveau dreptul să știe. Mai mult, puteau contribui cu amănunte importante. Era posibil ca Dan să le fi spus ceva ce ar fi reprezentat un indiciu pentru ea sau pentru Roy McAfee.

- Suntem amândouă pe linie, o anunță Kelly.

- Ești bine, mamă? o întrebă Maryellen.

- Nu. Era momentul să fie sinceră. Roy a descoperit că anul trecut tatăl vostru a cumpărat o rulotă mare, de șapte metri și ceva.

- A cumpărat o rulotă? se miră Kelly. Unde o ținea?

Grace nu se gândise la asta.

- N-am idee, dar constat că în general știu foarte puține despre tatăl vostru.

- Mai e și altceva, nu? stărui Kelly cea atât de apropiată de tatăl ei și atât de încrezătoare că el avea să se întoarcă înainte de nașterea bebelușului.

- Da, oftă Grace. A plătit rulota cu bani gheață.

– Cât? se interesă Maryellen.

– Treisprezece mii. În bancnote noi de o sută de dolari.

Kally icni. Maryellen își ținu răsuflarea.

– Habar n-am de unde a făcut rost de atâția bani, continuă Grace. E un mister la fel de mare ca acela al dispariției lui.

– Nu e posibil ca femeia cealaltă să fi cumpărat ruleta? întrebă Maryellen pe un ton blând.

– Atunci de ce n-a înmatriculat-o pe numele ei?

– Poate că a vrut ca tu să afli despre asta, sugeră Maryellen.

– Taci din gură! țipă Kelly. Nu există nici o altă femeie. Tata n-ar face asta.

– Maturizează-te, ripostă Maryellen. Când o să încetezi să-l privești ca pe un sfânt de pe icoană? N-a părăsit-o doar pe mama, dacă nu te-ai prins. Ne-a părăsit și pe noi două.

– Nu spune asta, bolborosi Kelly printre lacrimi. Nu cred. N-o s-o cred niciodată.

– Fetelor, vă rog...

Grace însăși mai avea puțin până să izbucnească în plâns.

– Tot mai crezi că tata o să apară ca prin farmec înainte să naști? își întrebă Maryellen sora. Coboară cu picioarele pe pământ! Nu-i pasă de nici una din noi.

– Gata, Maryellen, se răsti Grace.

Situația era destul de urâtă și fără ca fiicele ei să se certe.

După un moment de tăcere stingheră, Maryellen șopti:

– Îmi pare rău, Kelly. Eram supărată și mi-am vărsat focul pe tine.

– Și mie îmi pare rău, zise Kelly. Pentru tine și pentru mama. Într-o bună zi o să aflăm adevărul despre tata. Nu știu de ce face asta sau unde este, dar dispariția lui are precis o explicație logică.

O spusese de multe ori până atunci, și Grace o lăsă s-o mai spună o dată. Nici ea, nici Maryellen nu-i contraziseră afirmația pe care o socoteau fantezistă. Kelly avea nevoie s-o creadă, puteau înțelege asta.

*

De la întâlnirea promoției, Justine nu-și mai găsise liniștea. Îi spusese lui Seth că avea de gând să se mărite cu Warren, dar omisese să-i dea această informație și principalului interesat.

Vineri seara, Warren o invitase să cineze la D.D.'s, pe faleză. Se gândea să-i spună atunci, insistând asupra unei logodne prelungite. Până la urmă, aveau să se obișnuiască unul cu altul și cu ideea căsătoriei.

– Arăți superb, zise Warren sărutând-o pe obraz.

Venise s-o ia de la serviciu. După o zi de lucru de zece ore era foarte obosită, așa că nu se regăsea în complimentul lui.

Cum banca era aproape de restaurant, propuse să meargă pe jos, însă Warren stărui să ia mașina. Deși i se părea ridicol, Justine nu voia să înceapă seara cu o ceartă.

Când Warren îi deschise portiera, descoperi un pachețel împachetat frumos pe locul pasagerului.

– Ce e asta?

– Deschide-l și o să vezi.

– Nu mai vreau alt cadou. Te rog, Warren, nu e nevoie.

– E singura cale prin care îți pot dovedi că voi fi un soț generos.

– Warren!

– Bine, bine, nu te presez. Chicotind, se grăbi să-și ocupe locul la volan.

Justine deschise cutiuța. Înăuntru, atârnată de un lănțișor fin, se afla o perlă neagră de formă alungită, montată într-o scoică din aur.

– Un prieten de-al meu a culeș-o în Pacificul de Sud, o informă el.

– E minunată.

– Meriți să porți diamante și perle.

– O, Warren!

– Haide, spuse el rânjind. Să mergem la restaurant, mi-ar prinde bine o băutură.

Lui Justine îi făcea plăcere câte un pahar de vin din când în când, însă nu era o băutoare inveterată. Warren

exagera adesea cu băutura; în acele situații ea îl conducea acasă și petrecea noaptea în camera lui de oaspeți. Știa ce credeau localnicii și era mulțumită să le alimenteze bârfele. Warren îi aprecia discreția. Serile de acest gen erau atât de frecvente, încât își păstra un rând de haine de schimb acasă la el.

După ce găsi cu greu un loc în parcarea aproape plină, Warren o conduse în barul restaurantului și o invită să se așeze într-un separeu cu vedere la golf.

El bău rapid două pahare de scotch. Tocmai îl comandase pe al treilea, când Seth Gunderson intră în încăpere.

Privirea șocată a lui Justine o întâlni pe a lui. Habar nu avusese că încă mai era în oraș, și nu s-ar fi gândit nici în ruptul capului că l-ar fi putut întâlni acolo. Seth înclină scurt capul în semn de salut, după care se îndreptă spre bar și se așeză cu spatele la ea.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Warren.

– Nimic, îl asigură ea, întorcându-se să contemple peisajul.

– Cine e tipul? Warren aruncă o privire spre Seth. Părând să înțeleagă, își goli paharul dintr-o sorbitură. La naiba, mormăi el clătinând din cap.

– Stai liniștit, Warren. Sunt cu tine, nu cu Seth.

L-ar fi liniștit de-a binelea dacă i-ar fi spus pe loc că accepta să se mărite cu el, dar nu-i venea să deschidă subiectul.

– Dar pe el îl vrei. Nu-i așa?

– Sigur că nu!

Cât de ușor îi venise minciuna pe buze, se gândi ea.

– Pe cine crezi că păcălești? pufni Warren disprețuitor. Vă stă amândurora scris în frunte!

– Nu e adevărat.

Seth o detesta și i-o demonstra prin fiecare gest. Se așezase la bar cu spatele la ea, dându-i de înțeles că nu suporta s-o vadă.

– Nu-ți poți lua ochii de la el, comentă Warren cu o undă stranie de amuzament în glas.

– Nu fi absurd.

– O să clarific situaţia aici şi acum.

– Nu! Warren, nu! Încercă să-l prindă de braţ când ieşea din separeu, însă el se dovedi mai rapid.

Îngrozită, Justine îl privi îndreptându-se spre bar. După toate aparenţele, îl invita pe Seth să li se alăture. Seth refuză, însă Warren stărui. Justine ar fi vrut să se ascundă sub masă când văzu că Seth cedă şi, luându-şi berea, îl urmă pe Warren spre separeul lor.

– Ia loc, spuse Warren jovial.

Seth ezită. Fie se aşeza lângă Warren, fie se strecura pe banchetă lângă ea. Alese ultima variantă, aşa că Justine era captivă între cei doi bărbaţi. Observă că Seth lăsase între ei cât de mult spaţiu era posibil. Warren, pe de altă parte, se apropie de ea şi o cuprinse cu braţul pe după umeri.

– Înţeleg că vă cunoaşteţi din liceu.

– Eram prieteni încă de dinainte, murmură ea când Seth nu catadicsi să răspundă.

– Ţi-a plăcut la întâlnirea de promoţie? îl întrebă Warren direct pe acesta.

– Unele aspecte au fost agreabile, spuse Seth fixând-o pe Justine cu privirea. Oricum, trebuie să te felicit. Justine mi-a zis că e de acord să se mărite cu tine.

Warren îşi încordă braţul pe umerii ei ca pentru a-i transmite cât de mulţumit era. Apoi, prefăcându-se că ştia, rosti pe un ton expansiv:

– Corect. După cum îţi poţi imagina, sunt un bărbat fericit.

– Şi norocos, completă Seth calm.

– Dar nu egoist, preciză Warren.

Justine îl strânse de mână, temându-se de ceea ce ar fi putut spune în continuare.

– La ce te referi?

– Warren, cred că e timpul să luăm cina, zise ea dornică să pună capăt conversaţiei.

– Încă nu.

– Warren, *te rog.*

– Într-un minut, spuse el cu asprime. Am observat ce se petrece între voi doi.

– Nu se petrece absolut nimic, te asigur, îl informă Seth.

– Poate. Dar nu sunt aici ca să vă judec. Știu ce simte Justine pentru tine, Gunderson. E îndrăgostită până peste cap.

– Nu face asta, îl imploră ea observând expresia sumbră de pe chipul lui Seth.

– Nici tu nu ești în stare să-ți ascunzi sentimentele, Gunderson, continuă Warren.

– Justine a acceptat deja să se mărite cu tine, îi aminti Seth.

– Adevărat, dar știm amândoi că e o femeie pe care un bătrân ca mine n-o poate mulțumi.

– Of, Doamne!

În viața ei nu fusese umilită în halul acela. Justine încercă să iasă din separeu, dar, cu Warren într-o parte și Seth de cealaltă, evadarea era imposibilă.

Seth sări de pe banchetă de parcă ar fi luat foc.

– Nu mai vreau să particip nici o secundă la conversația asta absurdă!

– Nu te grăbi, spuse Warren cu un zâmbet amabil. Încercam pur și simplu să-ți demonstrez ce vederi largi am. Dacă o vrei pe Justine, o poți avea cu binecuvântarea mea.

În privirea pe care i-o aruncă Seth tinerei femei nu se citea doar dispreț, ci și milă.

– Mă tem că te înșeli, spuse el trântindu-și paharul de bere pe masă. Nu mă interesează Justine.

Acestea fiind zise, ieși grăbit din bar fără să se uite în urmă.

capitolul 19

Printre femeile și copiii care așteptau pe chei sosirea portavionului se număra și Cecilia, devenită în fine parte integrantă a comunității soțiilor de marinari. Alături de ea se afla Cathy, a cărei sarcină era de acum vizibilă. Se țineau de mână ca nu cumva să se piardă în mulțimea nerăbdătoare. Din multe puncte de vedere, Cathy

era sora pe care Cecilia n-o avusese niciodată. Spera că legătura pe care şi-o făuriseră în ultimele luni avea să dureze până la sfârşitul vieţii. Prietena ei îi oferise nişte lecţii preţioase despre curaj şi speranţă, lecţii care-i fuseseră de mare folos atunci când avusese loc explozia de pe *John F. Reynolds*.

– Cred că l-am văzut pe Andrew, strigă Cathy.

Andrew Lackey coborî de pe pasarela de acces şi se uită în jur. Ţipând fericită, Cathy se repezi spre el cu braţele desfăcute. Soţul ei o prinse de talie şi, ridicând-o de pe sol, o sărută apăsat.

Stingherită, Cecilia îşi mută privirea spre marinarii care coborau de pe vas, căutându-l pe Ian, însă acesta nu se zărea nicăieri. Când se întoarse spre prietena ei, scena înduioşătoare îi umezi ochii. Andrew îi mângâia tandru pântecul cu un zâmbet de fericire şi uşurare că perioada cea mai grea trecuse. Deşi nu exista nici o garanţie, riscul unui avort spontan era mult mai scăzut acum.

Dintr-odată, Cecilia îl văzu pe Ian. Se oprise în capătul pasarelei, scrutând mulţimea în căutarea ei.

– Ian! strigă ea fluturându-şi mâinile ca să-i atragă atenţia. Aici! Sunt aici!

Îşi croi drum prin mulţime până la el şi i se aruncă în braţe.

Crezuse că era pregătită pentru acest moment, dar nimic n-ar fi putut-o pregăti pentru o asemenea explozie de fericire. Atunci când Ian se întorsese la scurt timp după înmormântarea lui Allison, nu se dusese să-l întâmpine. Nu fusese în stare. Acum însă, lucrurile stăteau altfel: urma să înceapă o nouă viaţă împreună.

– Iubito!

Se sărutau frenetic, strângându-se în braţe, trăgându-se de păr, dornici în aceeaşi măsură să primească şi să ofere.

– Bine ai venit acasă. Atâta timp cât braţele ei erau pe după gâtul lui, nu-i păsa dacă picioarele nu atingeau pământul. Te dor coastele? îl întrebă, temându-se să nu-l rănească în entuziasmul revederii.

– Mă ustură îngrozitor, dar nu contează atunci când pot să te strâng în brațe. O sărută din nou, bucuros că își regăsiseră pasiunea de la începutul relației atât de greu încercate.

Ochii Ceciliei se umplură de lacrimi. Nu se așteptase să plângă, dar era atât de bine să fie cu Ian! Lunile acelea de despărțire îi ajutaseră pe amândoi să-și vindece sufletele.

– Te iubesc atât de mult, șopti ea pentru a suta oară.

– Și eu te iubesc.

Ian i-o dovedise în nenumărate rânduri. Îi era recunoscătoare pentru răbdarea de care dăduse dovadă și pentru încăpățânarea cu care crezuse în viitorul lor. Dacă el nu s-ar fi străduit atâta să aplaneze conflictele, ar fi fost deja divorțați.

– Am luat o decizie, îi spuse pe când se îndreptau spre mașină ținându-se de talie. Acum că se regăsiseră, orice despărțire, chiar și de numai câțiva centimetri, părea insuportabilă.

– Sper că presupune o viață comună pentru noi, murmură el.

– Da.

De fapt, îl aștepta o surpriză. Cu ajutorul lui Cathy, Cecilia îi mutase lucrurile înapoi în micul lor apartament.

– Vreau să trăiesc împreună cu soția mea, rosti el privind-o în ochi.

– Vreau alt copil, Ian.

Asta era, o spusese. Cuvintele îi țâșniseră direct din inimă.

Șocat, se opri în loc.

– Am crezut că... ai zis...

Confuzia lui era de înțeles, se gândi Cecilia.

– Mulțumește-le lui Cathy și lui Andrew pentru faptul că mi-am schimbat punctul de vedere.

Dacă prietena ei putea să manifeste o atitudine pozitivă, plină de speranță, la a treia sarcină, și ea putea îndrăzni să privească spre viitor.

– Eşti sigură? În ce mă priveşte, las totul în seama ta. Nu mă înţelege greşit, vreau să avem copii, dar e mai important ca *tu* să te simţi în stare să duci o altă sarcină.

Cecilia îşi sprijini capul pe umărul lui când se puseră în mişcare.

– M-am gândit mult la asta în ultimele luni. Aş vrea să continui cu şcoala.

– Ar trebui, Cecilia. Eşti foarte deşteaptă şi te descurci excelent la matematică.

– Dar vreau şi o familie. Familia noastră. Parcă aş aştepta totuşi vreo doi ani.

– Cum vrei tu.

– Ce bine ar fi fost dacă erai la fel de conciliant şi acum câteva luni, îl tachină Cecilia. Dându-şi seama că nu trebuia să-l critice, deoarece fusese la fel de încăpăţânată ca el, continuă pe un ton serios: O să mă duc s-o caut pe judecătoarea aceea.

– De ce?

– A avut curajul să ne spună că trebuie să rămânem împreună. Nu s-a exprimat chiar aşa, dar ăsta era mesajul. Vreau să-i mulţumesc.

– Şi eu vreau, zise Ian aplecându-se s-o sărute tandru pe creştet.

Telefonul o trezi pe Grace dintr-un somn profund. Cu inima bubuindu-i în piept, se ridică în capul oaselor îşi înşfăcă receptorul.

– Da?

– E gata, o anunţă ginerele ei.

– Kelly a intrat în travaliu?

Grace sări din pat şi, ţinând telefonul la ureche, aprinse lumina şi se apucă să-şi caute hainele. Ceasul de pe noptieră îi arăta ora 3:50.

– Contracţiile se succed la cinci minute. Suntem în drum spre spital.

– Ne vedem acolo. Vrei s-o sun eu pe Maryellen?

– Da, te rog. Era următoarea pe listă.

Își puse în grabă un trening, o sună pe Maryellen și bău o cană de nes. Era gata să iasă pe ușă, dar își aminti că trebuia să lase câinele afară.

– Buttercup! Când golden retrieverul ieși alene din dormitor, deloc mulțumit să-și întrerupă somnul, îi promise: Mă întorc repede. O să fiu bunică! proclamă ea în culmea încântării.

Maryellen era deja la maternitate când ajunse Grace. La rândul ei, mama lui Paul, Margaret, era înarmată cu aparatul de fotografiat și ghergheful la care broda de zor.

– Am mai trecut prin asta, explică ea în timp ce căuta prin cutia cu jurubițe de diverse culori.

– Nu-mi vine să cred că fac asta, murmură Maryellen strângând între palme paharul de cafea de la automat. Nu m-am mai trezit atât de devreme din liceu, când aveam repetiții cu echipa de majorete.

– Unde sunt Paul și Kelly?

– Acolo, zise Maryellen arătând spre o ușă dublă.

Grace se îndreptă spre biroul asistentelor ca să ceară amănunte, dar tocmai atunci apăru Paul.

– Acum o examinează ca să vadă cât s-a dilatat. Se descurcă perfect.

– Și tu? îl întrebă Grace.

– Sunt pregătit!

– *Crede* că e pregătit, îl tachină mama lui.

– Viețile voastre o să se schimbe pentru totdeauna, spuse Grace.

– Știu, crede-mă. Eu și Kelly ne dorim bebelușul ăsta din tot sufletul.

Grace își îmbrățișă recunoscătoare ginerele. Îi fusese de mare ajutor în lunile de după dispariția lui Dan. O susținuse și o alinase pe Kelly, îi dăduse sfaturi de bun-simț și preluase o parte considerabilă din treburile casnice fără să se plângă nici măcar o dată. Cu toate astea, Kelly rămânea fragilă, mama ei o știa prea bine.

– Cum crezi că o să reacționeze Kelly când află că tata nu e aici? o întrebă Maryellen, de parcă i-ar fi ghicit gândurile.

Grace nu avea un răspuns. Kelly se agăţase de speranţa că tatăl ei avea să apară de îndată ce se năştea bebeluşul, refuzând să accepte că o abandonase în cel moment crucial.

– Nu vine, şopti Maryellen aplecându-se în faţă. Tata n-o să intre pe uşa aceea şi n-o să avem o reuniune veselă de familie, nu-i aşa?

– Probabil că nu. Kelly o să se acomodeze cu situaţia până la urmă. Acum însă, are altele pe cap.

– Mie-mi spui, murmură Maryellem.

Epuizată, Grace se lăsă pe spătarul tare din plastic şi închise ochii. Ar fi vrut să fie cu fiica ei, dar îşi dădea seama că acele clipe speciale îi erau rezervate lui Paul. Cât despre Maryellen, aceasta, divorţată de mult, nu arătase nici un interes pentru maternitate, după cum nu părea dornică nici să se recăsătorească. Uneori se întreba dacă nu cumva Maryellen îşi suspendase viaţa emoţională ca să se concentreze asupra carierei. Spera din tot sufletul ca aceste alegeri să nu-i aducă regrete mai târziu.

La şapte şi jumătate, Kelly fu gata să nască. Paul le aduse vestea, după care ieşi din sala de aşteptare cu viteza fulgerului. Maryellen, Grace şi Margaret se adunară pe holul din faţa sălii de naşteri. În scurt timp, tensiunea fu disipată de ţipătul unui bebeluş.

Paul apăru peste câteva minute.

– E băiat. Băiat!

Grace n-o cunoştea foarte bine pe Margaret Jordan, dar în clipa următoare atât ea, cât şi Maryellen o îmbrăţişau de parcă le-ar fi fost o prietenă apropiată.

– Mamă, uită-te la tine! exclamă Maryellen când observă lacrimile care-i curgeau pe obraji.

– Am dreptul, râse Grace. Sunt bunică!

La ora nouă în acea dimineaţă, în timp ce Kelly dormea, Grace se aşeză în balansoar ţinând bebeluşul cu mare grijă în braţe.

– Bine ai venit, micuţule Tyler Daniel Jordan, şopti ea legănându-l uşor.

Agitația se potolise. Margaret făcuse poze, apoi se întorsese acasă, unde o aștepta soțul ei. Maryellen se dusese la galeria de artă, refuzând ca un detaliu precum faptul că devenise mătușă să-i strice programul. Grace, pe de altă parte, nu se grăbea deloc să plece de la spital.

– Mamă, șopti Kelly din pat. E perfect, nu-i așa?

– E un boț de aur, murmură Grace sărutându-l pe Tyler pe creștet.

– Nu te superi că i-am dat numele tatei, nu?

– Nici vorbă. Nu știu unde e tatăl tău și e posibil să nu aflu niciodată, dar de un lucru sunt sigură. Te iubește și ar fi foarte mândru să știe că micul Tyler este tizul lui.

– Chiar crezi asta?

– Din tot sufletul.

– Îți mulțumesc, mămico, spuse fiica ei, după care închise ochii.

Grace continuă să-și legene nepotul ținându-l aproape de inimă. Plecarea lui Dan crease un gol imens în viața ei și îi provocase o suferință teribilă, dar acum simțea că nimic nu mai conta.

Obligată să-și înfrunte îndoielile și temerile, învățase un lucru esențial: tot ce-i era necesar ca să fie fericită se găsea înlăuntrul ei. Nepotul ei, băiețelul acela perfect, îi dăduse inspirația și curajul de a continua. Îi dorea tot binele din lume soțului ei, oriunde se afla și indiferent cu cine. Strângând pleoapele, Grace decise că era pregătită să de desprindă de Dan atât mental, cât și emoțional. Nu mai avea nevoie nici măcar de răspunsuri.

Nu era ușor, dar Justine trebuia să clarifice cumva situația între ea și Seth. Nu-l mai văzuse din seara aceea oribilă când Warren îl înfruntase la restaurant. În viața ei nu se simțise atât de umilită. Presupunea însă că trebuia să fie recunoscătoare, pentru că scena aceea o obligase să se privească în oglindă și să reflecteze asupra căii pe care voia s-o urmeze.

Seth se întorsese în oraș, deși Justine nu știa pentru cât timp. Temându-se să nu-și piardă curajul dacă se gândea prea mult, se duse în portul de agrement să-l caute.

Seth era ocupat să curețe vopseaua de pe barcă. Cu pașii îngreunați de rușine și de teamă, Justine se opri pe chei în dreptul lui. Neștiind ce să facă cu mâinile, și le vârî în buzunarele de la spate ale jeanșilor.

– Bună, Seth.

El se opri din lucru și ridică spre ea o privire severă.

– Bună, Justine.

Nu părea impresionat de prezența ei. În definitiv, de ce-ar fi fost?

– Probabil că te întrebi ce cauți aici.

– Nu în mod special.

– Vreau să-mi cer scuze pentru seara aceea, zise ea încercând să-i ignore răceala.

– Nici o problemă, am și uitat.

Se întoarse la treburile lui, de parcă n-ar mai fi fost nimic de spus. Părea hotărât să nu ușureze cu nimic sarcina lui Justine.

– Ești... ești dezgustat de mine?

Se răsuci să-i arunce o privire.

– Nu e treaba ta ce părere am despre tine sau despre Warren.

– Ba da, pentru că... pentru că... La naiba, Seth, nu contează.

Se îndepărtă cu un aer demn, dar după vreo cinci pași se opri brusc. Avea sentimentul cumplit că, dacă îl părăsea acum, avea s-o regrete tot restul vieții.

Când se întoarse, fu surprinsă să constate că Seth urcase pe chei și se apropiase de ea.

– Îți pasă de ceea ce cred eu?

– Da, îngăimă Justine abia auzit.

– Bine, atunci ia și ascultă, mârâi el furios. Ești o proastă dacă te măriți cu Warren Saget, iar mie nu-mi plac proștii.

– Știu.

– Tot ai de gând să te măriți cu el?

– Nu, strigă ea. Am rupt-o cu el în seara aceea.

Capul lui Seth se ridică brusc.

– Nu te mai vezi cu el?

– Nu.

Justine nu menționă eforturile pe care le depusese Warren ca s-o facă să se răzgândească; oricum, toate fuseseră zadarnice.

– Presupun că n-a încasat prea ușor vestea.

– Încă nu-i vine să mă creadă, dar o să-mi accepte decizia odată cu trecerea timpului.

În definitiv, nu avea de ales, se gândi ea.

– Și acum ce urmează? o întrebă Seth.

Răspunsul depindea numai de el, dar Justine nu-i putea spune asta, așa că se mulțumi să ridice din umeri în semn de neștiință... și speranță.

– Ce-a vrut să însemne asta?

– Ce? întrebă ea candid.

– Ridicatul din umeri.

– Nu știu, oftă Justine. Pur și simplu încercam să-ți spun că sunt aici.

– Aici? făcu el nedumerit.

– Mi-ai spus odată că pot să vin la tine atunci când mă despart de Warren. Ei bine, iată-mă.

– Am spus asta?

– Asta sau ceva foarte asemănător.

– Dacă îți închipui că o să...

– Da, îl întrerupse ea.

– Atunci trebuie să te informez că... Seth se opri brusc. Poftim? Ce-ai zis?

– Când? Acuma? Am zis „Da".

– Care era întrebarea?

– Păi, spuse ea fără grabă, nu ți-am dat răgazul s-o formulezi, dar răspunsul a fost Da. Adică da, vreau să devin soția ta.

Explicația ei păru să-i accentueze confuzia. Se holbă câteva clipe la ea, după care porni cu pași hotărâți pe chei. Peste câțiva metri se întoarse brusc.

– Ce faci, nu vii? o întrebă nerăbdător.

– Unde mergem?

– Să facem rost de un certificat de căsătorie.

– Acum?

Seth îi oferi cel mai frumos zâmbet pe care-l văzuse ea vreodată.

- Nu cred în logodnele lungi.

- Se întâmplă ca nici eu să nu cred, replică ea râzând în hohote.

Ușa casei de la numărul 16 de pe Lighthouse Road era deschisă. Olivia stătea pe verandă cu broderia în mână și telefonul portabil alături. Îi plăcea să-și petreacă serile de vară acolo, în balansoarul din răchită care-i aparținuse mamei sale, delectându-se cu peisajul munților la apus.

Soneria telefonului o trezi din visare.

- Mamă, eu sunt, Justine. Fii atentă aici. Am niște vești și nu vreau să te superi pe mine.

- De ce m-aș supăra?

- Păi, pentru că...

Olivia auzi o voce masculină care bombănea în fundal.

- Justine?

- Mamă, m-am măritat.

Broderia căzu din poala Oliviei când aceasta sări țeapănă în picioare.

- Te-ai măritat?

Deci Warren o convinsese în cele din urmă. Felicitări, adăugă ea, făcând tot posibilul să pară entuziasmată. Spusese mereu că, dacă fiica sa alegea să devină soția lui Warren Saget, avea să zâmbească și să-i ureze bun venit mirelui în familie.

- Da. Uite, vorbește cu Seth.

- *Seth?*

- A, am uitat să precizez că m-am măritat cu Seth Gunderson?

Preț de o clipă, Olivia fu prea șocată ca să răspundă.

- Doamnă Lockhart, sunt eu, Seth. Știu că probabil sunteți supărată...

- Dimpotrivă, n-aș putea fi mai bucuroasă. Unde sunteți?

- La Reno.

- De ce tocmai acolo, pentru numele lui Dumnezeu?

- O las pe Justine să vă explice.

Fiica ei reveni la telefon.

- Ești supărată pe noi, mămico?
- Sunt surprinsă, dar... încântată.
- Seth nu crede în logodnele lungi.
- Nici în perioadele lungi de curtare, după cât se vede.
- A, nu, uite cum s-a întâmplat. Odată ce ne-am decis să ne căsătorim, era logic să cerem autorizația de la tribunal, după care tu sau pastorul Flemming ați fi putut oficia ceremonia, dar ar fi durat trei zile.
- Asta e legea în statul Washington, îi aminti mama ei.
- Știu. Numai că noi nu aveam la dispoziție trei zile.

„Devine tot mai interesant", se gândi Olivia.

- De ce?
- Seth trebuie să ajungă în Alaska duminică seară și n-o să mai poată veni timp de cinci săptămâni, deci fie o făceam acum, fie aveam de așteptat.
- Și nu voiai să aștepți?
- Nu puteam, mamă! Pur și simplu nu puteam. Nici el nu voia să aștepte. Știu că e cea mai impulsivă chestie pe care am făcut-o vreodată, dar știu la fel de bine că am procedat corect. Sunt sigură de asta. Ah, mamă, îl iubesc atât de mult! Te implor, nu te supăra pe noi. O să facem o a doua ceremonie cu tine și cu bunica și cu tata mai târziu, nu-i așa?
- Desigur. O, Justine, mă bucur din suflet pentru voi amândoi!
- Îți place de el, nu-i așa?
- Știi că îl apreciez enorm.
- Și eu. Dar acum e timpul să închid. Îl sunăm pe tatăl lui Seth și apoi pe tata. După aceea mai avem numai vreo douăzeci de ore până trebuie să ne întoarcem. Sunt fericită, mămico, mai fericită decât am fost vreodată în toată viața mea! După o pauză, Justine adăugă: Vrei tu s-o suni pe bunica să-i dai vestea?

Olivia înghiți nodul care i se formase în gât.

- Și eu sunt fericită pentru tine. Și bineînțeles c-o sun pe bunica ta.

După încheierea conversației, Olivia se purtă ca și când ar fi fost în transă. Merse în dormitor și se așeză pe marginea patului, încercând să asimileze informațiile

pe care tocmai le primise. Fiica ei se măritase. Cu Seth Gunderson. Era o veste extraordinară!

Primul ei imbold fu să-l sune pe Stan, dar se gândi că oricum avea s-o contacteze el de îndată ce afla noutăţile chiar de la Justine. Faptul că ambii lor copii aleseseră să se căsătorească în lipsa părinţilor spunea ceva despre familia lor, nu?

Formă numărul lui Charlotte, însă aceasta nu era acasă; îi lăsă un mesaj prin care o ruga s-o sune de îndată ce se întorcea.

În cele din urmă hotărî să-şi reia lucrul la ghergheful de brodat. Cu picioarele cocoţate pe balustrada verandei, înfigea acul ritmic, zâmbind visătoare. Cine ar fi crezut că Justine era capabilă de un gest atât de spontan?

Când un Taurus albastru, rablagit, parcă în faţa casei, se întinse să vadă dacă era cine credea ea.

Într-adevăr, Jack coborî din maşină şi se opri timid pe trotuar. Oare se aştepta ca Olivia să fugă înăuntru şi să pună zăvorul? Sau să-l invite ceremonios să intre? Nu făcu nici una, nici alta.

– Bună, Olivia, spuse el apropiindu-se de trepte.

– E o zi superbă, nu-i aşa? replică ea cu o cordialitate atent măsurată.

– Aşa e.

– Cu ce te pot ajuta? îl întrebă, convinsă că nu era o vizită de curtoazie.

– Te deranjează dacă mă aşez?

– Nu, ia loc.

Întrucât era un singur scaun, cel ocupat de ea, Jack se aşeză pe treapta de sus.

– Tot mai eşti supărată pe mine pentru cina aceea?

Bărbaţii! Părea incapabil să priceapă o idee simplă precum încrederea reciprocă.

– Nu.

Un răspuns monosilabic ar fi trebuit să-l satisfacă, fără a duce totuşi spre un punct mort în conversaţie.

– Dar tot nu vrei să ieşi cu mine?

– Nu ştiu, spuse ea sincer.

Detesta să recunoască în ce măsură îi lipsea compania lui. Pe de altă parte, poate că avusese aşteptări prea

mari, dar nu putea să tolereze existența unor secrete între ei.

Jack privi golful peste care soarele apunea încet, colorând apa în nuanțe de roz.

- M-am mutat în Cedar Cove ca să încep o viață nouă. Dar trecutul reușește întotdeauna să ne prindă din urmă, nu-i așa?

Olivia încuviință. Putea să vadă în fiecare zi dovada acestei afirmații, din păcate.

- Bob m-a sfătuit să-ți spun pur și simplu - și m-a certat că n-am făcut-o de la început. Dar mi-a fost teamă că dacă afli, n-o să mai vrei să mă vezi.

- Alte secrete, Jack?

- Nu, doar motivul pentru care n-am putut merge la cină atunci.

- Nu e nevoie.

Cu toate astea, Olivia era curioasă.

- Eu cred că e nevoie, ripostă el. Cel puțin dacă urmează să continuăm această relație, ceea ce eu îmi doresc din tot sufletul.

- Am o problemă cu secretele. Le detest.

Știa că multe dintre sentimentele acestea aveau legătură cu căsnicia ei de mult încheiată. Stan o înșelase, dacă nu fizic, cel puțin emoțional. După moartea lui Jordan, o altă femeie îl ajutase pe Stan să facă față pierderii. O altă femeie se bucurase de încrederea lui.

- Sunt un alcoolic în curs de vindecare, Olivia.

- Dar...

Tăcu, sigură că-l văzuse recent cu un pahar de băutură în mână. Nu, se gândi. Acolo, la Wilcox House, el își luase apă minerală, pe când ea băuse vin. Jack pretextase că era la volan...

- Nu te-am putut însoți la cină pentru că trebuia să particip la o întrunire a Alcoolicilor Anonimi. N-am mai băut de zece ani. Au fost zece ani lungi, dar nu trece o zi fără să mă gândesc la băutură. Sunt la o bere distanță de a nărui totul.

Avusese nevoie de mult curaj ca să-i spună adevărul. Olivia se ridică din balansoar şi, luându-l de mână, se aşeză lângă el.

– M-am aflat în faţa multor judecători în decursul timpului, dar niciodată n-am avut o relaţie cu unul, zâmbi Jack. Ca să fiu sincer, nu ştiam cum o să priveşti această relaţie după ce afli.

– Să ştii că asta explică multe lucruri.

– Cum aşa?

– Păi... M-am gândit că trebuie să fie un motiv pentru care nu-ţi place Barry Manilow.

– Vrei să spui că numai un beţiv nu l-ar aprecia? chicoti Jack. Bucuros că o făcuse să râdă, adăugă: Chiar dacă mintea mi-a stat la murat douăzeci de ani, am reuşit să-mi păstrez simţul umorului, slavă Domnului.

– E foarte bine. O să ai mare nevoie de el aici, în Cedar Cove.

Jack îi duse mâna la buze.

– Prieteni?

– De cel mai bun soi.

– Iubiţi?

– Nu-ţi forţa norocul.

Cu un oftat teatral, Jack spuse:

– Sunt liber seara asta pentru cină, dacă vrei.

– Ei bine, să ştii că am un motiv de sărbătorit. O să-ţi povestesc mai târziu.

– De ce nu acum?

– Nu vreau să tulbur apusul. Nu e minunat, Jack?

– Ba da, şopti el, aducând-o cu blândeţe la pieptul lui.

În timp ce soarele cobora sub linia orizontului, Olivia îşi odihni capul pe umărul lui Jack. Fusese o vară frumoasă. Ambii ei copii erau căsătoriţi, iar James devenise tată. Justine părea cu adevărat fericită. Charlotte era în plină formă. Prietena ei cea mai bună suferise o lovitură cumplită, dar Grace acceptase că existau lucruri pe care nu le putea schimba; prin urmare, îşi remodela viaţa, cu rezultate deja vizibile.

Cât despre ea însăși... Olivia era cu Jack, iar relația lor era la adăpost deocamdată. Nu știa ce le rezerva viitorul, însă avea sentimentul că urma să fie bine.

Când soarele coborî în spatele munților, aura roz se revărsă peste apă și atinse locuința cu numărul 16 de pe Lighthouse Road, apoi, pe măsură ce acoperea Cedar Cove, trecu delicat peste casa de la numărul 204 de pe Rosewood Lane. Grace Sherman se uită pe geam și zâmbi.